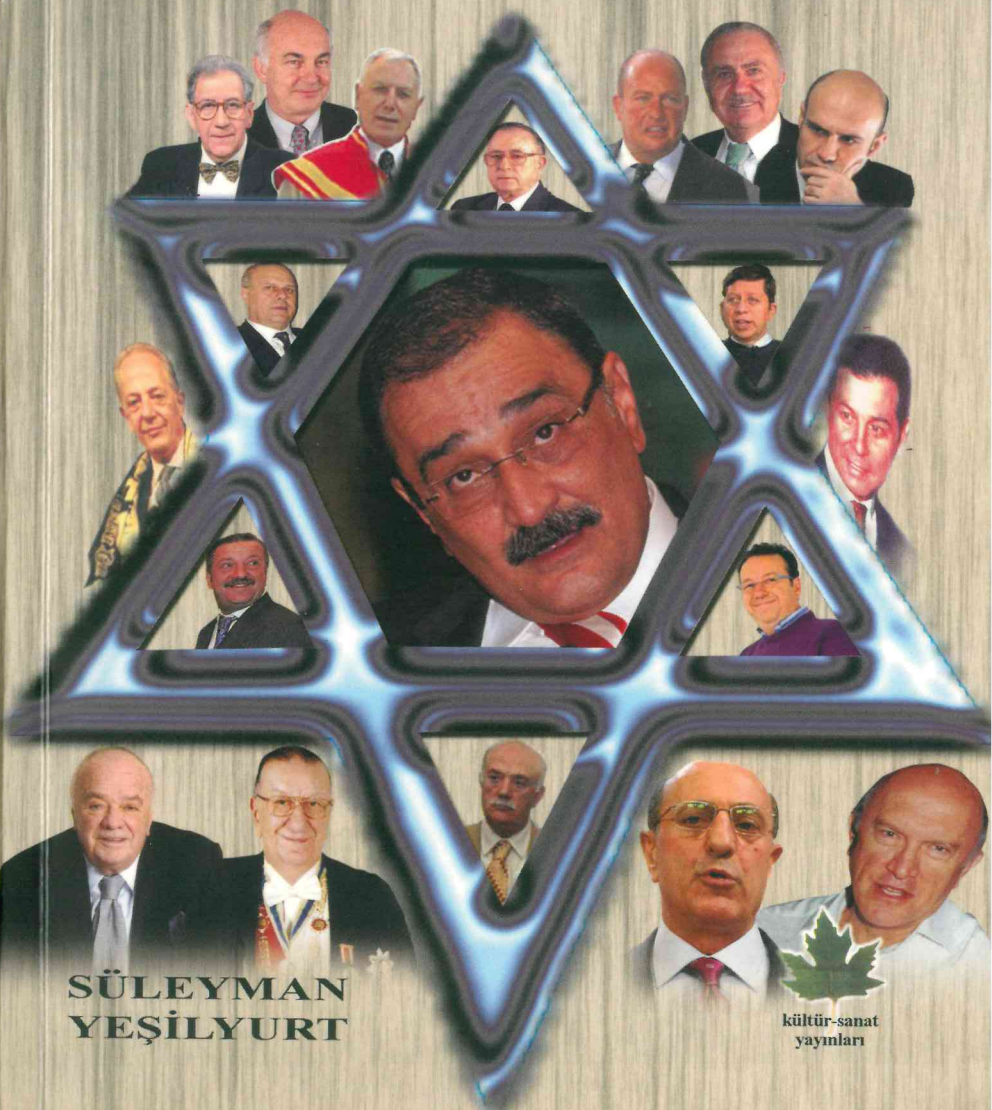

POPÜLER MASONLAR

**SÜLEYMAN
YEŞİLYURT**

kültür-sanat
yayınları

POPÜLER MASONLAR

SÜLEYMAN YEŞİLYURT

**KÜLTÜR SANAT
YAYINLARI**

Popüler Masonlar

Süleyman Yeşilyurt

Kapak Tasarım

Metin Aydoğan

Dizgi - Mizanpaj

Kültür Sanat Grafik

ISBN

978-975-8997-16-2

Baskı Tarihi

2010 Ocak - Kültür Sanat Yayınları

Baskı

Feryal Matbaacılık Sanayi Tic. Ltd. Şti.

İvedik Organize Sanayi Bölgesi

Arı Sanayi Sitesi 31. Cadde No: 15 **Ankara**

Tel: 0312-395 22 37 Faks: 0312-395 22 38

Kültür-Sanat Yayınları

Menekşe Sokak Moda İşhanı

No: 21/113 A/2 Blok Kızılay-ANKARA

Tel: 0312-425 80 91 Faks: 0312-425 82 91

*Bu kitabın yayın hakları yazarına aittir.
İzin alınmadan kısmen de olsa iktibas yapılamaz.*

İÇİNDEKİLER

Kitap Üzerine	5
Önsöz	7
Sinan Aygün.....	11
Mehmet Haberal	22
İhsan Doğramacı.....	38
Bedrettin Dalan.....	48
Kemal Derviş.....	74
(Bilderberg Üyesi)	
Turhan Çömez	86
Doğan Hızlan	103
Gazi Erçel	111
(Bilderberg Üyesi)	
Cem Boyner	127
(Bilderberg Üyesi)	
Mustafa Koç	138
(Bilderberg Temsilcisi)	
Dinç Bilgin	151
Ali Avni Balkaner.....	161

Selçuk Yaşar	174
Şark Tara.....	188
Faruk Süren	194
Fehmi Tahincioğlu.....	202
İshak Pinhas.....	208
Gabriel Esmer soy (Gabby Levy).....	218
(Siyonist Büyükelçi)	
Telman İsmailov	230
Necdet Tokathoğlu	241
Bülent Akarcalı.....	252
İlhan Kesici.....	261
İlnur Çevik.....	270
Kaynakça	279

KİTAP ÜZERİNE

Halen “İlesam” İlim Edebiyat Eserleri Meslek Birliği Üyesi” deneyimli bir yazar olan **Süleyman Yeşilyurt**, devlette ve iş dünyasındaki **Popüler Masonlar**’ı değerlendirmeye alırken, abartılardan uzak sayılabilecek duru bir anlatımla her şeyi gözler önüne sermiştir. Bilhassa **Sinan Aygün**’ün **masonluk** belgesinde, haksızlığa yönelik hatalara düşmemek kaydıyla konuya vakıf olan önemli şahsiyetlerle defalarca teyidleşmesi, son derece pozitif yaklaşımlardır. Bu şartlarda gerek kamuoyu nezdinde, gerekse kişinin kendisi tarafından bahse konu belgenin tevil edilmesi dahi sözkonusu olamaz. Kitabın içeriğindeki diğer isimler hakkında da olağanüstü titiz çalışmaların yapılması, araştırmacı yazarlığın sorumluluk alanına girmektedir. Gözlemlediğimiz kadarıyla bütün argümanlar, ilkeli ve doğru bir anlayış tarzıyla uygulamaya konulmuştur. Bizler de böylesine değerli bir eseri hayata geçirip, ülkemizdeki elit ve seçkin kesimin gizemli dünyasındaki ayrıcalıklı konumlarını sürdüren **mason** biraderlerin yanı sıra **Bilderberg** üyelerini Türk insanına tanıtabilmemizden dolayı üstlenmiş bulunduğumuz görevi, yayıncılık anlayışı bakımından fazlasıyla yerine getirdiğimiz inancındayız. Bu duygunun huzuru içerisinde hepinize sonsuz saygılarla...

Kültür Sanat Yayınları

Yazarın yayınlanmış eserleri:

- Ermeni Yahudi Rum Asıllı Milletvekilleri 10. Baskı
- Türk Hristiyanların Patrikhanesi 5. Baskı
- Türkiye'nin Büyük Masonları 14. Baskı
- Bayar Gerçeği 8. Baskı
- Atatürk'ün Gönül Galerisi 6. Baskı
(Ata'nın Hayatındaki On Dokuz Kadın)
- Atatürk İnönü Kavgası 6. Baskı
- Atatürk Karabekir Kavgası 6. Baskı
(Zirvedekiler ve Unutulanlar)
- Macellan'ın Dramı 3. Baskı
- Nâzım'ın Kadınları 4. Baskı
- Asrın Başbakanı ve İz Bırakan Aşklar 3. Baskı
- Menderes İdama Giderken 7. Baskı
(İnönü ve İhtilalcilerin Gizli Görüşmeleri)
- Mareşal ve İnönü'nün Bitmeyen Kavgası 5. Baskı
- Türkiye'nin Başbakanları 4. Baskı
- Yahudi Dönmeler ve Mumsöndü Ayinleri 6. Baskı
- Ünlü Aleviler 6. Baskı
- Geçmişten Günümüze 7. Baskı
Rum ve Ermeni Dönmeler
- İhtilalci ve Muhtıracı Paşalar 6. Baskı
- Mason Komutanlar 6. Baskı
- Popüler Masonlar

ÖNSÖZ

Yıllar içerisinde çok satan kitaplar arasında yer alan “**Türkiye’nin Büyük Masonları**” ve bilahare gündeme taşıdığım “**Mason Komutanlar**”ın ardından ülkemizde her yönüyle manşetlere çıkarak sansasyonel esintiler oluşturan “**Popüler Masonlar**”ı da kitaplaştırıp, kendi fikriyatım açısından bu hassas konuya son noktayı koymaya kararlıyım. O nedenle uzun zamandır titiz bir perspektifle araştırdığım tescilli biraderler arasında mevcut konumları itibariyle cemiyet hayatı tarafından en fazla bilinip tanınan elit kesimin monşerlerini meslek ayrımı yapmaksızın, tamamiyle objektif değerlendirmeler içerisinde bu sayfalara taşıdığımı söyleyebilirim. Daha da önemlisi sağcı, solcu, milliyetçi ve oportünist dünya görüşünü benimseyen masonlar aynı potanın doğrularıyla yorumlanıp, sis bulutlarının arasından günyüzüne çıkarıldılar. Bunların arasında doğuştan varlıklı kişiler olduğu gibi, genellikle masonluğu yegâne yükselme kapısı görerek muhtelif localara intisab eden geçmişin pek sıradan insanları da vardır. Hatta bazıları bağlı bulundukları mahfillerle yetinmeyerek, **Bilderberg** üyeliği veya temsilciliklerine kadar yükselmişlerdir. Mevcut gelişmeleri dikkatle gözlemleyip karşımıza çıkan şaşırtıcı tabloyu objektif açıdan değerlendirdiğimizde; bazı istisnalar hariç, devlette ve iş ha-

yatında masonluk ailesine girmeden arzulanan makam ve mevki-
lere ulaşabilmek söz konusu olamıyor. Anlaşıldığı kadarıyla hiçbir
zaman olamayacak da...

Buradaki bahse konu popüler şahsiyetler, kamuoyu nezdinde
bilhassa **kartel meydanın** suni destekleriyle ultra lüks yaşantıları-
na aşına olduğumuz yüzler olsalar da masonluklarını, en yakınla-
rından bile saklama gayreti göstermektedirler. Bu türden gizemli
saklantılara hemen örnek verecek olursak; ATO Başkanı **Sinan
Aygün**, Başkent Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. **Mehmet Haberal**,
dönemin İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı **Bedrettin Dalan**,
Koç Holding Murahhas Azası **Mustafa Koç**, **AKP'nin** Çankaya'dan
aday gösterdiği **Bülent Akarcalı**, Galatasaray'ın efsane başkanı
Faruk Süren, Kent Gıda'nın kurucusu **Süryani asıllı Fehmi Tahin-
cioğlu**, tekstil sanayiinin öncülerinden **Cem Boyner**, Hacettepe
Üniversitesi'nin kurucusu-Bilkent Üniversitesi Mütevelli Heyeti
Başkanı Prof. Dr. **İhsan Doğramacı**, Türk Sanat Müziği'nin ünlü
bestecisi ve yorumcusu **Necdet Tokatlıoğlu**, vurgunculuk vukuatıyla
müseccel **Merkez Bankası Başkanı Gazi Erçel**, **Babialı'nın** kı-
demli gazetecilerinden **Doğan Hızlan** gibi isimler ne kadar tanın-
mış insanlar olsalar da **masonluklarını adeta bir sır gibi saklama-
yı başarabilmişlerdir**. Aslında malum şahsiyetlerin bu davranışla-
rını, masonluğun gizini güze dönüştürmemeleri bakımından bir
anlamda doğal karşılayabiliriz. Zira biraderliğin kuralcı ve siste-
matik kaidelerine uymadıkları müddetçe (masonik ilkeler doğrul-
tusunda) çaptan düşeceklerini hepsi de yakinen bilmektedirler. O
nedenle popüleritelerinin sürekli devam etmesinin yanı sıra göz
kamaştıran ihtişamlı saltanatlarının **inkitaya** uğramaması, her
masonun öncelikli ödevleri arasındadır. Öteden bu yana süregelen

geleneksel tavırlarıyla devlet ricalinde nasıl zirvedeki öneme haiz görevleri kimselere kaptırmıyorlarsa, iş hayatında da aynı darsa-adetler ebediyen devam etsin isterler. Bunlarla da yetinmeyip, kendilerinden sonra geleceklerin hükümranlıklarını sürdürmeleri için referansa dayalı inisiyatif uygularlar. Siyonistlerin payandası olarak bütün üniteleriyle kronikleşmiş bir yapı teşkil eden masonizm, liyakatı ve bilgisi ne kadar üst seviyede olursa olsun gerçek Anadolu insanlarına hayat hakkı tanımadığı gibi, arzuladığı makamlara erişmelerini her zaman ve her devirde engellemektedir. Bunun aksini düşünmek abesle iştigalden başka bir şey olamaz. Ülkemizin yetişkin insan faktörüne bilinçli gözlemlerle baktığımızda; devlette, yargıda, basın sektöründe ve iş dünyasındaki önemli mevki-lerde masonların öncelikli tercihler kategorisinde bulunduklarını görürüz. Bazen sürpriz sayılabilecek istisnai hallerde vatansever insanlarımız bilgi ve deneyimlerinden istifade edilmeleri gayesiyle üst düzey görevlere getirilseler de, çok zaman gerçek milliyetçilerin varlıkları bile duyulmaz. Bilakis onları unutturup pasifize edebilmek adına her türlü terfi durdurma işlemleri bilinçli bir şekilde uygulamaya konulur. Buradaki asıl gerekçe; milliyetçilerin, kurumlardaki biraderler tayfasının karşısında en tepkisel dirençleri göstermelerinden kaynaklanmaktadır.

Ashında Siyonizmin vazgeçilemez uzantısı konumundaki mason localarına üye olmak, bu asil millete karşı yapılan alçaklıkların en büyüğüdür. Çünkü, açıklıkla görüldüğü kadarıyla her iki şer odağının yegâne amaçları, dünya üzerinde hükümranlılık kurdukları yerleşim merkezlerinin insanlarını ekonomik kaosa sürüklemekten başka bir şey değildir. İşte bütün bu nedenlerden dolayıdır ki, iyi hayatlar yaşamak uğruna mahfillerdeki üstadiazamlara kayı-

sız şartsız biat ederek devlette ve iş hayatında yükselmenin yolunu bir şekilde bulabilme başarısı sağlayan **“Popüler Masonları”** hep birlikte değerlendirmeye tabi tutarken, ülkemizin geleceğini ipotek altına alıp mutlu yarınlarımızı karartan bu monşerist varlıkları herkeslere anlatarak, hiç değilse insanlık âleminin yüzkarası sayılan masonizmin önünü kesmiş olalım. Böylesine özverili davranışlarla bizden sonra gelecek nesilleri masonların kucasına atmamış oluruz ki, bu yönde gösterilen kısmi çabalar bile Türkiye Cumhuriyeti’nin aydınlık geleceğine yol açmak demektir. Üzerinde yaşadığımız ay-yıldızlı bayrağın dalgalandığı topraklar, bizlere bırakılan ebedi ata mirası olduğuna göre onu bütün şer odaklarına karşı hakkıyla korumalıyız. **Bilhassa masonların, Türkiye sevdasına inanan vatansever insanlarımıza verebilecekleri hiçbir şey yoktur. Ve olamaz da! Bu husustaki düşüncelerimi siz değerli okuyucularımla paylaşırken, hepinize en içten duygularımla sonsuz saygılarımı sunarım...**

Süleyman Yeşilyurt
Ankara

SİNAN AYGÜN

Uzun yıllardır ATO-Ankara Ticaret Odası Başkanlığı'nı sürdüren bu zatı muhteremi gündeme getirirken, bazı milliyetçi dostlarımı da üzdüğümü söylemem gerekir. Her nedense başlangıçtan itibaren öncelikle kendi öz oğlum olmak üzere çevremdeki birçok vatanperver insanları, Aygün'ün (masonluğu hakkında) gösterdiğim bütün gayretlere rağmen inandıramadım. Neden sonra ATO Başkanı'nın anlı şanlı masonluk belgesini ortaya koyduğumda, öncelikle "Nasıl olur?" gibilerden mırıldıların ardından ses seda kesilip, ortalık kendiliğinden duruldu. Aslında şahsımı yakından tanıyan bütün bu insanların malum belgeden önce benim sözlerime inanmaları gerekirdi. Evrak-ı vesikayı görmeden inanmadıklarına göre, demek oluyor ki Sinan Aygün yıllar yılı milliyetçilik teraneleriyle iyi niyetli insanlara karşı dardan girip, inandırıcı olmayı başarabilmiş. Esasen böyle görünüp, ihtişamlı saltanatını sürdürebilmesi de olağanüstü bir marifettir. Hayata pek sıradan işlerle başlayıp bu kadar popüler olduktan sonra her insan masonluğunu uzun müddet gizleme başarısı gösteremez. Böylesine inkâr edilemez bir başarıdan sonra ATO'nun sözde milliyetçi başkanı'nı gerçekten kutlamak gerekir. Her ne kadar inançlı ve muhafazakâr kesimi hayal kırıklığına uğratsa da, dördüncü kez kazandığı 2009 Nisan seçimleri onun açısından son durak olduğuna göre, bir anlamda değişen

fazla bir şey olmayacaktır. Görüldüğü kadarıyla mason da olsa fason da olsa, bütün tedirginlik sıkıntılarına rağmen başkanlık görevini sürdürmesine çok isteseler de kimseler mani olamaz.

Titiz ve dikkatli araştırmalarımın sonucunda Sinan Aygün'ün tescilli masonluğunu gündeme getirdiğime göre, bu fevkalâde hassas meseleyi tüm ayrıntılarıyla tanımlamamın gerekliliği kaçınılmaz bir durumdur. Aslında otuz sekiz yıldır Ankara'da ikamet ettiğim halde her nedense ATO Başkanıyla hiç karşılaşmadığım gibi görüşmem de olmamıştı. 2006 senesinin Ağustos ayında çok değer verdiğim Kadir Hocam (Avukat Abdulkadir Erdil), Milliyetçi Hareket Partisi Genel Başkanlığı'na adaylığını koymasını nedeniyle muhtelif kurum ve kuruluşlarla istişarede bulunup görüşmelere başlamıştı. Birgün Sıhhiye'deki bürosunda karşılıklı oturup sohbet ederken saat 11.00'de Sinan Aygün'le randevusu olduğunu söyleyince, beraberimizdeki arkadaşlarla birlikte ATO'nun yolunu tuttuk. Başkan'la son derece ferah, devasa ve geniş salonda karşılaştığımızda kendiliğinden samimi bir ortam oluşmuştu. Nihayet çay kahve faslından sonra Aygün'ün makam masasının arkasındaki gizli bölüme geçerek Kadir Hocam, dönemin Karaman Ticaret Odası Başkanı Hulki Özgören, Anıtkabir'den emekli Dr. Albay Ali Güler ve ben olmak üzere hep birlikte öğle yemeğine oturduk. Sofradaki öncelikli konu haklı olarak baştan sona siyasi meseleler üzerineydi. Zaman zaman hararetli konuşmalarla milliyetçilik nutukları atan Sinan Aygün, ülkeye zarar verdikleri için masonlara da hakaretimiz sözler sarfetmekten geri kalmıyordu. Hatta daha önceden tanıştıklarını orada öğrendiğim emekli Dr. Albay Ali Güler'e söyledikleri sözleri teyid ettirmekten büyük memnuniyet duy-maktaydı. Bu arada eski bakanlardan Ağâh Oktay Güner'i telefonla arayıp "Milliyetçi dostlarımla biraradayım" diyerek

sözlü mesajlar iletiyordu. Takriben yarım saat sonra yemeklerimizi bitirerek yeniden **salona geçmiştik**. Sohbetin koyulaştığı anlarda, karşı duvardaki hayli büyükçe camekânlı kütüphanenin başköşesinde bulunan **Rauf Denktaş**'ın çerçeve içerisindeki posterini dikkatimi çekmişti. İngiliz menşeyli **"Hamlet Locası"**na mensup **mason** bir insanın, milliyetçi söylemlerde bulunan **ATO Başkanı**'yla ne işi olabilir diye kendi kendime düşünmeye başlamıştım. Bilahare konu konuyu açınca, Sinan Aygün, Denktaş hakkında **övgüler** yağdırmaya başladığında fazla renk vermem de **şaşınlığımı** gizleyemedim. Bulduğumuz yerde misafir olmamız nedeniyle Kadir Hocam ve Hulki Ağabey'in yanında ortamın gerilmemesi bakımından sessizliğimi muhafaza etmekten başka seçeneğim yoktu. Ama ne olursa olsun zihnimi kurcalayan bu hassas konuyu insanlar üzerinde şüphe teşkil edecek tedirginlikler yaratmaksızın kapsamlı bir şekilde araştırmayı, orada kafama koymuştum. Fakat, yine de sabırlı ve itidalli davranmam gerekiyordu. Zira deneyimli bir **siyasi tarih araştırmacısı olarak** öncekilerimin beni yanıltacağını sanmıyordum. Çünkü, görünen köy kılavuz istemezdi. Nihayet kalkma zamanımız geldiğinde **Sinan Aygün'e "Türkiye'nin Büyük Masonları"** adlı kitabını imzalarken **"Bunları yazıp teşhir etmeye devam et kardeşim. Ülke adına büyük hizmetler yapıyorsun"** dediğinde içimden, ikiyüzlülüğün bu kadarına pes doğrusu demekteydim. Kendisinin de gördüğü kadarıyla imzaladığım kitapta, Rauf Denktaş'ın masonluğu'na dair detay ayrıntılar maddeler halinde yer almaktaydı.

İlerleyen günlerde düşünce ve görüşlerimi paylaştığım samimi dostlarıma **"Sinan Aygün'ün mason olabileceğini söylediğimde"** esprili bir şekilde hayal âleminde yüzdüğümü hatırlatmaktan geri kalmıyorlardı. Kaldı ki, şimdiye kadar yazdığım

bütün kitaplarımda belgesiz bir konuya temas etmediğimi yakinen bilmekteydiler. Hatta çok zaman gündeme getirdiğim önemli meselelerden sitayişle bahsederlerdi. Buna rağmen herhangi bir menfaatleri olmadığı halde imtiyazlı ve sözde milliyetçi Sinan Aygün'e toz kondurmuyorlardı. Üstelik büyük çoğunluğunun onunla tanışıklıkları bile yoktu! Zaman içerisinde şahsıma yapılan kabul edilemez ithamları kendime yediremediğim için, devlette ve özel sektördeki bilgi kaynaklarımı teker teker taramaya başlamıştım. Benim sezgilerime göre, Rauf Denktaş'la samimi münasebetler içerisinde bulunan bir insanın mason olması mümkün değildi. ATO Başkanı'yla görüşmemin üzerinden neredeyse iki sene geçmesine rağmen hakkında herhangi bir ipucu bulamayışımın dolayısı onu seven bazı önemli şahsiyetler "Sinan baba'nın damarını kessen milliyetçilik akar" demekle yetinmeyip, en ateşli sözlerle savunmaya geçiyorlardı. Bu kadar telif eserler yazmış bir insan olarak, hiç de hak etmediğim halde hem de yakın çevrem tarafından adım neredeyse hayalcıye çıkmak üzereydi. Tabii ki çok doğal olarak geçen zaman sürecinde ATO'dan ilişkileri kesilen, hatta Sinan Aygün'le yıllar içerisinde yakın dostlukları olan kişilerle de görüşmelerimi sürdürmeyi ihmal etmiyordum. Ancak, kurumun üniteleriyle ise uzaktan yakından manen ve maddeten hiçbir bağlantım yoktu. Ve olması da gerekmezdi. Günün birinde (2008 Nisan) Aygün'ü çok yakından tanıyan bir arkadaşım "ATO Başkanı'nın Hoşgörü Locası'na kayıtlı olduğunu" söyleyince hiç şaşırmadım. Çünkü, zamanın beni haklı çıkaracağına fazlasıyla inanıyordum. Kışiliğine her yönüyle inandığım bu zat, geçmişteki samimi dostluklarına istinaden Aygün'ün ceketinin iç cebinde "mason kimliğini" sürekli olarak taşıdığını söylüyordu. Ama, elimizde geçerli belge olmadığı için söylenen bütün doğrular lafta kalıyor-

du. Aslında loca'nın adını öğrenmemden dolayı bundan sonrası benim gibi deneyimli bir araştırmacı yazar açısından fazla zor sayılmazdı. Nihayet aradan geçen 10 günlük zaman periyodunda hatır gönül ilişkileriyle ATO'nun anlı şanlı sözde milliyetçi başkanı Sinan Aygün'ün, 1994 senesinde 101-94/154 matrukül kayıt nolu ENTERED APPRENTICE derecesine ulaştığı “Hoş-görü Locası”na ait masonluk belgesini temin etmiştim. Ama her şeye rağmen yine de temkinli olmam gerekiyordu. Kişisel olarak üzerimden ağır bir yükü atsam da, kimselere bilgi vermeksizin gelişmeleri zamana bırakmak niyetindeydim. Tabii ki bu fevkalâde önemli hususu, sosyal bir hukuk devletinde vakti saati geldiğinde kitaplaştırmama hiçbir Allah'ın kulu mani olamazdı. Çünkü, menfaate dayalı akçeli işlerle diyet borcu gibi baş eğmeler bu kitabın yazarının mutadı değildi. Benim doğru yöndeki uygulamalarım açısından insanlara belden aşağı vurmak olmadığına göre, bundan böyle belgeler konuşacaktı. Zaten başka türlü düşünülemezdi de... Allah'ın adaleti öylesine büyüktü ki geçmişte masonluğu'nu kimselere inandıramadığım, milliyetçilik tiradlarıyla çevresindeki tertemiz insanları adeta hipnotize eden “ATO'nun kural dışı uygulamalarıyla tabulaşan son diktatörü Sinan Aygün'ün endazesini ölçmek” bana nasip oluyordu. Hem de doğruluğunu defalarca teyid ettirdiğim yüz kızartıcı matrukül kaydı vesikasıyla...

Ankara Ticaret Odası Başkanı Sinan Aygün'ün masonluk belgesini neredeyse arşivimde iki aydır muhafaza ederken, 1 Temmuz 2008 sabahı Ergenekon Davası kapsamında gözaltına alınması, merakıma mucip olmaya başlamıştı. Kendi kendime “Acaba bendeki belgenin bir benzeri evinde veya üzerinde bulundu mu? diye sansasyonel gelişmeleri yakinen takip etmek-

teydim. Yazılı ve görsel medya, kasasından çıkan kayıtdışı* iki buçuk milyon euro'dan sürekli bahsetmesine rağmen zatı muhteremin masonluğuna dair en küçük bir haber yoktu. Hâl böyle olunca soruşturmayı yürüten savcıların bu hususta bilgi sahibi olmadıkları kanaatine varmaya başlamıştım. Üstelik Sinan Aygün'ün 20 küsur günlük bir tutukluluğun ardından serbest bırakılması da, görünürde kuşkuya mahal bırakmıyordu. Yine de tecrübelerim biraz daha sabırlı olmamı öngörmekteydi. Nasıl olsa sözde milliyetçi ATO Başkanı'nın masonluk **belgesi** bende olduğuna göre, malum hadısı sağlıklı bir şekilde kitaplaştırmam açısından önümde yeterince zaman vardı. Henüz hakkındaki **iddianame** de okunmamıştı. Gelişen şartlara göre Sinan Aygün'ün savcılık soruşturması aşamasındaki ifadelerini yasal yollardan okuma fırsatı arayacak, ondan sonra da bu hassas konu üzerinde nasıl bir strateji çezeceğime karar verecektim. Her şeyden önce karşımdaki kim olursa olsun, gerçek dışı izahatlarla yargısız infaz yapmam gerekmiyordu.

Zaman hızla ilerlerken Sinan Aygün'ün **sorgu** aşamasında (2008 Temmuz) savcılara verdiği ifadelerini okuduğumda, gözlerime inanamamıştım. Ne iyi etmişim de sabırla beklemişim diyordum. Çünkü ben, bu ayrıntıları aradan geçen dokuz ay sonra ancak 2009 Nisanında görebilme şansına erişmiştim. İfadelerden anladığım kadarıyla Aygün'ün Ankara'daki evinin arandığı **akşam**, kasasındaki iki buçuk milyon euro'nun yanı sıra gardrobundaki ceketlerinden birinde sürekli taşıdığı **mason kimliği** de çıkmıştı. Gerek emniyette, gerekse savcılıkta masonluğu'nun kay-

* Sinan Aygün'ün evinde yapılan aramada (2008 Temmuz) kasasından çıkan kayıtdışı iki buçuk milyon euro, bilahare ilgili mahkeme tarafından kendisine iade edilmiştir.

da geçirilmemesini istediği, ifade akışından açıklıkla anlaşılıyordu. Bilindiği kadarıyla tarzan zor durumdaydı. En kısa sürede kurtulabilmek için mübah sayılabilecek her yolu denemekteydi. Ama gelin görün ki, gösterdiği bütün çabaları boşuna çıkmıştı. Daha da önemlisi, belirginleşen masonluğu'ndan dolayı milliyetçi çevrelere hesap vermenin derin telaşı içerisindeydi. Üstelik bu yöndeki defolu durumunu, dünya yıkılsa kendisini gözü kapalı destekleyen inançlı insanlara anlatamazdı. Esas itibariyle kısa süren bir tutukluluğun ardından hiç beklemediği anda serbest bırakılmış olsa da, yargı aşaması sona ermediğinden dolayı Sinan Aygün'ün* vermiş bulunduğu gizlilik ihtiva eden ifadelerin deklare edilmesi, hukuki yönden şahsıma matuf birtakım sıkıntılar yaratabilirdi. Bütün bunların bilincinde olmama rağmen siz değerli okuyucularımla, bahse konu argümanları paylaşmaktan asla imtina etmem. Burada benim değil; inançlı milliyetçileri göz göre göre kandırarak belli makam ve mevkilere ulaşabilmek adına, çok genç yaşlarda dışarı kökenli **Hoşgörü Locası**'na intisap etmesinin ardından servetine servet katan bir koca mason'un hukuktan adaletten çekinti duyması lazım. O nedenle hiçbir tereddüte kapılmaksızın gönül rahatlığıyla **ATO Başkanı Sinan Aygün**'ün İstanbul Cumhuriyet Savcılığı'na

* Sinan Aydın Aygün; 1959'da Gümüşhane Kelkit'de doğdu. Zorluklar içerisinde geçen hayat sürecinde ilk, orta ve lise eğitiminin ardından Ankara Gazi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. İş hayatında hızla yükselip "**Hoşgörü Locası**"na intisap etmesiyle birlikte 1998'de Fırat Ünal'ın yerine Ankara Ticaret Odası Başkanı oldu. Daha sonraki yıllarda 2002, 2006 ve 2009'da katıldığı seçimleri kazanan Aygün, istisnai bir durum olarak tam dört dönemdir ATO Başkanlığı'nı yürütmektedir. Ayrıca dönemin Başbakanı **Bülent Ecevit**'in Koruma Müdürlüğü'nü yapan halen DSP İzmir Milletvekili olan **Recai Birgün**, değişik soyad taşımalarına rağmen Sinan Aygün'le öz amca çocuklarıdır.

(Temmuz 2008) verdiği resmi kayıtlara geçen ifadesini noktasına virgülüne dokunmadan aynen deklare ediyorum:

“Soruldu ? / yapılan üst aramanızda Türkiye Hür ve Kabul edilmiş Masonlar Locası tarafından 18 Kasım 1994 tarihinde şahsınız adına düzenlenmiş arkasında imzanızın bulunduğu üye kartı olduğu görülmüştür. Bu bağlamda siz mason musunuz? Şayet masonsanız şu an aktif bir göreviniz var mıdır? Değilseniz, neden mason üyelik kartı aldınız? Masonların düzenlediği toplantı ve organizasyonlara katılıyor musunuz? Detaylı bilgi veriniz.

Sinan Aygün ifadesinin (8.) sayfası cevap / 1991 yılında masonluğu çok merak ettiğim için şu anda ismini vermek istemediğim bir arkadaşım vasıtasıyla başvuru yaptım ama başvurum reddedildi. Kamuoyunda buranın çok gizli bir birim olduğundan bahsediliyordu bu yüzden de çok ilgini çekiyordu, bundan dolayı ilgini çekti iki yıl sonra tekrar müracaatta bulundum, müracaatım daha önce reddedildiğinden iki yıl beklemek zorundaydım. Bu sefer kabul olundu ve iki üç sene aralıklarla Ankara Mithatpaşa Caddesinde bulunan loca’ya gittim. Baktım kafam sarmadı istifa ettim sonra gittim, tamamı 35* derece olduğunu bildiğim yapılanma içinde 2. dereceye kadar yükseldim sonra bıraktım. 1996 yılından itibaren herhangi bir ilgilim ve alâkam yoktur.

Soruldu ? / Mason üyelik kartını hangi maksatla üzerinizde taşıyorsunuz?

* Sinan Aygün, savcılık ifadesinde 35. dereceden bahsetmesine rağmen bu derecenin esası 33’tür. Buradaki yanlışlığın anlatım veya yazım hatasından kaynaklandığını düşünmekteyim.

Cevap / Herhangi bir nedeni yoktur. Çok kullandığım bir cüzdan içerisinde kalmış, varlığından habersizim.”

Sinan Aygün’ün vermiş bulunduğu savcılık ifadelerinde en küçük bir itiraza gerek kalmaksızın, Ankara Vadisi Hoşgörü Locası’na mensup bir mason birader olduğu açıklıkla anlaşıyor. Ancak 1991 senesindeki ilk müracaatında üyeliğe kabul edilmeyişi, yadırganacak durumlar’ olamaz. O günlerin zor şartlarında Ankara’nın Cebeci semtinde hayata sıfırdan başlamış, ailesine katkıda bulunmak amacıyla Balabanlı Ticaret’in elemanı olarak apartman çatılarına televizyon anteni takan genç bir insanın masonların dünyasında yer alması aklın alacağı işler değildir. Bilahare yükselme adına hırs yapıp önce Hoşdere Caddesi, daha sonraları Ulus Rüzgârlı Sokakta ufak çaplı ticari işler yapan Sinan Aygün, eski patronlarının da yardımlarıyla yalvar yakar mason olabilmışti. Bakmayın sizler, malum ifadesinde Mithatpaşa Caddesindeki loca’ya meraktan girdim dediğine! 1994 senesinde mason birader olduğunda henüz 35 yaşında sıradan bir esnaf statüsünde bulunan Aygün, o günden itibaren olağanüstü bir hızla aşama kaydederek 1998 seçimlerinde rüyalarında görse inanamayacağı Ankara Ticaret Odası Başkanlığı makamına oturmayı başarmışti. Artık Cebeci’de çocukluğunu yaşayamadığı zor geçen çileli günler, elleri patlarcasına apartman çatılarına televizyon anteni takmalar, mazi oluvermişti birden. Masonluğun sihirli eli Kelkitli Sinan’a öyle bir dokunmuştu ki, onu öteden bu yana hayalini kurduğu zenginler kulübünün zirvesine taşımakta gecikmemişti. Çok geçmeden darbe heveslisi anlı şanlı emekli paşalar bile ATO’nun toplantı salonlarında Aygün’le istişarede bulunup, siyasi içerikli paneller tertiplemeye başlamışlardı. Esnafın haklarının aranması gereken kutsal mekân, adeta politika arenasına dönüşmüş vaziyetteydi. Yavruvatan Kıbrıs’ın mason

Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş bile ta Lefkoşa'lerden gelerek ülkenizin yönetimi hakkındaki kulis faaliyetlerini burada sürdürüp, ilerlemiş yaşına rağmen akıl hocalığı yapıyordu. Sözde vatan, millet, sakarya nutukları atılırken demokrasi denilen yüce varlığın telaffuzu bile akıllardan geçmemekteydi. Bilhassa son yıllarda emekli apoletlilerin ikinci karargâhları haline dönüşen ATO merkez binası tarihinin en kaosu dönemlerini yaşadığı halde bu durumlar, gözünü bulunduğu makamdan daha yükseklerle tırmanma hırsı bürüyen Sinan Aygün'ün umrunda bile değildi. Yakinen bilindiği kadarıyla onun fikri sabitinde parlamenter sisteme saygı diye bir şey yoktu. Bütün bu çarpık düşüncelerin kapsamında millet iradesi dersiniz hak getire!.. İşin asıl tuhaf tarafı, önceden öğretilmiş bazı fanatik gruplar ise Ankara'nın önemli merkezlerinde bayrak açıp hâlâ "Milliyetçi Başkan" diye sloganlar atıyorlardı. Tipik şark kurnazlığıyla halkını ve esnafını yıllar yılı uyutup kandıran darbeci zihniyetli tescilli bir mason, nasıl milliyetçi olabiliyor? Böylesine içinden çıkılmaz yaman çelişkiyi gerçekten anlamış değilim...

2009 Nisanında yapılan ATO Genel Kurulunda muhalefet alışılmışın dışındaki tepkisel davranışlarla sesini duyururken, geçmişe oranla (listesinin delinmesi nedeniyle) sıkıntılı bir şekilde seçimi kazanan Sinan Aygün, böylelikle ilk ihtarını almış oluyordu. Şimdilerde günyüzüne çıkan masonluk hadisesinden dolayı bundan sonra neler olur, orasını kestirebilmek ancak zamana bağlı durumlardır. Anlaşıldığı kadarıyla yıllar içerisinde attığı sözde milliyetçilik nutuklarını bundan böyle bilinçli üyelere yediremez. Muhafazakâr kesimin asla ve asla kabullenemeyeceği masonluk foyası nedeniyle karizmasının çizildiği, kaçınılmaz bir gerçektir. Ben şahsen ne ATO'yla, ne de bazı paragöz yazarlara ısmarlama kitaplar yazdıran kurum ve kuruluşlarla

uzaktan yakından alâkam olmadığı için zihinlerde herhangi bir tereddüte mahal bırakmaksızın, gelişmeleri tamamiyle objektif açıdan değerlendirmeye çalışıyorum. Şu kadarını açıklıkla söylemem gerekirse mason localarına üye olmak yeryüzündeki alçaklıkların en affedilmezi olduğu gibi, Türkiye'nin geleceğini yok etmek demektir. Sinan Aygün'ün bahse konu mahfile **“Merakımdan girdim”** demesi hiçbir zaman inandırıcı olamaz. Ayrıca bazı önemli hususların, çok istenilse de ebediyen gizli kalması imkân harici durumlardır. Buradaki talihsiz gelişmelerin asıl dikkat çekenini ise, dört dönemdir ATO Başkanı seçilen bir şahsın **“1996 senesine kafama sarmadı loca'dan istifa ettim”** gibilerden hamaset içeren söylemlere tevessül etmesi, milliyetçi ve muhafazakâr çevrelere karşı günü kurtarma telaşının paranoyasından başka bir şey değildir.

Masonluğu çok genç yaşlarda benimseyen Sinan Aygün, mutlaka yakından biliyor olmalı ki ülkemizdeki mevcut localardaki tüm biraderlerin üyelikleri, yüzkızartıcı matrükül kayıtlarından mahşere kadar **silinmiyor**. Bay başkan, gerçekler böyle söylediğine göre, çok istesenez de girdabına kapıldığınız bu şer odağından paranızla pulunuzla bile kurtulamazsınız. Çünkü zâtınızı sıradan bir insanken zirveye taşıyıp servet sahibi yapan da onlar! Bunun aksini kim söyleyebilir?..

MEHMET HABERAL

1944 yılında Rize'nin Pazar ilçesi, Haçapit* köyünde doğdu. İlk ve orta öğreniminin ardından 1961'de Zonguldak Mehmet Çelik Lisesi'ni bitirdi. Çocukluğundan bu yana en büyük hayali doktor olmaktı. Aşırı zekâsına güvendikleri hocaları da onu fazlasıyla teşvik etmekteydiler. 1967 yılında Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni bitiren Haberal, 1971 Ekiminde henüz 27 yaşında iken Genel Cerrahi Uzmanı oldu. Daha sonraki yıllarda Galveston, Teksas'da Shriner's Yanık Enstitüsünde ve John Seally Hastanesinde araştırmacı olarak çalıştı. 1974 ve 1975 yıllarında Colorado Üniversitesi Tıp Fakültesi Transplantasyon Merkezinde fellow (araştırmacı) statüsüyle görev yaptı. Aynı senelerde Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Genel Cerrahi Bölümüne bağlı olarak Yanık ve Transplantasyon Ünitesi'ni kurdu. 3 Kasım 1975 tarihinde Hacettepe Genel Cerrahi Bölümü'nde, Türkiye'de ilk kez annesinden 12 yaşındaki bir çocuğa, akrabalararası böbrek naklini gerçekleştirdi. Bu ameliyat, günlerce basının manşetlerinde yer aldı. 1976'da Hacettepe Üniversitesi Genel Cerrahi Doçenti olan **Haberal**, 10 Ekim 1978'de Avrupa Transplantasyon Birliği'nden sağlanan ölü böbrek ile

* Haçapit, tarihi kaynakların verilerine göre **Ermenice** bir isimdir. Daha sonraki yıllarda bu köyün adı "**Subaşı**" olarak değiştirildi.

Türkiye’de ilk defa kadavradan böbrek naklini gerçekleştirdi. Tıp alanında birçok ilke imza atan Haberal, 2238 sayılı “Organ ve Doku Alınması, Saklanması, Aşılması ve Nakli” yasasının hazırlanıp, 3 Haziran 1979’da yürürlüğe girmesine de öncülük etti. Eylül 1980’de **Türkiye Organ Nakli ve Yanık Tedavi Vakfı**’nı kurdu ve iki yıl sonra Mart 1982’de, Ankara Bahçelievler’de Türkiye Organ Nakli ve Yanık Tedavi Vakfı’na bağlı Hemo-diyaliz Merkezi’ni açtı.

Yukarıda belirtilen başarılarıyla sınırlı kalmayan Mehmet Haberal; 8 Aralık 1988’de Kuzey Afrika, Ortadoğu ve Türkiye’de kadavradan karaciğer naklini gerçekleştirdi. 1990 Ekiminde Organ Nakli Derneği’nin kurucu üyesi ve başkanı oldu. 24 Nisan 1990’da dünyada ilk kez yetişkinlerde canlıdan segmental karaciğer naklini gerçekleştirdi. 14 Eylül 1993’de Başkent Üniversitesi’ni, Türkiye Organ Nakli ve Yanık Tedavi Vakfı ve Haberal Eğitim Vakfı’nı kurdu. Halen kurucusu olduğu Başkent Üniversitesi’nde; 11 fakülte, 7 enstitü ve çeşitli branşlarda 3 meslek yüksekokulu bulunmaktadır. 1999 yılında Ortadoğu Yanık ve Yangın Afetleri Derneği’ni kuran Haberal, “**Dünya Yanık-Tedavisi**” camiasında ciddi anlamda söz sahibi bir bilim adamı olarak kendisini kabul ettirmiştir.

Tıp alanındaki sayısız başarılarının yanı sıra duayen konumuna yükselen uluslararası bir profesörün siyasi konulara aşırı derecede eğilim göstermesi, onun üzerindeki beklentileri mazur kılmaya yeterli olmaz. Ancak insanlar ne kadar kariyer yaparlarsa yapsınlar, nüvelerindeki zaaflarına hiçbir zaman engel teşkil edemezler. Mehmet Haberal’da bu tanımlamaların tipik örneklerinden başlıcasıdır. Bilhassa son yıllarda politik varyasyonların derinliklerine fazlasıyla girmesi, onun doyuma ulaştığı ilim

adamlığını büyük ölçüde rafa kaldırması demektir. Aslında bu tarz bir değişimin başka türlü izahı olamaz. 1991 seçimlerinde memleketi Rize'den milletvekilliğine adaylığını koyan Haberal, başlangıçta "Mesut Yılmaz"a söz vermesine rağmen son anda "U" dönüşü yaparak ANAP yerine DYP saflarına geçmişti. Tabii ki bu kararında kendisi gibi tescilli bir mason olan Demirel'in etkisi hayli büyüktü. Üstelik aldığı bakanlık sözü de yabana atılır bir teklif değildi. Bu kandırmacayı içine sindiremeyen Yılmaz, Özal'dan aldığı talimatla hemşehrisinin önünü kesmeye büyük bir hırs ve hınçla karar vermiş durumdaydı. Nitekim bölge insanlarına karşı yapmış bulunduğu etkili propagandalar neticesinde, rakibi konumundaki Haberal; seçimlerde tahminlerin çok altında oy alarak beklemediği bir hüsrana uğramıştı. Ama yine de ümidini kaybetmiş değildi. Ankara'daki mason dostları, Parlamento dışından Sağlık Bakanlığı'na atanmasının gayretleri içerisindeydiler. Demirel de Bilgi Locası'nın etkin bir biraderi olduğuna göre, geriye söylenecek fazla söz kalmıyordu. Görüldüğü kadarıyla siyasi çevrelerin beklentileri de bu doğrultuydaydı. Ancak hayatı boyunca daima kaypak zeminde siyaset yapan Demirel, mason dostu Haberal'ı ikinci kez hayal kırıklığına uğratarak 25 Kasım 1991'de kurduğu 49'ncu Cumhuriyet Hükümeti'nin kabinesine dahil etmemişti. Çok doğal olarak öteden beri süregeldiği üzere "Parlamento dışı bakanlığın sakıncaları" gündeme getiriliyordu. Esas itibarıyla bunlar, gönül almak adına söylenen yuvarlak laflardı. Mason baba'nın bu ninnileriyle bir süre oyalanan Haberal, aynı paraleldeki görüşleri doğrultusunda çok istese de ondan kopamıyordu. Kim ne söylerse söylesin, kopmaya da niyetli değildi. Her ne kadar parti lideri konumunda bulunmasa da, doğası gereği farklı politik görüşten insanların nabızlarını yoklamaktan da geri kalmıyordu. Bakalım,

ilerleyen süreç siyaset hastalığının girdabına kapılan ünlü bilim adamına neler gösterecekti...

1994'lere gelindiğinde gönül galerisinde farklı esintilerin nüksettiği dikkatlerden kaçmayan **Mehmet Haberal**, geçmişte akraba evliliği yaptığı üç çocuğunun annesi Meryem Hanım'ı boşayarak, özel sekreteri "**Sibel Akyel**"le aşk hayatı yaşamaya başladı. Daha sonraları bu hanımefendi, profesörün sevgilisi sıfatıyla imtiyazlı durumunu gayet iyi kullanarak Başkent Üniversitesi'ne bağlı Zübeyde Hanım Hastanesi'nin müdürelğine getirildi. Aslında bu görevleri yürütecek titri ve kariyeri de yoktu. Yıllar içerisinde bahse konu hastane'nin içini boşaltmasının yanı sıra Şubat 2004'te İzmir'in Karşıyaka ilçesinde, mal almadıkları halde 5 trilyonluk naylon fatura kullanarak şahsi çıkar sağlamakla suçlanıp tutuklanan **Sibel Akyel**, başına gelenlerin hepsinden sevgilisi Mehmet Haberal'ı sorumlu tutmaktaydı. Hakında kurum içi hazırlanan bütün raporlara rağmen "**O olmasaydı bu işleri ben nasıl yapabilirdim?**" diyerek bir anlamda kullanıldığını **ihsas** etmekteydi. Zamanla gelişmelerin boyutu daha da büyüünce, 1 Aralık 2008'de Yargıtay 11. Ceza Dairesi'ne dilekçe yazan Akyel; Haberal'la olan gönül ilişkisini bitirdikten sonra kendisine sahip çıkılmadığını gündeme getirerek, yolsuzlukları hoca'nın bilgisi dahilinde yaptığını, abartılı alım satım harcamalarının eksterlerini her ay rutin olarak gönderdiğini, bu belgelerin kurumun muhasebe kayıtlarında bulunduğunu belirtiyordu. Ayrıca bunların yanı sıra dilekçesinde, şu bilgilere yer vermekteydi:

** Hastanede kullanılan Avicena isimli sisteme dışarıdan elle müdahale edilebilir ve bu sayede kayıtlar rahatlıkla değiştirilebilir. Kayıtları sadece muhasebeden sorumlu müdür yardımcısı*

sı Filiz Tuzcu kendi el yazısıyla defterde tutuyor, bu çeklerle yapılan alımlar yolsuzluktur.

* İmzaladığım çeklerin üzerini Filiz Tuzcu dolduruyor ve kayıt-takip işlerini Tuzcu'nun akrabası Mali İşler Daire Başkanı Mahmut Akın yapıyordu. Tüm bu işlemler rektörlük veya genel sekreterlik tarafından onaylanıyordu.

* Benim ceza almama sebep olan alımlar nizami olarak raporlaştırılıp genel sekreter ve rektör'e sunuluyordu. Bununla beraber alımlar sadece benim imzomla değil birçok yöneticinin imzasıyla yapılıyor, ancak yargı önüne yalnızca ben çıkarılıyorum.

* Başkent Hastanesi'nin 150 9001'e geçerken İzmir muhasebesi bunun dışında tutuldu, ancak bunlar, hastaneden atılan bir başhekimin öc alma maksadıyla Maliye'ye ihbarda bulunmasına kadar yıllarca fark edilmedi.

* Üniversite Genel Sekreteri Hayri Öztürk, bana müstehzi bir tavırla "Bu İzmir olayı devede kulak, Adana ve Alanya'dan (Haberal'ın diğer hastaneleri) çok daha fazla piş kokular geliyor; salt bu yıl için 300 trilyon hesabı olmayan para var" dedi.

* Benim bu duruma düşmemin nedeni Haberal ile olan duygusal ilişkiyi bitirmem ve elle tutulan hesapların fazla kabarması ve tüm yolsuzlukları savcıya anlatmamdan kaynaklanmaktadır.

* Üst düzey şahıslara Haberal'ın kartlarıyla gönderilen hediyeler, iş seyahatine giden araçların masrafları, hatta bu yolda yenen yemekler bile beni suçlamakla kullanıldı.

* Maaşım prim ve mesailer dışında 8 milyarı aşıyordu, buna rağmen çok düşük gösteriliyordu.

* *Çalışanlar Mali Şube’de verdikleri ifadede benim suçsuz olduğumu söylediler, ancak işten atılmaları üzerine kendilerine ezberletilen ifadeleri verdikten sonra tekrar işe alındılar.*

* *Bana yapılan zimmet suçlamalarının tamamı Haberal’ın bilgisi dahilindedir ve hastanece yapılan alımlardır.*

* *Tüm bu usulsüzlükleri çeşitli defalar bildirmeme rağmen kurum hakkında bir tek dava bile açtıramadım, aksine tüm yolsuzlukların tek sorumlusu olarak ben gösterildim.*

Şu anda Yargıtay 11. Dairede ilgili dosyanın içeriğinde bulunan bahse konu dilekçeye, adli makamlardaki yetkililer karar verecekler. Bu aşamada fazla yorum getirmek kimsenin haddine düşmez. Ancak, Haberal’ın sevgilisi bile olsa sekreterlikten hastane müdüreliğine kadar yükselen Sibel Akyel’in böylesine yüksek boyutlardaki yolsuzlukları tek başına yapması ihtimal harici durumlardır. Demek oluyor ki, yıllardır gündemden düşmeyen suistimalin ucu kurumun en tepesindeki kadar uzanmakta! Bakalım, hoca’yla özel sekreterinin aşk trafiği sayesinde ortaya çıkan ihtilâsen zimmetin ve diğer yolsuzluk savlarının sonucu ne olacak? Herkes gibi ben de merakla bekliyorum...

2000 yılında Cumhurbaşkanlığı’ndaki görev süresi dolan Süleyman Demirel, Meclis’ten uzatmaya yönelik kanun çıkmayınca, geçmişte (1991) Rize’den milletvekili seçtirmeyi başaramadığı Mehmet Haberal’ın Çankaya Köşkü’ne çıkabilmesi için sessiz ve derinden kulis faaliyetlerine başlamıştı. Hatta Başbakan **Bülent Ecevit** bile böyle bir adaylığa sıcak bakıyordu. Ne var ki **Parlamentodaki** milletvekillerinin büyük çoğunluğu özellikle **MHP** ve **ANAP** grubundakiler, Anayasa Mahkemesi Başkanı **Ahmet Necdet Sezer**’i desteklemekteydiler. Aslında üçlü koalisyonun küçük ortaklarından Başbakan Yardımcısı Mesut

Yılmaz, bir anlamda Haberal hemşehrisinden eski döneğliğinin acısını çıkartmış oluyordu. Çok geçmeden Meclisteki milli görüşçüler de ikna edilince sol görüşlerinden taviz vermeyen katı laikçi **Ahmet Necdet Sezer**, 2000 Mayısında Türkiye'nin onuncu Cumhurbaşkanı seçildi. Bu şartlarda kendisini Çankaya Köşkü'ne bütün içtenliğiyle şartlayan Mehmet Haberal, Demirel'in ve mason locaları'nın olağanüstü desteklerine rağmen siyasi hayattaki ikinci yenilgisini almış oluyordu. Artık bundan böyle politik gelişmeleri fazla ön plana çıkarmaksızın, sessiz ve derinden izlemeye kararlıydı. Ve uzunca bir müddet bu uygulamaya harfiyen uyacaktı.

Cumhurbaşkanlığı macerasındaki hayal kırıklığından sonra yeniden mesleki çalışmalarına ağırlık veren Haberal, organ naklindeki hastalarıyla bizzat ilgilenmekteydi. Hatta stajyer doktorların uhdesinde bulunan dialize mahkum kişilerin sorunlarına yakın alaka göstermekten geri kalmıyordu. Ne kadar uzak kalmaya çalışsa da Bahçelievler'deki hastanenin özel odasında ziyaretine gelen bakan, milletvekili, general ve büyükelçi düzeyindeki dostlarıyla siyasi konular hakkında kulis çalışmaları yapmaktaydı. Bunların arasında samimi dostu ve sırdaşı konumundaki **Başbakan Yardımcısı Hüsamettin Özkan**, ayrı bir önceliğe sahipti. Farklı dünya görüşünün insanları olmalarına rağmen birbirlerinin adeta ruh ikizi gibiydiler. Başbakan Bülent Ecevit, 4 Mayıs 2002'de aniden rahatsızlandığında GATA veya Hacettepe'ye götürülmesi düşünülürken, ailenin manevi evlâdı konumundaki Özkan tarafından Başkan Hastanesi'ne yatırılmıştı. Anlaşıldığı kadarıyla böyle bir tercihin ardında farklı hesaplar bulunuyordu. Tedavi sürecinde iyileşmek yerine rahatsızlığı her geçen gün artan Ecevit'in sağlık durumu, eskiye oranla daha da kötüye gitmekteydi. Olumsuz gelişmelerden fazlasıyla

kuşku duyan Başbakan'ın Koruma Müdürü Recai Birgün (Rahşan Hanım'ın bilgisi dahilinde), o günlerde basın mensuplarına yaptığı açıklamalarda şunları söylüyordu:

*“Bülent Ecevit’i Başkent Hastanesi’ne götürdüğümüzde, bir günlük tahlil ve tedavi sonucunda eve geri geldik. Evde üç gün sonra sırtında ağrı hissetti. Tekrar Başkent Hastanesi’ne getirdiğimizde, kaburgasında kırık olduğu söylendi. On bir gün hastanede kaldı. Doktorlar kırığın kendiliğinden iyileşeceğini söylediler. Ayrıca bacaklarda tranbofolit rahatsızlığı olduğunu belirttiklerinde, on bir gün sonra hastaneden ayrıldık. İlk gittiğimiz gün kendisine ilerlemiş yaşına rağmen birçok tetkik ve tahlil yapıldı. Ayakta duracak hali yoktu. Tam giderken beyefendi’ye gazetecilerin dışarıda olduğunu söyledik. Kendisine yorgun olduğunu ve hiçbir açıklama yapmaması gerektiğini ihsas etmemize rağmen Mehmet Haberal, mutlak birkaç kelime konuşması gerektiğini söyledi. Başbakanımız hastane önündeki kürsüye geldiğinde konuşmadı. Bir anda boğazı düğümlendi. Haberal’a “Niye böyle oldu?” diye sordüğümüzde **“Beyefendi’ye endoskopi yaptık ve boğazını uyuşturduk, bunun için konuşamamış olabilir”** demesi üzerine ben de “Madem böyle bir durum vardı, neden konuşmasına izin verip birkaç kelime söylemesini istediniz?” dedim. O da “Neyse olur böyle şeyler” diye cevap verdi. O zamanlar bunun normal bir şey olduğunu düşünüyordum.*

Fakat daha sonra bazı şeyleri anlamaya başladığımızda, tedavinin evde yapılmasında ısrar ettik. Doktorlar kesinlikle yataktan kalkmaması, tualete dahi gitmemesi gerektiğini söylediler. Bu arada beyefendi, evde bütün gün normal bir insan gibi ihtiyaçlarını gidermesine rağmen doktorlar geldiğinde saygısından ötürü yatakda kıpırdamadan yatıyordu. Zamanla kendisinin

hastalığı Türkiye'nin ekonomisinin speküle edilmesine, borsanın düşmesine sebep olarak gösterilmeye başlayınca bu durumdan rahatsız oldu. Basın açıklaması yapmak için ısrar etti. Doktorların büyük baskılarına rağmen bu kararından vazgeçmedi. Kendisine "Omurgaya baskı olur, felç kalabilirsin" denmesine rağmen "Bu ülkeye bir can borcum var, canımı da veririm" diyerek nasıl açıklama yapacağını doktorlardan öğrendi. En sonunda çok kalın, kaba bir korse kendisine giydirilerek basının karşısına çıkıp bazı açıklamalar yaptı. Bakanlar Kurulu'na katılmak için ısrar etti. Ancak yine doktorlar kesinlikle yataktan kalkmamasını, felç olabileceğini söylediler. Aynı günlerde doktorlar Bakanlar Kurulu'na katılmasını engelledi ve medyada devlet yönetiminde otorite zaafiyeti olarak haberler yapıldı."

Başbakan Bülent Ecevit'in Koruma Müdürü Recai Birgünün geniş kapsamlı açıklamalarından anlaşıldığı kadarıyla bütün bu uygulamalar perde arkasındaki **Hüsamettin Özkan**'ın talimatlarıyla, **Mehmet Haberal** tarafından sahneye konuluyordu. Buradaki asıl maksat; iş yapamaz konumunda gösterilerek, Başbakan'ın tasfiye cihetine gidilmesi idi. Daha da önemlisi, hiç çıkmamak kaydıyla yedi ay süreli hastane tedavisinden bahsediliyordu. Aslında böylesine uzun bir süreç, komalık hastaya bile tatbik olunamazdı. Başbakan'ın yakın çevresindekiler ise, göz göre göre hayata geçirilmek istenen bu manadaki tecrite şiddetle karşıydılar. Manevi evladı **Hüsamettin Özkan**'ın menfi niyetlerini anlamakta gecikmeyen **Rahşan Ecevit**, **Haberal**'ın bütün ısrarlarına rağmen elli beş yıllık hayat arkadaşını apar topar GATA'ya sevkettirmişti. Aileye yakın bazı uzman doktorların görüşleri de bu doğrultuydaydı. GATA'da itinayla uygulanan on beş günlük tedavi neticesinde Başbakan ayağa kalkıp yeniden görevinin başına dönünce, adı Ecevit'in doktoruna çıkan Habe-

ral'ın karizması resmen çizilmiş oluyordu. Kendisini ilme adanmış uluslararası bir profesörün siyasi hesapları uğruna yanlış tedavi polemiklerine sapması, gerçekten inanılır gibi değildi. Ecevit'in siyaset anlayışını hayatının hiçbir döneminde benimsememiş olsam da, Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı'nı kamuoyu nezdinde aciz gösteren böylesine utanç verici dalaverelere başvurulmamalıydı. Ama gelin görün ki hangi makam ve mevkide bulunursa bulunsun, vazgeçilemez denilen bazı insanlar dünya umurunun tatlı menfaatleri adına bu tarz sakat işlerin içerisinde gözü kapalı girebiliyorlar...

Zaman ilerledikçe amansız bir hırsa kapılan Mehmet Haberal, **Anıtkabir**'in karşısındaki **SİT** alanında kurduğu Başkent Hastanesi'ni tamamiyle imara aykırı olarak hizmete açmıştır. Bölgenin dokusunu bozmamak üzere belediyeden verilen 4 kat yapım iznine rağmen laahse konu hastane 8 katlı kaçak haliyle Ankara'nın merkezinde boy göstermektedir. Geçiniz sade vatandaşları, Anıtkabir'in görüntüsünü bozduğu için Genelkurmay'ın yıllardır süregelen itirazları bile havada kalmış durumdadır. Aslında şehircilik yasaları bakımından **SİT** alanlarının bulunduğu yerlere, kayırmacılık adı altındaki toleransların sağlanması söz konusu dahi olamaz. Ne var ki kanun kural tanımaz **Haberal**, maddi değeri trilyonları aşan dört kat fazlalığı iptal etmek şöyle dursun belediyeleri bile sallamıyor. Gerçekten hakkaniyet ölçüleri içerisinde **uygulamalar olsaydı**, Başkent'in Bahçelievler semtindeki konutların arasında adeta ucube gibi yükselen bu bina çoktan başka yerlere nakledilirdi. Üstelik hastaların sağlığı açısından da böyle bir yaptırımın geçerliliği, kaçınılmazlığını koruyor. Bütün bu kural dışı vurdumduymazlıklarla da yetinmeyen Haberal, Başkent Üniversitesi'ndeki tüm kantinlerde zorunlu olarak satılan "Mol Gıda" ürünlerinin üretimini yapan bir

holding kurmuştur. Uluslararası bir profesörün böyle işlerle ne alâkası olabilir? Gerçekten akıl alacak gibi değil! Bahse konu **holding**, bünyesinde “**Mol Pet**” adlı bir de petrol şirketi barındırıyor. Bu arada medya dünyasına da eğilen Haberal’ın, **Başkent TV (BTV)** adlı televizyon kanalı bulunmakta! Buralardaki işleri, petrol şirketiyle birlikte oğlu yürütmektedir. Akıllara durgunluk veren mevcut sermayedarlığa, hiç şüphesiz tam teşekküllü bir aile kuruluşu da diyebiliriz. İşin asıl tuhaf tarafı, Türkiye genelinde Mehmet Haberal’dan başka hiçbir profesör **holding** sahibi olmadığı gibi, en ard düşüncelileri bile böylesine yüksek boyutlu girişimlerin yanından dahi geçmemişlerdir. Aslında ilim adamlığının saygınlık ihtiva eden kariyeri ve titri bakımından doğru olan da budur. Kimbilir belki de Haberal Hoca’nın, Rize’nin Haçapıt köyündeki hayatı zorluklar içerisinde geçen babası Yaşar Ali Efendi’den bilinmedik gömüler kalmışsa, orasına ben de birşey diyemem. Ancak burada doğruları konuşacak olursak, bu köyün tamamını satsanız değil **Başkent Üniversitesi**, **holdinge** bağlı **Mol Pet** şirketinin arsa değerine bile erişemez...

Mehmet Haberal, parasal gücünün etkisiyle (siyaseten) kulis faaliyetlerine girmekten geri kalmamaya ısrarla özen gösteriyordu. Çok zaman aile şirketlerine ait **Patalya Otelde** toplantılar tertipleyerek, her kesimden insanların düşünce ve görüşlerini almaktaydı. Bir anlamda kendisini geleceğin Başbakanlığı’na hazırlıyordu. Bunu da samimiyetlerine **güvendiği** dostlarına her fırsatta ihsas etmekteydi. Esas itibariyle tescilli **masonluğu**’nun yanı sıra **liberal** dünya görüşünü benimsemesine rağmen hedefe giden yolda sağcı-solcu ayrımı yapmamayı prensip haline getirmişti. Bu düşünceleri doğrultusunda “**Ulusalçı Cephe**”yi oluşturan Haberal, kısa zamanda birçok ünlü simayı kendi saflarına

çekmeyi başarmış durumdaydı. Görüldüğü kadarıyla tıbbi konular **tamamiyle** rafa kalkmış, herşey gırtlığına kadar politik mü-nazaralara endekslenmişti. Hoca'nın hastalarına yönelik ameli-yat ve nakil işlemlerini, büyük ölçüde güvendiği **uzman** statü-sündeki doktorlar heyeti gerçekleştiriyordu. Son olarak 14 Ocak 2008'de **Haberal**'ın önderliğinde biraraya gelen pek çok tanın-mış isim, önlerindeki 2011 genel seçimlerinde kesinkes iktidara gelebilmek adına yeni bir partinin kurulmasının kaçınılmazlığı-nı savunmaktaydılar. Ankara **Patalya Otelde 100 kişilik grupta bulunan** bazı hazretleri görünce, nasıl biraraya geldiklerine şa-şırmamak gerçekten elde değil! Türkiye'de bir kitapta ilk kez yayınlanan bu şahsiyetlerden en dikkat çekenleri şunlardır:

- * **Mümtaz Soysal**, Bağımsız Türkiye Partisi Genel Başkanı
- * **Mustafa Balbay**, Cumhuriyet Gazetesi yazarı
- * **Yaşar Okuyan**, eski Çalışma Bakanı
- * **Doğu Perinçek**, İşçi Partisi Genel Başkanı
- * **Sadi Somuncuoğlu**, eski Devlet Bakanı
- * **Servet Bora**,* dönemin MHP Senatörü
- * **Hurşit Tolon**, emekli orgeneral
- * **Tuncer Kılınç**, emekli orgeneral
- * **Hulki Cevizoğlu**, gazeteci yazar
- * **Sina Akşin**, tarihçi
- * **Anıl Çeçen**, hukukçu
- * **Mete Akyol**, gazeteci yazar

* **Servet Bora**; halen Silivri'de görülmekte olan **Ergenekon Terör Örgütü** Da-vasında **Doğu Perinçek**'in avukatlığını yapmaktadır.

* **Vural Savaş**, dönemin Yargıtay Başsavcısı

* **Gülsün Bilgehan** XXII. Dönem CHP Milletvekili (İnönü'nün torunu)

Buradaki isimlere dikkatle baktığımızda; geçmişte Bekaa Vadisi'nde (1991) bölücübaşıyla günlerce görüşüp onun misafiri olan Doğu Perinçek'le, Sadi Somuncuoğlu'nun aynı platformda bulunmaları kabul edilemez durumlardır. Bir de Servet Bora var ki, onu 1979 senesindeki o kaoslu dönemlerde solcularla ölümüne mücadele eden milliyetçi gençlerin Yozgat'tan nasıl senatör seçtirdiklerini, sanki dünmüş gibi hatırlarım. Şimdilerde İşçi Partisi Genel Başkan Yardımcısı olan bu zatın üzerinde, ihanet ettiği büyük davanın beş bin şehidinin vebali vardır. Halen Çin devlet radyosunda başspikerlik yapan Kiraz Perinçek, geçen yıl babasına gönderdiği yazılı mesajında "Servet Bora'nın kendi saflarına katılmasından" övgüyle söz etmekteydi. Öyle anlaşıyor ki fikir dönekliği en çok komünist camialarda değer kazanıp, umulandan fazla prim yapıyor. Yoksa mikrofonu başında Türkiye'yi uzun senelerdir Kızıl Çin'e jurnalleyen sözde ilerici bir hanımefendi, hayatının sonbaharına yaklaşmış eski bir parlamenter için ne diye pohpohlama mesajları çeksin ki!.. Sadi Ağabey'e gelince; miting meydanlarında insanın içine işleyen hatta çok zaman dinleyenlerin gözyaşlarının sel olduğu etkili konuşmalarını hatırlamamak ne mümkün? Önkuzuları, Özmenleri, Ahi Evranları diline pelesenk eden milliyetçi bir devlet adamının Doğu Perinçek gibi ihtilal kışkırtıcısıyla ne işi olabilir? Hâlâ anlamış değilim. Politik kulvarda milliyetçilikle-komünist düşüncelerin birleştiği nerede görülmüştür? Mason, komünist ve darbeci harmanında sözde ulusalcılık bahanesiyle milliyetçilik denilen ulvi varlığı, ismi cismi ne olursa olsun kimselerin heder et-

meye hakkı olamaz. Ve olmamalıdır da! Çok yakından tanıdığım ve yıllar yılı ağabey diye hitap ettiğim Sadi Bey; itinayla gizlemeye çalıştığın bu talihsiz toplantının mahiyetini açık yüreklilikle anlat da bizler de öğrenelim. Yok! Böyle bir izahata gerek duymuyorum diyorsanız, bu yaştan sonra merakınıza mucip olan “**Ulusalci Cephe**” enkazının altında önce siz kalırsınız. 2000 yılında Cumhurbaşkanlığı’na adaylığınızı koyduğunuzda, Meclis’in bahçesinde makam otomobilinizin yumruklanmasına üzülüp günlerce tesirinden kurtulamamıştım. Şimdi ise, o zamanki hüznün duygularından sarfı-nazar ediyorum. Zira bu dünyada hiçbir milliyetçinin, Maocu Doğu Perinçek’le aynı havayı teneffüs eden bir insanla işi olmaz. Adı, geçmişin anlı şanlı MHP’li Devlet Bakanı Sadi Somuncuoğlu olsa bile...

Mehmet Haberal, eski bakan ve parlamenterlerin yanı sıra genellikle ihtilal heveslisi emekli paşalarla olan istişarelerini sıklaştırmaya başlayınca, bir anda bütün dikkatleri üzerinde toplamış durumdaydı. Kuracağı parti 2011’de yasal yollardan iktidara gelemese, başka seçeneklere açık bir görünüm sergilemekteydi. Bilhassa Hurşit Tolon ve Tuncer Kılınç paşalar, onun politik açılımlarına büyük destek vermekteydiler. Patalya Otelindeki rutin toplantıların içeriği anti demokratik bir havaya dönüşmeye başlayınca, Ergenekon davası’nın 12. dalgasında 13 Nisan 2009 Pazartesi günü gözaltına alınan Haberal, adeta şaşkınlık içerisindeydi. Böyle bir operasyonu hiç beklemiyordu. Ne kadar metin olmaya çalışsa da üzüntüsü gözlerinden okunmaktaydı. İstanbul’a götürülmek üzere Esenboğa Havaalanı’na getirildiğinde, sürpriz bir şekilde Bilgi Locası’nın tescilli masonlarından değerli dostu Demirel’le karşılaşınca, morali düzelmeye başlamıştı. Hatta uçaktaki hosteslere gülücükler yağdırmayı bile ihmal etmiyordu. Alandakiler ise, şaşkınlık içerisindeydiler.

Demirel, Demirel olalı cezaevine giderken öz yeğeni Yahya Murat'ı dahi uğurlamadığı halde yaşlılığa bağlı sorunlarından dolayı zor yürümesine rağmen Haberal* biraderini uçağın merdivenlerine kadar götürüp, yolcu etmişti. Bazı istisnalar hariç, masonlar arasındaki sosyal dayanışmalar ölünceye kadar sürmektedir. Şuna adım gibi eminim ki Demirel halen Çankaya Köşkü'nde bulunsaydı, **Haberal**'ı hiçbir kuvvet gözaltına alamazdı. Tıpkı eski günlerde olduğu gibi yanına yaklaşmaya bile cesaret edemezlerdi. Böyle bir değerlendirmenin adı varsayım değil, uzun araştırmalar neticesindeki tespitlerin ta kendisidir. Mehmet Haberal İstanbul'a getirildikten sonra, yaklaşık dört günlük bir tahkikatın ardından yasa dışı terör örgütü kurma ve yönetme suçlarıyla 17 Nisan 2009 Cuma günü tutuklanarak Metris Cezaevine konuldu. Koğuşuna yerleştirildikten birkaç saat sonra kalp sıkışmasına dayalı rahatsızlığını beyan ederek, İstanbul Üniversitesi Haseki Hastanesi Kardiyoloji Enstitüsü yoğun bakım servisinde tedavi altına alındı. Ameliyatlık bir sorunu olmadığı halde takriben on kişilik doktorlar heyeti tarafından hastanede tutulan Haberal, anjiyosunu bizzat gerçekleştiren CHP İstanbul Milletvekili Necla Arat'ın kızı **Doç. Dr. Alev Arat**'ın himayesi altındadır. Halen tutuklu konumunda bulunmasına rağmen ne zaman cezaevine döneceği, hakkında verilecek raporlara bağlı bir durumdur. Aylardır hastanede tutulması haklılık içeren bir takım kuşkulara neden olsa da, bu hassas meseleye (tıbbi açıdan) yet-

* **Mehmet Haberal; Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Büyük Locası'na mensup üstad bir masondur.** 15 Aralık 2000 tarihinde anılan loca'nın (İstanbul-Türkiye) antentiyle Haberal'a hitaben yazılmış mektupta, Büyük Sekreter Haluk Sanver imzasıyla aidatların düzenli ödenmesi ve intizama dönüşten bahsedilmektedir. Aslında böyle bir ödemenin aksaması, Haberal düzeyindeki uluslararası bir profesörün ihmalkârlığından değil, tamamiyle unutkanlığından kaynaklanmıştır diyebiliriz.

kili mercilerin karar vermelerini beklemenin en mantıklı davranış olacağı kanaatindeyim. Haberal'ın Ergenekon Davası kapsamında terör örgütü kurma suçuna iştirak edip etmediği, sosyal bir hukuk devletinde mahkeme kararlarıyla bağlantılı meselelerdir. Bu hususta lehte veya aleyhte yorum getirmek, ön yargılı davranmak demektir. O nedenle iddianame doğrultusundaki celselerin ne gibi hükümler doğuracağı aradan bu kadar ay da geçse, nihai netice açıklanmadan bilinemez. Masonizmin gizli eli bu en zor durumunda Haberal biraderleri için devreye girer mi? Orasını şimdiden kestirmek hiç de kolay bir iş değildir. Çünkü masonlar, fevkalâde istisnai haller dışında ser verip, sır vermezler. Verenleri ise, sözü sohbeti dinlenmeyen çaptan düşmüş eski üstadıazamlardır. Vaziyet bu ahvalde seyrettiğine göre Haberal* biraderin yargı sürecini bekleyelim ki, zamanın bizleri nelerle karşılaştıracağını hep birlikte görelim...

* Mehmet Haberal'a ait Kanal "B" Başkent Televizyonu, kurulduğu günden bu yana ulusalcılık kisvesi altında, zaman zaman aşırıya kaçan sol içerikli yayınlar yapmaktadır. Bütün bu yayınların tam aksine Mehmet Haberal'ın oğlu **Erkan Haberal**, göstermelik milliyetçi görüşler sergilemesinin yanı sıra 8 Kasım 2009'daki MHP Kurultayı'nda Devlet Bahçeli'nin kontenjanından MKYK üyesi seçilerek, parti yönetimine girmiştir.

İHSAN DOĞRAMACI

Neredeyse bir asra yakın ilerlemiş yaşına rağmen popülaritesini koruyabilme başarısı gösteren İhsan Doğramacı 3 Aralık 1915'te Erbil'de dünyaya geldi. Bahse konu şahsın ailesinin soykökünü dikkatle incelediğimizde; Doğramacızade Kara Mehmet'in Osmanlı'nın Irak seferinde Padişah IV. Murad'a eşlik eden ve büyükbabası başta olmak üzere kardeşleriyle birlikte Erbil'e yerleşen Türkmenler'den olduklarını görürüz. Birbirleriyle derin akrabalık bağları bulunan bu insanların devamlı ikamet adresleri ise (o tarihten bu yana hiç değişmeksizin) halen Irak sınırları içerisindeki önemli yerleşim merkezlerinden Kale Mahallesidir. Yakinen bilindiği kadarıyla İhsan Bey, Doğramacızade Ali Paşa'nın en büyük çocuğudur. Bu sebeple hayli imtiyazlı ve rahat bir ortamda yetiştiği dikkat çeken hususlar arasındadır. Ama o, yine de bütün şımartılmışlığına rağmen çevresindeki arkadaşlarıyla yakın münasebetler kurmaya özen göstermekteydi. Alaylı bir paşa'nın mahdumu olsa da o günün şartlarında her türlü imkâna sahip bulunan İhsan (Doğramacı) ilk öğrenimini Erbil İbtidaiyyesi'nde, orta öğrenimini Beyrut'ta Amerikan Üniversitesi'ne bağlı International College'de (1932) tamamladı. Akabinde üç yıl Bağdat Tıp Fakültesi'nde eğitim gördükten sonra geri kalan bölümü İstanbul Tıp Fakültesi'nde tamamlayıp, 1938'de buradan doktor olarak mezuniyet diploma-

sını almıştır. Diğer arkadaşları hiç beklemeksizin çalışma hayatına başladıkları halde o, aileden **varlıklı** olması nedeniyle ilk etapta böyle bir şey düşünmüyordu. Görüldüğü kadarıyla, kendi **fikriyatının** doğrultusunda daha fazla yükselmenin hesaplarını yapmaktaydı. **Bu** nedenle 1939'dan itibaren öncelikli ihtisas deneyimlerini Ankara Numune Hastanesi'nde, bilahare **Harvard Üniversitesi'ne** bağlı Boston Children's Hospital'da sürdürdü. 1942 senesinde uzman bir doktor olarak doğum yeri Erbil'e dönen **İhsan Doğramacı**, aile büyüklerinin ısrarlarına rağmen meslek hayatına burada devam etmek düşüncesinde değildi. Bazen hiç beklemediği anlarda şahsına yoneltilen sorulara kaçamak cevaplar veriyordu. Ama yine de aldığı terbiye gereği saygıda kusur etmediği otoriter paşa babası'nın bazı isteklerine boyun eğmek zorundaydı. Bu da fazla beklemeksizin başgöz edilme meselesiydi. Çok geçmeden **aile meclisi** içerisinde alınan karar doğrultusunda Sadrazam Mahmud Şevket Paşa'nın yeğeni dönemin Irak Başkanlarından Hikmet Süleyman Bey'in kızı Bağdat Amerikan Koleji öğrencisi Ayser Hanım'la görücü usulü evlendirilen **İhsan Doğramacı**, yirmi yedi yaşında dünya evine girmiş oluyordu. Kendisinden hayli küçük olan eşi ise, henüz onaltısını yeni doldurmuştu. Aileler böyle arzuladıklarına göre çiftler ne kadar eğitilmiş de olsalar, o günün ataerkil kuralları çerçevesinde bu tarz bir evlilikte zaten aşk meşk de aranmazdı. Geçmişte **Osmanlı'ya** bağlı Irak denilen ülkede eski başbakan'ın okul çağındaki kızıyla Avrupalarda ihtisas yapmış paşa çocuğunun evlilikleri böyle gerçekleşiyorsa, gerisini düşünmek bile insan zihnini fazlasıyla yorar kanaatindeyim.

İhsan Doğramacı, izdivaç sonrası koleji ister istemez bırakmak mecburiyetinde kalan genç eşine ve aile yakınlarına sürekli olarak **Irak'ta** kalamayacağını hatırlatmaktaydı. Babası ve an-

nesi, sevgili evlâtlarının ülke dışına çıkmasına hoşgörüyüyle bakmasalar da karşı koymak gibi bir seçenekleri de **yoktu**. Nihayet aradan geçen altı ay sonra eşi Ayser Hanım'la birlikte Ankara'ya yerleşen İhsan Bey, Tıp Fakültesi'nde uzman doktor olarak görev yapmaya **başlamıştı**. O yıllarda eğitimli ve yetişmiş insan neredeyse yok denilecek kadar az sayıda bulunduğundan, bilhassa Avrupa'da ihtisas yapan hekimlerin yükselmeleri fazla zaman almıyordu. Özverili çalışmaları neticesinde 1949 senesinin başlarında henüz otuz dört yaşında doçentlik mertebesine ulaşan **Doğramacı**, istikbale ümitle bakmaktaydı. **Atatürk**'ün 1935'te ortadan **kaldırdığı** mason locaları'nın Milli Şef İsmet İnönü tarafından yeniden açılması (1948), çevresindeki diğer okumuş yazmış meslektaşları gibi onun da dikkatini çekiyordu. Hatta arkadaşları arasında yaptıkları muhtelif münazaralarda bu şer odağını, yeni bir akımın başlangıcının öncüsü olarak görmekteydiler. Bununla da yetinmeyip, temin ettikleri masonik broşürleri elden ele dolaştırarak samimiyet kurdukları arkadaşlarını da etkilemeye çalışıyorlardı. Henüz dört aylık doçentken yakın dostları aracılığıyla **Türkiye Büyük Locası Mahfili**'ne götürülen İhsan Doğramacı* eldiven giyip önlük taktıktan sonra resmen mason birader olmuştu. Erbil'li bir ailenin mensubu olarak her yerde Türkmenliğiyle övünmesi, içinde bulunduğu konumuyla belirgin tezatlar teşkil etmekteydi. Tabii ki bütün bunlara kendisi söyleyip, kendisi inanıyordu. Bu arada Ankara'ya her yönüyle alışan İhsan Doğramacı gelecek vaadeden bir uzman hekim olarak, **loca** çalışmalarına hiç aksatmaksızın katılmaya önemle özen göstermekteydi. Söz sırası kendisine geldiğinde, gözlemle-

* Prof. Dr. İhsan Doğramacı; Türkiye Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Büyük Locası üyesidir.

ri doğrultusunda masonik brifingler bile veriyordu. Çok zaman gündeme getirdiği felsefi bilgilerle, eskilerin ifadesiyle dinazor tabir edilen deneyimli üstadiazamların büyük takdirlerini toplamaktaydı. Onun yetiştirdiği asistanlardan Numune Hastanesi Çene Cerrahisi Servis Şefi Dr. Şekür Okten* Ankara Bilgi Locası'na kaydını yaptırarak, bir anlamda masonların dünyasına ilk adımını atmış oluyordu.

Meslek hayatının başlangıcından itibaren hedeflediği üzere kariyer kademelerini hızla atlayan İhsan Doğramacı, 1954 senesinde otuz dokuz yaşına yeni bastığı günlerde profesör olmayı başarmıştı. Tabii ki bu olağanüstü yükselişte, mason locaları'nın görünmeyen gizli elini kimseler inkâr edemezdi. Çok geçmeden yakın dostlarından azımsanmayacak derecede maddi manevi destekler gören Doğramacı; Çocuk Sağlığı Enstitüsü'nün, Hacettepe Tıp ve Sağlık Bilimleri Fakültesi'nin kuruluşlarına öncülük ediyordu. Daha da önemlisi, bu eğitim kuruluşlarında entegre tıp eğitimi sisteminin yanı sıra öğretim üyelerinin çalışma düzenini bizzat gerçekleştirirniştir. Bütün bunlar hiç şüphesiz ülke yararına fevkalâde önemli gelişmeler gibi görülseler de, birçok mason doktor ve öğretim üyelerinin böylesine saygın kurumalarda etkin görevlere getirilmeleri son derece düşündürücüdür. İhsan Doğramacı muhtelif beyanlarında; imtiyazlı tayinlerden uzak durup masonları işe almakta öteden beri mesafeli davrandığını sürekli ihsas etse de, bunlar hiçbir zaman inandırıcı değildir. İlk gençlik dönemlerimde Ankara'da aynı apartmanda altı üstlü komşuluk yaptığım (1975-1982) özel sohbetlerimizde

* Dr. Şekür Okten; ilerleyen zamanlarda üstad masonluk seviyesine ulaşmasının yanı sıra 9. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'le aynı loca'da faaliyet göstermişlerdir. Okten'in eşi Ezher Hanım ise, Yahudi asıllı Siyonist bir ailenin mensubudur.

masonlar hakkındaki serzenişlerini defalarca dinlediğim Dr. Suat Erat, bu hususlara dair şunları söylemekteydi:

“– Ben, İhsan Doğramacı’ dan 12-13 yaş kadar küçük olmama rağmen her ikimizde çocuk doktorluğu dalında ihtisas sahibiydik. O yıllarda Ankara fazla büyük bir şehir değildi. Ayrı hastanelerde görev yaptığımız halde hekimler arasında tertiplenen yemekli toplantılarda sıklıkla karşılaşıyorduk.

– Peki, buluşmalarınız genellikle nerelerde oluyordu?

– Bilhassa 1955-1965 arası Ankara’da gidilecek fazla mekân da yoktu. Hekim sayısı az olduğundan herkes birbirini yakinen tanımaktaydı. Genellikle Ulus’taki Ankara Palas, Çiftlik’teki Merkez Lokantası veya Marmara’ya gidilirdi. Bazen de siyasilere uğrak yeri olan Kızılay’daki Özen’de toplanırdık.

– Suat Ağabey, samimiyetimize istinaden soruyorum. Gördüğüm kadarıyla siz iyi bir çocuk doktoru olduğunuz halde neden yıllarca Belediye Hastanesi’nde görev yaptınız. Bunun hiç yükseliş trendi olmadı mı?

– İhsan Doğramacı 1963’lerde Ankara Üniversitesi Rektörüydü. Birkaç yıl sonra Hacettepe’nin kurucuları arasında yer aldığı anda, oraya geçmemi onun yakın çevresindekiler de istiyorlardı. Üstelik yemekli toplantılardan da birbirimizi gayet iyi tanıyorduk. Ama ben, bazı şeyleri onur meselesi yaptığımdan işin üzerine gitmeyi hiç düşünmüyordum. Bu yüzden beklemeyi daha uygun gördüm.

– Peki, daha sonra neler oldu?

– Zannediyorum 1967 senesi Eylül ayının sonlarıydı. Beni çok seven bir uzman hekim arkadaşım, o günlerde Hacettepe’ye yeni rektör olan İhsan Doğramacı’nın yanına tebrike gitmemi-

zin gerekliliğinden bahsetti. Başlangıçta sıcak bakmasam da, iyi kötü tanışıklığımız olduğundan kabul etmek zorunda kaldım. Nihayet elimizde çiçek, rektörlük binasına çıktık. Öylesine sıcak karşılandık ki, bunu sözlerle anlatamam.

– Yanınızdaki hekim arkadaşınız nerede çalışıyordu?

– O günlerde Ankara Hastanesi’nde olmasına rağmen bilahare Doğramacı’nın talimatıyla Hacettepe’ye geçti.

– Daha önce de hatırlattığım üzere siz neden devre dışı bırakıldınız?

– Ziyarete gittiğimiz gün Doğramacı, odasında bizimle yaklaşık kırk dakika kadar görüştü. Bunu şu yaşıma rağmen namusum ve şerefim üzerine söylüyorum ki, hiç aklımızda yokken bize hitaben “**Mason locası’na girmenin memlekete hizmet olduğunu**” rahatlıkla söyledi.

– Tebrik ziyaretinde hem de rektörlük odasında böyle bir şeyi nasıl gündeme getirebilir?

– O anda şaşırmanın rağmen hiç renk vermedim. Meğer bizden başka uygun gördüğü herkese söylüyormuş.

– Bu sanki görünürde teşvik gibi bir şey?

– Elbette öyle! Fakat ben, böyle durumlara hiç itibar etmedim. İşin tuhaf tarafı, yanımdaki arkadaşım kısa sürede mason locası’na kaydını yaptırarak meslekte hızla yol aldı.

– İhsan Doğramacı, rektörlükteki görüşmenizden sonra sizi bir daha hiç aramadı mı?

– Birkaç davette karşılaşmışlığımız oldu, ancak yalnızca el sıkışmakla yetindik. Gördüğün gibi, ben mütevazı bir uzman hekimim. Eğer masonluğa kabul etseydim her şey çok farklı olur-

du. İnanır mısın şu halimle daha huzurlu ve mutluyum. Hiç değilse kimselere bağımlı değilim.

– Suat Ağabey, anladığım kadarıyla hekimlikte de mason olmadan beklentiler doğrultusundaki yükselmeler gerçekleşmiyor herhalde?

– Aslında bu her yerde öyledir. Tabii ki bizim meslekte localara üye olanlara tanınan imtiyazlar daha fazla! Ama, bu bir karakter ve tiynet meselesidir zannediyorum. Kim ne derse desin ben şahsen masonluğu bu ülkenin hayrına gören insanlardan değilim ve hayatım boyunca görmedim de...

*– O halde Doğramacı'nın, çevresindekileri işe alırken “**Masondur-değildir**” diye iltimas yapmam tarzındaki beyanatları havada kalıyor?*

– Bana kalırsa bütün bunlar kamuoyuna şirin görünmek adına sarfedilmiş yüzeysel sözler. Şuna bütün kalbinle inan ki, kuruluş tarihinden itibaren Hacettepe’de görev alan doktorların yarısından fazlası masondur. Ben şahsen, inandıklarımı hiç riya yapmaksızın bildiğim doğrultuda söylüyor ve bu konuyu kurumları zedelememek adına kapatıyorum.”

Değerli dostum Dr. Suat Erat’la bu ve benzeri konuları yıllar içerisinde sürekli konuştuğumuz gibi, objektiviteye yönelik gözlemlerinin öngörüsünde masonlara dair önemli bilgiler elde ettiğimi açıklıkla söyleyebilirim. Onun tarzındaki eğilip bükülmeyen hekimlerin, üniversiteler üzerinde kurduğu hanedanlıktan ve locaların müdavimi olmasından dolayı İhsan Doğramacı’yı sevmedikleri kaçınılmaz bir gerçektir. Tabii ki böylesine tanımlamalar, tüm doktorların sevmedikleri anlamına gelmez. Üstad mason sıfatıyla bazı monşer bozuntusu entelektüeller ta-

rafından adeta putlaştırılan **İhsan Doğramacı**'yı, vazgeçilemez bir idol olarak görenler de vardır. Hatta kariyer yapmış doçent ve profesör seviyesindeki bazı üniversite hocaları, karşısında esas duruş bile çekmektedirler. O nedenle meslek ayrımı yapmaksızın mason olan herkesin, İhsan Doğramacı'nın ilgili bulunduğu ünitelerde görev alıp yükselme şansları var demektir.

Daha önce de belirttiğim gibi **Hacettepe Üniversitesi**'nin kurulmasında **önemli katkıları** bulunan İhsan Doğramacı, **ilk profesör** olduğu dönemlerde Ankara Üniversitesi Rektörlüğü (1963-1965), Ortadoğu Teknik Üniversitesi Mütevelli Heyeti Başkanlığı (1965-1967) yaptıktan sonra, aynı sene içerisinde Hacettepe Üniversitesi Rektörlüğü'ne atanarak bu görevini 1975 öğrenim dönemi sonuna kadar sürdürmüştür. Buradaki hizmetlerini başarıyla tamamlayan Doğramacı, Fransız masonları'nın devreye girmesiyle aradan geçen birkaç ay sonra Paris Üniversitesi'nde öğretim üyeliğine tayin edildi.

1964-1973 yılları arasında Avrupa Rektörler Konferansı Yönetim Kurulu Üyeliği, 1981'den günümüze kadar Uluslararası Yükseköğretim Yönetim Kurulu Üyeliği, başkanlık ve onursal başkanlık görevlerinde bulunan Doğramacı, bu suretle çeşitli ülkelerin yükseköğretim yönetim sistemlerini yakından inceleme inkâmı bulduğu gibi, uluslararası mason lobileriyle de önemli temaslar kurmuştur. Ayrıca muhtelif localardaki üstadıazamlardan aldığı desteklerle Dünya Sağlık Teşkilatı tarafından Kamerun-Yaunde, Nijerya-İfe, Brezilya-Brasika ve Kanada Sherbrooke'da kurulan tıp fakülteleri'nin eğitim programlarının düzenlenmesinde danışmanlık görevlerini üstlenmiştir. Burada dikkat çeken fakir ülkelerden **Kamerun** ve **Nijerya**'da; bahse konu okulların hayata geçmesinden sonra (bilhassa öğretim görevlile-

rinin) daha önce hiç görüp tanımadıkları masonik teşekküllerle yakın temaslar kurduklarını söyleyebiliriz.

10 Aralık 1981-10 Temmuz 1992 tarihleri arasında Yüksek Öğretim Kurulu (YÖK) Başkanlığı'nda bulunan İhsan Doğramacı, halen kurucusu olduğu Bilkent Üniversitesi Mütevelli Heyeti Başkanlığı görevini sürdürmektedir. Tabii burada; Türkiye'nin en lüks eğitim kurumundaki babadan oğula geçen hanedanlık sistemi çok istenilse de tevil edilemez. O zaman üniversite özerkliği ve demokratiklik nerede kalıyor? Görüldüğü kadarıyla böylesine bir dayatma karşısında okumuş yazmış yöneticilerin çokları, neredeyse sus pus olmuş durumdalar. Paşazade İhsan Bey ömrünün sonbaharına yaklaştığı şu günlerde maiyetindeki profesörler heyetine de etki ederek, sevgili mahdumu Ali Doğramacı'yı Bilkent'e rektör yapmakta hiçbir sakınca görmüyor. Bu garabete kimseler ses çıkaramadığı gibi, Türkiye'nin popüler ailelerinin çocuklarının eğitim gördükleri en ayrıcalıklı üniversite adeta demir yumrukla yönetilmekte! Böylesine trajikomik bir vakıayı hangi aklıevvel inkâr edebilir? İnkâr edenler de belirgin menfaatleri olan masonik çevrelerden başkaları değildir. Ne diyelim; Doğramacı hanedanlığının patronları olarak baba-oğul el ele vermişler, tıpkı ipteki cambazı seyreder gibi herkes sessiz ve derinden onlara bakmakta! Cambaz da kaçınılmaz bir şekilde parsayı toplamak adına kendi kurallarını uyguluyor. Bilhassa eğitim hayatında saltanat oligarşisi çağrıştıran bu manadaki bir tuhafılık, kim nasıl düşünürse düşünsün asla kader yazgısı olamaz...

1982 yılında ihtilal yönetimi tarafından Anayasa'da yapılan değişiklikle birlikte, dönemin mason Başbakanı Bülend Ulusu'dan önemli tavizler koparan İhsan Doğramacı'nın önü büyük

ölçüde **açılmış** durumdaydı. Yeniden yapılandırılan maddelere göre, **vakıf üniversitelerinin** kurulma imkânları **tamamiyle** serbest hale gelmişti. Aynı zamanda Milli Güvenlik Konseyi'nin akıl hocası konumunda olan Doğramacı, mevcut gelişmelerden yararlanarak 1984 yılında Bilkent Üniversitesi'nin kuruluşuna öncülük etmesinin yanı sıra **paralı** eğitimin de startını vermiş **oluyordu**. Aslında böyle bir uygulama çok gelişmiş ülkelerin modeli olduğu halde bizdeki müfredat sisteminde gözle görülür adaletsizlikler yaratmaktaydı. Bir anlamda **çok parası olanlar** bazı avantajlardan yararlanabiliyor, olmayanlar ise şartların gereği devlet okullarına gitmekteydiler. Neredeyse çeyrek asırdır yoğun tartışmaların odak merkezi haline gelen böylesine çelişkili bir durum, dinmek bilmeyen kaos ortamının da yegâne tetikleyicisi **oluyordu**. Tabii ki bu şartlarda bütün eleştiri okları, hiç kuşkusuz İhsan Doğramacı'nın üzerine çevrilmekteydi. Ama o, nasıl ve ne şekilde tepkiyle karşılaşırsa karşılaşsın icraatlarına yönelik itirazları kaale almayacak kadar duyarsız davranmaktaydı. Hatta muhtelif aralıklarla **nükseden tepki süreçlerinde** "**Modern eğitimin Türkiye'deki öncülerinden olduğunu**" ısrarla deklare edip, konuyu kestirip atıyordu. Maiyetindeki herkese **ahkâm** kesen profesörler ise, onun söylediklerini sessiz sedasız onaylamakla yetinmekteydiler. Çok doğal olarak bunun adı, demokratik bir ülkede padişah fermanını çağrıştıran feodalitenin ta kendisiydi. Vaziyeti ahval bu mecrada seyrettiğine göre; muazzam nüfuzu, inanılmaz serveti, öteden beri süregelen üniversitelerdeki tek adamlık hükümranlılığının yanı sıra masonik oligarşinin en imtiyazlı üstadiazamları arasında yer alması sayesinde **malum paşazade'nin** ebedi dokunulmazlığı son nefesine kadar sürecek demektir...

BEDRETTİN DALAN

1941 yılında Eskişehir’de dünyaya gelen Bedrettin Dalan, çok kalabalık nüfuslu bir ailenin en büyük çocuğuydu. Babası Halil Duran Bey demiryolcu olması nedeniyle zorluklar içerisinde bir hayat sürdürmekteydiler. Bu şartlarda hayata ısrarla asılan Dalan, ilk, orta ve lise öğrenimini tamamladıktan sonra hiç sene kaybetmeksizin İstanbul Teknik Üniversitesi Maçka Elektrik Fakültesi’nden mezun oldu. İlk zamanlar küçük çaplı mühendislik işleri yapmasının ardından sürpriz bir şekilde Vakko’da çalışmaya başladı. Başta okul arkadaşları olmak üzere yakın çevresindekiler şaşkınlık içerisindeydiler. Vitali Hakko gibi fanatik bir Yahudi’nin, milliyetçi söylemlerde bulunan Dalan’ı nasıl işe aldığına akıl sır erdiremiyorlardı. Ne var ki bu türden gelişmeler, insanların hayat süreçleri içerisinde gayet olağan durumlardı. Vakko’da kısa zamanda kendisini gösteren Dalan, Yahudi asıllı masonlarla kurduğu samimi dostluklar neticesinde piyasanın inceliklerini de öğrenmeye başlamıştı. Daha da önemlisi eskiye oranla oldukça iyi giyiniyor, oturup kalktığı yerlerin kaliteli olmasına dikkat ediyordu. Ondaki bu değişim, patronları tarafından daima takdirle karşılanmaktaydı. Yahudi Siyonistler böyle bir cevheri kaçırmaktansa, daha cazip şartlar sunarak kendi bünyelerinde kalmasını düşünmekteydiler. Anlaşıldığı kadarıyla kerahet vakti çoktan gelmiş de geçiyordu bile! Nihayet

Vitali Hakko'dan aldıkları olur işaretiyle Bedettin Dalan'ı Nuru Ziya Sokağa götürerek, eldiven giyip önlük takdırdıktan sonra **mason birader** olmasını sağlamışlardı. Artık bundan böyle onun açısından yükselmenin bütün yolları açık demektir! Ve öyle de olacaktı...

Aslında öğrencilik yıllarından bu yana siyasete yakın ilgi gösteren Dalan, maddi imkânlarının yetersizliğinden dolayı daima suskun kalmayı yeğlemişti. Ama, yine de çabuk pes etmek gibi düşüncelerden kendini uzak tutuyordu. Bu yüzden sessiz ve derinden gitmeyi en akılcı yol olarak görmekteydi. Şimdi ise, eskiye oranla şartlar çok daha olumlu **yönde** seyretmeye başlamıştı. Gayretli çalışmaları neticesinde yeterli parayı **bulduğuna** göre, iktidara oynayan bir partiye katılabilmek adına sürekli fırsat kolluyordu. Ne var ki, hiç beklemediği bir zamanda gerçekleşen 1980 ihtilali bu yöndeki isteklerine büyük ölçüde gem vurmuş vaziyetteydi. Mevcut askeri yönetime karşı yapılacak bir şeyin olmadığını herkes gibi o da biliyordu. Nihayet, **1983** ilkbaharında Milli Güvenlik Konseyi'nden çıkan karar üzerine siyasi partilerin **kurulmaları** yavaş yavaş Türkiye'nin gündemine oturmaya başlamıştı. Eski politikacıların çokları veto edilirlerken, ihtilal hükümetinden on ay önce istifa eden dönemin Başbakan Yardımcısı Turgut Özal, kendisine parti kurma izni verilip verilmeyeceği hakkında önemli kuşku taşımaktaydı. Bedrettin Dalan ise, **kartlarını** kime oynayacağı hakkında net bir karar vermiş değildi. Ani verilecek kararlarla henüz işin başlangıcında nakavt olmak istemiyordu. Kendi düşüncelerine göre meslektaşları olan **Özal**'a daha sempatik bakmaktaydı. Üstelik **Vural Arıkan** gibi üstadlığıyla ön plana çıkan mason bir ağabeyi de yeni oluşumun içerisinde bulunuyordu. Bu şartlarda fazla vakit

kaybetmeksizin, gerekli girişimlere yönelmesi gerektiğinin bilincine varmış durumdaydı.

1983 Mayısının ortalarına doğru gelindiğinde Turgut Özal Anavatan Partisi'ni, eski Başbakanlık Müsteşarı Necdet Calp da Halkçı Parti'yi kurunca siyasi hayat resmen start almış oluyordu. Aslında onlardan birkaç ay önce **konsey**'in isteği üzerine Türkiye'ye gelen Kanada Büyükelçisi emekli Orgeneral Turgut Sunalp, kısa zamanda Milliyetçi Demokrasi Partisi'ni kurarak siyasi temaslarına çoktan başlamıştı bile! Seçimlere girecek partilerin içerisinde iktidara en yakını **MDP** olduğundan, **herkes** kaydolabilmek için Sunalp Paşa'nın kapısını aşındırmaktaydı. Yaşlı başlı eski **siyasetçiler** dahi sıraya girmiş durumdaydılar. Tecrübeli politika kurtları, **Özal**'ın başarılı olacağına **ihtimal** vermedikleri gibi çoklarının üzerlerinde hâlâ **veto** korkusu hakimdi. Bu nedenle Turgut Bey, bütün ısrarlarına rağmen işadamlarından yeterli nakdi yardımları alamıyordu. Ama yine de Ülker büsküvilerinin yanı sıra **Eymen Topbaş**, **Hicri Haznedaroğlu**, **Zeki Aytaç** ve **Şarık Tara** gibi işadamları ya tutarsa diye ANAP'a önemli parasal yardımlar yapmışlardı. **Üstad** masonlardan Bilderbergçi Selahattin Beyazıt, Selçuk Yaşar ve Mehmet Ali Okumuş gibi ünlü holding **sahipleri** ise kartlarını, iktidar olacağından kuşku duymadıkları Sunalp'ın **MDP**'sine oynamaktaydılar. O periyotta ikilemler içerisinde gidip gelen Bedrettin Dalan, son anda fikir değiştirerek Anavatan Partisi'nin kurucular listesinde yer almıştı. İlk etaptaki flu görünüm itibariyle partisi'nin geleceğinden fazla ümitvar olduğu söylenemezdi. Anlaşıldığı kadarıyla konsey üyeleri hâlâ iki partili eğilim üzerinde görüş belirtiyorlardı. Bu nedenle **Özal**'ın **ANAP**'ı her an devre dışı kalabilirdi. Bilhassa üst kademelerdeki **askerler**, takunyalı grubunun **Meclis**'e girmesini kesinlikle **istemiyorlardı**. Belki

Dalan öyle birisi değildi ama, konsey üyelerinin kendisini tanımadıklarından dolayı arada kaynayıp gitmesi kaçınılmaz bir durumdur. Devlet Başkanı Kenan Evren de şahsına ulaşan sayısız **mektuplar** ve dinmek bilmeyen eleştiri niteliğindeki **telkinler** yüzünden, üçüncü partinin gereksizliğine neredeyse inanmış gibiydi. Hatta bu hususta konsey üyesi arkadaşlarıyla mutabakata vardığı bile söylenenler arasındaydı. Ancak 12 Eylül 1983 tarihinde Türkiye'ye gelen eski Nato Başkomutanı **Alexander Haig**, **Özal'ın** ve Anavatan Partisi'nin kaderini değiştiren adam oluyordu. Evren'le **Çankaya Köşkü**'nde yaptığı görüşmeden sonra, heyecan içerisinde bekleyen Turgut Bey'e mutlu haberi uçurup veto edilmeyeceğini ihsas etmekteydi. Bu durumdan cesaret alan **Özal**, köy kasaba demeden adım adım Anadolu'yu dolaşmaya başlamıştı. Sözde demokratik hayata geçilmişti ama, **Sunalp Paşa** açıktan devlet desteği görmekteydi. **MDP yetkilileri** ise, komutanlardan aldıkları talimatlar nedeniyle sessizliklerini muhafaza etmekteydiler. Evren ve konsey üyeleri siyaseti bilmedikleri için, milliyetçilik duygularıyla dolu Turgut **Sunalp** gibi değerli bir komutanı yıprattıklarının farkında bile değillerdi. Görüldüğü kadarıyla, kaş yaparken göz çıkarmak üzereydiler. Türk halkı hasletinde var olan hassas duygular nedeniyle daima mağdurun yanında olmasından dolayı askerinin partisi gözüyle baktığı **MDP**'den soğumaya başlamıştı. Evren'in üstüne üstlük seçimlerden birkaç gün önce televizyon ekranlarından **Sunalp** ve partisine övgüler yağdırması, vatandaşı çileden çıkarmış durumdaydı. Bu şartlarda Anavatan Partisi, hiç beklemediği anda bütün tahminleri yanılarak sürpriz bir şekilde öne geçmişti. Evren Paşa kendi kalesine attığı röveşata golle yakın arkadaş **Sunalp'a** farkında olmaksızın muhalefet görevini tevdi etmiş oluyordu.

Seçimlerden bir ay öncesine kadar Meclis'te grup kurmaya dahi razı olan zal, adeta şaha kalkanış durumdaydı. Askerlerin akıllalmaz stratejik hataları, onu her geçen gün adım adım iktidara doğru götürüyordu. Moral ıtasının tam anlamıyla yükseldiği günlerde kurucular kurulundaki Bedrettin Dalan'ı da İstanbul listesinden milletvekili adayı göstermek düşüncesindeydi. Fakat o, gönlünde belediye başkanlığı yattığı için şimdilik böyle bir teklifi kibarca geri çevirmekle yetiniyordu. Kafasında yatan cin zekya göre İstanbul şehremi niliği, en azından on milletvekilliğine değerdi. Mevcut şartlardaki istekleri doğrultusunda Turgut Bey'den garanti sözü alan Dalan, aday olmadığı halde genel seçimlerde son ana kadar büyük bir özveriyle çalışmıştı. Çok zaman azınlık vakıflarının yanı sıra yakından tanıdığı ünlü holding patronlarını da maddi manevi devreye sokmuş durumdaydı. Partili arkadaşlarıyla birlikte dillerinin dndği kadarıyla, darbecilere ve onların uzantılarına karşı olduklarını etraflarında toplanan vatandaşlara anlatmaya çalışmaktaydılar. Aslında bu açı kısa zamanda tutmuş, n arkası kesilemeyen bir demokrasi rzgrı esmeye başlamıştı. 6 Kasım 1983 günü yapılan genel seçimlerde 211 milletvekili çıkaran Anavatan Partisi tek başına iktidara gelirken, Turgut Sunalp ve konsey yeleri adeta şaşkınlık içerisindeydiler. Burada yaşanan büyük sürprize, bir tek şaşırmayan **Başbakan Bülend Ulusu**'ydu. Çünkü o, seçimler öncesinde yaptıkları konuşmalarında Evren'e, **Özal**'ın daha şanslı olduğunu söylemişti. Dört yüz kişiden oluşan Parlamento'da Anavatan Partisi'nin ardından MDP ikinci, Necdet Calp'ın Halki Partisi ise üçüncü olmuştu. 11 Kasım 1983 günü kabineyi kuran Turgut zal, 45'inci Cumhuriyet Hükümeti'nin Başbakanı olarak hâlâ tedirginlikler içerisindeydi. Bunun başlıca nedeni, Ke-nan Evren'in tereddüt göstererek kabineyi 13 Aralık'ta onayla-

masıydı. Aslında böylesine antidemokratik bir uygulamayı yadırgamak gerekmiyordu. Çünkü, ülkede üç yıldan beri hüküm süren ihtilal yönetiminin izleri, henüz belleklerden silinmemiş bir **görünüm arz**etmekteydi. Aradan günler haftalar geçtikçe Özal ve maiyetindeki bakanlar kurulu üyeleri siyasete ısındıkları gibi, icraatlarına engel teşkil edecek herhangi bir tehlikenin olmadığını **da** anlamaya başladılar.

Anavatan Partisi, kendisini rehavete kaptırmaksızın takriben üç ay sonra yapılacak yerel seçimlerin hazırlıklarını **da** **humma**lı bir **çalışma**yla sürdürmekteydi. Daha önceden söz verildiği üzere tek aday Bedrettin Dalan'dı. Aslında Milli Selamet Partisi'nin eski Beyoğlu İlçe Başkanı Recep Tayyip Erdoğan, öteden beri belediye başkanlığı hesapları yapmasına rağmen ihtilalciler yüzünden **bu** yöndeki arzuları âkim kalmıştı. Partisi'nin ve genel başkanı Necmettin Erbakan'ın on yıl siyasi yasaklı olması, elini kolunu bağlamış vaziyetteydi. Bu şartlarda Dalan'la rakip konumda bulunması, imkânsız bir **durumdu**. Darbecilerin her yönüyle zararlarını gören Tayyip Erdoğan, o günlerde futbolculuğunun yanı sıra İETT kantininde çalışmaktaydı. Bu arada **dik**siyonu iyi **olması** nedeniyle **TRT** spikerliğini hayal ediyordu. Uzun müddet siyaset yapamayacağına göre başka da çaresi yok gibiydi. Nihayet Nevzat Yalçıntaş'ın* genel müdürlüğü'nü yaptığı **TRT**'de **im**tihanlara giren Erdoğan, başarısız sayılarak yeni bir çaresizliğin içine doğru savrulmuştu. Dalan cephesine gelinece; karşısındaki zayıf adaylardan dolayı neredeyse seçimin favorisi konumundaydı. Yakinen gözlemlendiği kadarıyla başta eski pa ron **Vitali Hakko** olmak üzere Yahudi cemaatinin önde ge-

* **Nevzat Yalçıntaş**; 2002 seçimlerinde Tayyip Erdoğan tarafından aday gösterilerek **AKP** listesinden İstanbul Milletvekili seçildi.

len üstad masonlarının tamamına yakını onun arkasındaydılar. Geçmişte ANAP'ın kıyısından köşesinden geçmeyen ünlü işadamı Sakıp Sabancı bile **Dalan**'ı desteklemekteydi. Üstad mason **Şarik Tara** dersenez, başlangıçtan bu yana **Özal**'a yatırım yaptığı için kapılarını sonuna kadar açmış durumdaydı. Birbucuk aylık **disiplinli** bir çalışmayla propagandalarını başarıyla sürdüren Dalan, 24 Mart 1984'te yapılan yerel seçimden zorlanmadan çıkarak İstanbul Büyük Şehir Belediye Başkanı olmuştu. Makamına oturur oturmaz devamlı teftişlerde bulunması, alışılmadık bir durumdu. En çok **Haliç**'in pislğine kafayı takmıştı. Burası gözlerimin içi kadar mavi olmazsa, başkanlık görevimi derhal bırakırım diyordu. Gerçekten de Haliç'i kısa zamanda eski haline çevirmeyi başarmıştı. Ne var ki, gözle görülür önemli icraatlara imza atması, dediğim dedikçi **Özal**'ı fazlasıyla huzursuz etmeye yeterli oluyordu. Daha da önemlisi belediye başkanı sıfatıyla partilerüstü düşünmesi, lideriyle aralarındaki samimiyeti her geçen gün daha da azaltmaktaydı. Bakalım, ilerleyen dönemler onlara neler gösterecekti? Böylesine çok bilinmeyenli denklemi öğrenmek için, geleceğin getirilerini bekleyip görmek lâzımdı...

Amerika yılları, üniversitedeki öğretim üyeliği derken bir anda politikaya merak saran Prof. Dr. Tansu **Çiller**, her fırsatta Demirel'le görüşüp ekonomi ile ilgili raporlar vermekteydi. Katıldığı bütün toplantılarda güzelliğinin de avantajını kullanarak, **sempatik görünüm**ler sergiliyordu. Kurt politikacı Demirel, onun partinin vitrinine (DYP) oturacağına inanıp, kurmaylarına iyimser telkinlerde bulunmaktaydı. Tam o günlerde **Özer Çiller** hakkında İstanbul Bankası'nın batışıyla ilgili dava açılması, **Bizim Vadi** Kooperatifi'ndeki yolsuzluk tartışmaları, siyasi çevrelerin kafasını kurcalamaya başlamıştı. Tansu Hanım, bu durum-

dan her haliyle huzursuz ve tedirgindi. Karı-koca günlerce düşündükten sonra, İstanbul'un güçlü ve sevilen Belediye Başkanı Bedrettin Dalan'dan randevu aldılar. Ortada Bizim Vadi Kooperatifi'nin imar sorunu vardı. Bu hususları genellikle Özer Bey'le konuşan Dalan, Gün Locası'nın üstad mason biraderine hemen söz vermedi. Üstelik böyle şeyleri dinlemeye de fazla vakti yoktu. Turgut Özal'la aralarında soğuk rüzgârlar estiğinden, aklı başka yerlerdeydi. Özal, Dalan ve büyükşehirin diğer ilçe belediyelerini enflasyona neden olmakla suçluyordu. Merkez Bankası Başkanı Rüşdü Saracoğlu, İstanbul'da tertiplediği bir basın toplantısında bu durumu açıklıkla dile getirmişti. Tansu Çiller de bir panelde Saracoğlu'nu desteklemiş, Dalan'ı sinirlendirip çileden çıkarmıştı. Malum nedenlerden dolayı taraflar arasında gözle görülür bir tatsızlık hasıl olmuş durumdaydı.

Özer Çiller, Bizim Vadi Kooperatifi için gerekli imar iznini alamayınca, Tansu Hanım yalnız başına giderek Dalan'la karşılıklı görüşmek düşüncesindeydi. İstanbul Belediyesi'ne gideceği gün, üzerinde kenarları mavi şeritli bebe yaka bir gömlek ve ince kaşmir lacivert ceket vardı. Altında ise İskoç modeli pilili etek. Saçları kısa ve saman sarısıydı. Karşılıklı oturduklarında Dalan, Çiller'in belediyelerin enflasyondaki (zarara yönelik) payı ile ilgili sözlerini hatırlatınca, hanımefendi bu husustaki görüşlerini savunarak:

– Beyefendi, söyledikleriniz tamamıyla yanlış.

– Tansu Hanım, sizin demeniz doğruysa, şu andan itibaren belediye başkanlığı'ndan istifa ederim. Sizin ki yanlışsa, hiç beklemeden profesörlükten istifa edin.

– Aman efendim, durduk yerde profesörlükten ne diye istifa edeyim?

– Belediye’ye ait bütün hesapları vereyim. Lütfen araştırıp, değerlendirmesini yapın ki, gerçekler bilinsin.

– Tamam anlaştık. Şu andan itibaren bu veriler üzerinde çalışmalara başlayayım, zannederim sonunda bana fazlasıyla hak vereceksiniz.”

İki olgun insanın aralarında kısmen kavgalı başlayan görüşmeyi, zamanla diğerleri izledi. Bizim Vadi’nin imar sorunu için gelen Tansu Hanım, artık bundan böyle Bedrettin Dalan’ın **danışmanıydı**. Hanımefendi üniversitedeki bütün işlerini geçici statüyle askıya aldığından, devamlı olarak belediye’ye geliyordu. Bu arada Dalan aracılığıyla Haznedar tuğla’nın sahibi ünlü işadamı Yalım Erez’le de tanışmıştı. Fazla zaman kaybetmeksizin siyaseti düşünmesi nedeniyle bu türden etkin insanların fikirlerinden istifade etmek istiyordu. **Dalan**, aradan geçen kısa bir süre sonra daha önceden söz verdiği İstanbul Belediyesi’nin borçlanma raporunu Çiller’e tüm ayrıntılarıyla takdim etmişti. Artık bundan sonrası bahse konu evraklardaki detayların neticelenmesine bağlıydı. Tansu Hanım, Doçent Mehmet Kaytaç’la bu konu üzerinde sekiz aya yakın bir süre hesaplar üzerindeki çalışmalara yöneldi. Yoğun araştırma ve incelemeler neticesinde, İstanbul Belediyesi’nin enflasyona etkisinin yüzde beş olduğu ortaya çıkarıldı. Çiller, başlangıçtaki haksız ithamları ve hesaplar üzerindeki yanılgısından dolayı Dalan’a karşı mahçuptu:

“– Beyefendi, sizden özür diliyorum. Gerçekten tespitleriniz doğruymuş. Enflasyonun asıl sorumlusunun belediye’ye ait rakamları inceledikten sonra, kamu kesimi olduğunu anladım.

– Sakın kırılıp gücenmeyin, siz iktisat profesörüsünüz ama, maliye biliyorsunuz.”

Karşısındaki **muhababının** sözlerine hiç **cevap vermeyen** **Tansu Hanım**, sadece yüzünü buruşturup başını sallamakla yetinmişti. Asıl tuhaflık, **Dalan**’ın bilgisini yetersiz bulduğu **Çiller**’den günün belirli saatlerinde ekonomi dersleri almasıydı. Bu dersler o kadar önemli olmalı ki, Bedrettin Bey’in zaman zaman hanımefendi’nin görkemli yalısına gittiği de oluyordu. Başkanla profesör üst katta ekonomi çalışırlarken, uyumlu koca Özer Bey alt katta akvaryumdaki prina balıklarını seyredip uslu uslu oturmaktaydı. Uysal tabiatlı olduğundan, saatlerce süren ekonomi derslerine hiç müdahale etmiyordu. Tansu Hanım’ın üst kattaki **devasa** çalışma odası, yalının kule bölümünün altındaydı. İhtişamlı dokusuyla bilhassa akşam vaktinin grubunda, insanın göz zevkini ıslıl ıslıl okşuyordu. Zaman içerisinde ekonomi derslerinin sıklaşmasıyla birlikte **Çiller**’in öğrencisi konumundaki Dalan, yalının vazgeçilmez müdavimlerinden başlıcası olmuştu. Mason biraderi Özer Bey ise, tıpkı kurulu saat gibi hâlâ Bizim Vadi Kooperatifi’nin imar izninin çıkarılmasıyla meşguldü. Bütün bu çıkar ilişkilerine rağmen aralarında öyle bir samimiyet doğmuştu ki Dalan, ABD Büyükelçisi Morton Abramowitz’te randevusunu İstanbul Belediyesi yerine, **Çillerler**’in yalısında vermişti. Büyükelçi Abramowitz, belediye olmazsa otelde buluşalım demesine rağmen Dalan “**Bir arkadaşının çok güzel yalısı var, kahvaltıyı orada yapalım**” diyerek sanki ev sahibi rolünü oynuyor gibiydi. Randevu saatinde korumalarıyla birlikte verilen adrese giden **Abramowitz**’e kapıyı Tansu Hanım açtı. Dalan, büyük giriş kapısına gelinceye kadar ayaküstü sohbet ettiler. Amerikancı **Çiller**, Büyükelçi’ye karşı çok samimi davranıyordu. Geçmişteki **ABD** günlerini anlatırken adeta heyecan içerisindeydi. Birkaç dakika sonra ev sahibi konumundaki Da-

lan tebessüm içerisinde gelerek, misafiriyle samimi bir şekilde tokalaştı. Hâl hatır sormalardan sonra kahvaltı faslına geçilirken Dalan, Çiller'in masalarında oturmamasını fısıltılı sözlerle ima edince ortada buz gibi bir hava esmişti. Tansu Hanım ne kadar üzülse de durumu farketmeden, nezaket kurallarına uyarak geri çekildi. Büyükelçi'yle, Dalan'ın kahvaltısı bir buçuk saate yakın sürdü. Çiller, o esnada üzgün bir şekilde yan salonda onları bekliyordu. Tabii ki bütün bu olup bitenlerden Bedrettin Bey'in sevgili eşi Ayseli Hanım haberdar değildi. Haberi olsaydı; yoğun ekonomi dersleri, başkasının yalısında verilen resmi randevular gibi durumları muhtemelen hoş karşılamazdı. Çünkü, olağanüstü fedakârlığının yanında aşırı derecede kıskançlığı bütün belediye çalışanlarının bilgisi dahilindeydi.

Zaman ilerledikçe malum samimiyetlerinin derecesini daha da ilerleten Dalan, bir başka gün yalıda Çillerler'in yakın dostu Madam Elizabeth Shelton ile yemek yedi. İş sıkı tutan Tansu Hanım, bu defa masadaydı. Yemek, gayet neşeli ve birbirlerini kahkahadan kırıp geçiren güzel sohbetlerle geçmişti. Çiller, çoktan beri Elizabeth Shelton'un bilgisi dahilinde bazı Amerikan üniversitelerine ve muhtelif kuruluşlara araştırmalar hazırlamaktaydı. Türkiye'de ekonomik şartlar, doğal kaynaklar gibi yaptığı bu çalışmalardan yılda yüz bin dolara yakın gelir elde etmekteydi. Bir gün bu araştırmaların varlığından haberdar olan Dalan, Çiller'i payladı. Masonluğu'nun ötesindeki milliyetçilik duyguları ağır bastığından, başka ülkelere böylesine hassas bilgilerin aktarılmasını sakıncalı görüyordu. Birara başını sitem edercesine sallayıp, düşüncelerini yüksek sesle anlatmaya başladı:

“– Profesör Hanım, sen kendine göre bunları bilimsel araştırma diye yapıyorsun. Ancak, bu bilgiler kimsede yok. Bilerek

veya bilmeyerek Amerika'ya, Türkiye* hakkında kimsede mevcut olmayan bilgiler veriyorsun. Yoksa sen casus musun?

– Ya, öyle mi?

– Bak kızım, bir daha böyle şeyler yapma!”

Dalan'la tartıştıkları konular kapandıktan bir müddet sonra Amerikancılığı depreşen Çiller, bu ülkenin kendisi için ne kadar önemli olduğunu anlatmaktan kendini alamıyordu:

“– Samimiyetimle söylüyorum ki, Amerika'yı birinci vatanım gibi hissediyorum.

– Sen neler söylüyorsun?

– Evet, birinci vatanım Amerika, ikincisi Türkiye!

– Sen bunları beni kızdırmak için mi söylüyorsun? Bir daha böyle saçma şeyler duymak istemiyorum.”

İki samimi dost, o günden sonra Amerika ile ilgili konular hakkında hiç konuşmadılar. Ama yine de dünyayı sömüren bu tefeci devlet, her ikisinin de ortak paydaları arasındaydı. Başları her sıkıştığında soluğu orada almaktaydılar. Yalının ahbap çavuşları, edebiyat konusunda da sık sık anlaşmazlığa düşüyorlardı. Tansu Hanım, bir Anadolu çocuğu olan Dalan'ın sevdiği şairlerden ve Türk Edebiyatı'ndan hoşnut değildi. Hatta en basit sureleri bile bilmiyordu. Aslında Robert Kolej'de misyonerler tarafından eğitilenlerin istisnalar hariç, büyük çoğunluğu böyledir. Temelde eğitimsiz bir anne ve babanın evlâdı olmasına rağmen yetişme tarzı itibariyle muhafazakâr yönü ağır basan Dalan,

* O günlerde Türkiye hakkındaki bilgilerin verilmesini haklı olarak casuslukla telakki eden Bedrettin Dalan, 2008 senesi Ekim ayından itibaren çok eleştirdiği Amerika'ya sığınmış durumdadır.

bir ara Tansu Hanım'a Suphanike, Kuluvallahi ve Elham surelerini öğretme çabaları göstermişti. Hanımefendi, bütün ısrarlara rağmen ruhundaki hristik yapısından dolayı ezberlemekte hayli zorlanıyordu. Baktı ki olmayacak, Dalan vazgeçmek mecburiyetinde kaldı. Çiller, muhatabının tutucu davranışları karşısında masonların bir kısmının din olgusuna farklı baktıklarını anlamakta gecikmedi. Kocas  zer Bey, Buda dinine meraklı olduğundan böyle farklı perspektiflerle karşılaşacağını hiç tahmin etmiyordu. Bir anlamda can dostu Bedrettin Bey'den bilmediği çok şeyleri öğrenmenin mutluluğunu yaşamaktaydı...

Yalıdaki ekonomi dersleri büyük ölçüde bittiğinden dolayı Tansu Hanım, başkan danışmanı olarak zamanının ekseriyetini **Saraçhane**'deki belediye binasında geçiriyordu. Çoğu zaman Dalan'ın seyahatlerine birlikte gidiyorlardı. Profesör Hanım, belediyenin adeta simgesi haline gelmişti. Dalan'la çok yakın çalışıyorlardı. Başkanın makam odasının arkasındaki küçük özel odaya en sık o girip çıkıyordu. Gün Locası'ndaki toplantıları kaçırmayacak kadar hassas davranan  zer Bey ise belediye'ye ayda birkaç kez uğramakla yetinmekteydi. Sosyal yönü oldukça güçlü olmasıyla bilinen Bedrettin Dalan, bir hafta sonu tatilinde danışmanlarıyla yakın mesai arkadaşlarını yemeğe götürmüştü. Stres atmak bakımından herkes hayatından memnundu. Yemek bitiminde Dalan, hesabı ödemek için elini cebine attı. Masadakiler bu duruma itiraz ettiler. Başkan, ekibin kendisine gösterdiği hassasiyetten mahçup olmuştu. Kahveler içildikten sonra yaklaşık on kişilik grup, kendi aralarında hesabı ödediler. Tabaka da bir miktar bahşış bıraktılar. Herkes masadan kalkmıştı. Hep birlikte kapıdan dışarıya çıkarlarken, gruptaki bir kişi, tesadüfen arkasını döndü. Bir de ne görsün? Paragöz  zer geride kalmış, tabaktaki bahşışı alıyordu. Boğaz'da neşe içerisinde geçen ye-

mek faslı Budacı Özer'in, Kral Faruk'a özendiği olumsuz davranışıyla dedikodulara **neden olmuştu**. Ayıp kere ayıp olan bu olay, okumuş yazmış bir insan için yenilir yutulur değildi. Ne var ki; karısının soyadını kabul eden bir adam, tabaktaki bahşışı yer de, yutar da! Bu kitabın yazarı olarak ben de, Özer Uçuran Çiller de hâlâ hayattayız. Malum konuyu beş yıl önce bir başka kitabımda da gündeme getirmiştım. Karşı taraftan her nedense en küçük tıs yok! Demek ki yüz kızartıcı vukuat doğru kere doğruymuş...

Bedrettin Dalan, "beş" yıllık icraatında İstanbul'a çok şeyler verdiği için Özal'la aralarının belirgin bir şekilde açık olmasına rağmen **1989** seçimlerini de açık ara kazanacağına içtenlikle inanıyordu. Bu düşünceler doğrultusunda, mevcut partilerdeki adayların kendisini fazla zorlamayacakları kanaatindeydi. Danışmanlarına verdiği brifingte yüzde ellinin üzerinde oy beklediğini söyleyip, kampanyayı başlatmıştı. Etrafındaki her devrin adamları da **"Başkanım, sizin karşınıza kimse rakip olamaz"** demekteydiler. Riyakârlık kokan bu sözlerin teşvikiyle adeta havalarda gezinen **Dalan**, seçim çalışmaları esnasında Anavatan Partisi'nin adını bile anmamış, afiş ve tanıtımlar dahil her şeyi kendisi üstlenmişti. Bu da yetmiyormuş gibi, ziyaretine gelen bakan ve milletvekilleri'ni bile takmıyordu. Tarafsız bir gözle değerlendirecek olursak Dalan başarılıydı, ama bir şeyi unutuyordu. ANAP iktidar süreci müddetince Türkiye genelinde büyük ölçüde yıpranmış olduğundan, bu olumsuzluk tablosu onu da etkileyebilirdi. Ve öyle de **oldu**. Seçimi, hiç önemsemediği SHP'nin adayı Nurettin Sözen kazanmıştı. Dalan, sonuçları, yanında Tansu Hanım ve bazı danışmanlarıyla birlikte özel küçük odasında izliyordu. Morali bozulmuş, adeta yıkılmıştı. Gözlerindeki hüznün, yüz hatlarına yansıyor. Holding düzeyindeki iş

çevrelerinin yanı sıra mason dostlarının maddi **manevi** destekleri de seçimden başarıyla çıkmasına yeterli olmamıştı. O gece belediye binasında en yakınında olması gereken eşi, Tansu Hanım yüzünden uzun zamandır kıskançlık krizine girdiği için orada yoktu. Ayseli Dalan'ın Çiller'den hoşlanmadığını, hatta nadiren karşılaştıklarında ona selam bile vermediğini belediyedekilerin tamamına yakını bilmekteydiler. Ama, malum hadisat fiskostan ileri gidemiyordu. Aylardır eve kapanmanın verdiği üzüntüden sinir küpü olan Ayseli Hanım, tıpkı bir yorgun savaşı gibi sabaha karşı evine gelen kocasına patlamıştı:

“– Sakın kaybına mazeret arama! Tansu gibi danışmanın olursa, yenilgi elbette kaçınılmaz olur.

– Ne alâkası var bunların?

– Var, hem de çok var. Böyle kadınlar menfaatlerinden başka bir şey düşünmezler. Sen seçimi kaybettin, göreceksin batan gemiyi önce o terkedecek...

– Evet kaybettim! Ne olur şimdilik kapatalım bunları.”

Kadın sezgisi çok kuvvetli olmalı ki, belediye'ye seçim öncesi doğru dürüst uğramayan Ayseli Hanım, tahminlerinde yanılmamıştı. Onun da söylediği üzere Tansu Hanım'ın danışmanlığı, tamamen menfaate dayalı bir görevdi. Bunu tüm belediye çalışanları da yakinen bilmekteydiler. Nasıl diyecek olursanız? Çiller, **SHP**'nin adayı Nurettin Sözen'in seçimi kazanacağını son haftaya girildiğinde tahmin etmiş, “**Bizim Vadi Kooperatifi**”nin imar ruhsatı ile ilgili evrakı* 25 Mart 1989 seçimlerinden üç gün önce Bedrettin Dalan'a imzalatmıştı. Bu menfaat değil

* 22 Mart 1989 tarihli Bizim Vadi Kooperatifi'ne ait İstanbul Büyükşehir Belediyesi imar dosyası kayıtları.

de nedir? Ayselî Hanım'ın tabiriyle, işi bittiğine göre tabii ki batan gemiyi önce Tansu terkeedecekti...

Burada yalnızca Tansu Hanımefendi'yi suçlamak haksızlık olur. Aslında tescilli çapkınlığıyla tanınan, çekici ve cazip kadınlara olan ilgisiyle ünlenen Dalan'ın, Çillerler'e ait kooperatifin imar evraklarını imzalamasından doğal bir şey **olamazdı**. Dünya'da her insanın az veya çok zaafı vardır. Dalan'ın da en zayıf yönü, aklını başından alan güzel kadınlara karşıydı. Belediye Başkanlığı döneminde İstanbul'a yaptığı sayısız hizmetlerin yanında, bu kadarcık kusur kadı kızında da olurdu. Görüldüğü kadarıyla başkan-danışman ilişkisi siyasi rakipleri tarafından farklı mecralara çekilse de, bu hassas konu sırlar dünyasına gömülmekten öteye gidemedi...

Bedrettin Dalan Belediye Başkanlığı seçimini kaybettikten sonra, parti kurmaya karar vermişti. Bir müddet gözlerden uzak kalan Tansu Hanım ise, kartlarını iktidara yakın partilere oynamak düşüncesindeydi. Çünkü o, öğrencilik dönemlerinden bu yana her zaman hırslı ve kazanmayı seven bir kişiliğe sahipti. Kaybetmenin telaffuzunu aklının ucundan bile geçirmiyordu. Bir zamanlar geçiniz Türkiye'yi, Dalan'ı Amerika'nın en kalabalık eyaletlerinde övdüğü günler mazide kalmıştı. Geçmişe dikkatlice baktığımızda, Tansu Hanım "Türkiye'nin meselelerini **çözecek alternatif lidere ihtiyaç duyulmakta; bu lider Dalan'dır**" sözlerini adeta unutmuş gibi görünüyordu.

Bedrettin Dalan düşüşe geçtiği dönemlerde, bir anda yıldızı parlayan eski danışmanına karşı oldukça kırgındı. Gecikmeli de olsa onun yapay dostluğunu anlamış, fakat iş işten çoktan geçmişti. Süleyman Demirel'in daveti üzerine Doğru Yol Partisi saflarına bakanlık vaadi olarak görkemli bir törenle katılan Çil-

ler ise, hayatından son derece memnundu. Bu yükseliş trendinde eski patronu Dalan'a hayli uzak durduğunun, hatta ona vefasız davrandığının farkındaydı. Bir gün Mermer Köşk'te buluştular. Yanlarında müşterek dostları Yalım Erez de vardı. Yalı günlerindeki yoğun ekonomi dersleri sis bulutlarının arasına karıştığundan, ağırlıklı konuları siyaset üzerineydi. Çiller ve Ercz, Demirel'i devirmek için ileriye yönelik hesaplar yapmaktaydılar. Bu düşüncelerinden dolayı Dalan'a parti kurmaktan vazgeçip, DYP'ye girmesini önerdiler. Her ikisi de ağız birliği etmişcesine şunları söylüyorlardı:

"Demirel yıprandı ve eskidi. Kısa sürede onu altedip yerine seni geçiririz. Daha sonra da Başbakan olmanı sağlarız."

Bu ihanet sözlerini işiten Dalan, kulaklarına inanamamıştı. Demirel'i yıkmayı düşünen Çiller, ileride kendisine neler yapmazdı? O gün kısmi tatsızlıklar içerisinde geçen görüşmelerinden sonra yolları, mecbur kalmadıkça konuşmamak üzere ayrıldı. İhanet, entrika gibi şeylere akli ermeyen Dalan, yaşadığı bütün handikaplara rağmen kendi partisini kurmak düşüncesindeydi. Eski danışmanının, siyasette yeni olduğu halde böylesine katakulli davranışlara yönelmesini bir türlü içine sindiremiyordu. Dalan masondu, çapkın dı mapkın dı ama yapısı gereği dümdüz bir adamdı. Karanlık şeylere, politik komplolara akli hiç ermezdi. Bu nedenle katıldığı her toplantıda Çiller'i yerden yere vurmaya başladı. Ve onun sinsice düşüncelerini, Demirel'le yaptığı özel görüşmelerinde tüm detaylarıyla izah etti. Hatta **"Partinize almayın, zarar verir"** deyip, yalındaki ekonomi derslerinden tutun da onun hakkında ne varsa ortaya döktü. Demirel, duyduklarına inanamadı. Oysa ki Dalan'ın düşünce dağarcığından profesör hanım'ın kişiliğine matuf döktüğü pirinçler, mason ba-

ba'nın DYP'sinin Genel İdare Kurulu'na yetecek pilav olurdu. Gençlik yıllarında yatılı okullardan dışarıya adım atmayıp ekonomi derslerine ayıracak zamanı olmayan **Demirel**'in, tabii ki bu türden varyasyonları bilmesi ihtimal harici bir durumdu. Üstelik, hiç geliştirmedığı sosyal aktivitesi de muhatabının söylediklerini anlamaya müsait değildi. O nedenle Dalan'ın anlattığı tüm doğrular havada kaldı.

Demirel'i yeterince tatmin edemeyen Dalan, daha fazla zaman kaybetmeksizin 17 Mayıs 1990 tarihinde **Demokrat Merkez Partisi**'ni kurdu. Ne var ki, bütün çabalarına rağmen teşkilatlanmada **büyük sıkıntılar** çekmekteydi. Üstelik beklentilere cevap vermekte de zorlanıyordu. Baktı ki olmayacak, 14 Eylül 1991'de birleşim süreci altında Doğru Yol Partisi'ne katıldı. O günlerde Genel Başkan Yardımcısı seçilen Tansu Çiller, bu durumdan hiç de hoşnut değildi. Çünkü, kendisinin evveliyatını bilen birisiyle aynı çatı altında olmak siyaseten beklenmedik zorluklar doğururdu. Daha da önemlisi, Dalan'la XIX. Dönemde İstanbul Milletvekili seçildikleri halde birbirleriyle konuşmak lüzumunu bile hissetmiyorlardı. **Çiller**'in 25 Kasım 1991'deki DYP-SHP koalisyonunda ekonomiden sorumlu Devlet Bakanlığı'na atanması, aralarındaki soğukluğu daha da artırmış vaziyeteydi. Selamlaşmak şöyle dursun, Meclis koridorlarında tesadüfen karşılaştıklarında başlarını çevirip, yollarını değiştiriyorlardı. Ne de olsa boynuz kulağı geçmişti. O günlerde kartel medyanın da desteğiyle Çiller'in yıldızı parlamış için, onun her söylediği gündem yaratıyordu. Bütün bu şatafatlı çıkışlara rağmen Demirel'in yakın çevresindekiler ondan hiç hoşlanmıyorlardı. Bilhassa Cavit Çağlar ve Ömer Barutçu gibi etkin isimler, abartılı icraatlarını yerden yere vurmaktaydılar. Bu sıkıntılara duyar-sız kalmayan Demirel, ekonomiyi sürekli eleştirip kendi parti-

si'nin bakanlarına hırçın davranan Çiller'i Milli Eğitim Bakanlığı'na kaydırmayı düşünüyordu. Tam her şey oldu bitti derken 1993 Nisanında Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın kalp krizinden beklenmedik ölümü, siyaset sahnesini alt üst etmişti. Şans kapıyı çalmaya görsün derler ya; bu ani ölüm, sarışın güzel kadının bir anlamda politik geleceğinin miladıydı. Tansu Çiller, siyaset arenasından silinmeyişi ve leydiliğe kadar uzanan yolu, hiç tartışmasız Özal'ın zamansız vefatına borçludur...

Kurnaz bir politika izleyen Çiller, Dalan'ın eski dostu Yalım Erez'le, Turgut Özal'ın cenazesinin toprağa verildiği 22 Nisan 1993 günü Yeniköy'deki yalısında uzun uzun fikir teatisi yaptı. Acaba Genel Başkan olabilecek miydi? Ondan sonra Başbakanlık kendiliğinden gelirdi. Bu arada DYP'ye kimin lider olacağı hakkında çeşitli yorumlar yapılmaktaydı. Çiller henüz adaylığını koymamıştı ama, o günlerde Demirel'le-Dalan arasında yakın bir münasebetin başladığı, dikkatli gözlerden kaçmıyordu. Ne de olsa her ikisi de masonik dünyanın insanıydılar. Bunun yanı sıra aralarında Demirel'in kayınbiraderi Ali Şener'in de bulunduğu kulis ekibi, Bedrettin Dalan'ın genel başkan adaylığını desteklemekteydi. Çünkü, Çiller gibi hırslı bir kadına postu kaptırırlarsa, ekarte edemeyeceklerini gayet iyi bilmekteydiler. Bir müddet sonra Demirel, Ali Şener vasıtasıyla Güniz Sokağa gelmesi için Dalan'a haber gönderdi:

“– Bedrettin Bey, seni DYP Genel Başkanı yapacağız.”

– Takdir sizin efendim.

– O halde bir müddet gözlerden uzak durmalısın.”

Bu gelişmelerden sonra eniştesinin talimatı üzerine Ali Şener, İsviçre'de bir otelde rezervasyon yaptırdı. Asıl gerekçe, Da-

lan orada gözlerden uzak dinlenirken, delegelerin büyük çoğunluğu on beş gün içerisinde onun kulvarına yönlendirilecekti. O günlerde propaganda çalışmalarını hızlandıran Çiller, eline bir Meclis albümü almış, kendi partisinden yaridan fazlasını tanımadığı milletvekilleri'nin isimlerini ezberlemeye çalışıyordu. En çok Hüsamettin Cindoruk'tan çekindiği halde, eski patronu Bedrettin Dalan'ın aday olacağına ihtimal bile vermemekteydi. Çünkü Demirel'in onu desteklediğinden, ekibindekiler de dahil olmak üzere bilgi sahibi değildiler. Ne gariptir ki bir zamanlar Dalan'ın danışmanlığını yapan Tansu Hanım, şimdi ise siyasi rakibi konumundaydı. Yeniköy'deki yalıda saatlerce çalıştıkları ekonomi derslerini herhalde unutmuş olmalı ki **“Bedrettin Bey, bana rakip olamaz”** gibilerden küçümseyici tavırlar sergiliyordu.

Aradan geçen zaman içerisinde Demirel, Dalan'ın adaylığının tutmayacağını sezinlemişti. Mason baba, taraf değilim dediği halde gizliden gizliye adayların karnesini değerlendirip, ona göre not veriyordu. İsviçre'den dönen Dalan'a, kayınbiraderi Ali Şener aracılığıyla gönderdiği mesajda tırpanı vurmuştu. Böylesine olumsuz davranış, siyasi kaypaklıktan başka bir şey değildi. Dalan, üzgün ve kırgındı. Kendisine destek verip İsviçre'ye kampa gönderen koskoca Cumhurbaşkanı sözünde durmayıp, yan çizmişti. Mason baba'nın gerekçesi **“Kusura bakma, delegeleri ayarlayamadık”** gibilerden masallardı. Dalan'dan sonra kadim dostu Cindoruk'un da adaylığını engelleyen Demirel, bütün bu kararsızlıklarının dağılmaya neden olduğunu farkedememişti. Bir süre sonra da rotayı İsmet Sezgin'e çevirmiş durumdaydı. Emanetçi bir aday ararken hayatının hatasını yapmış, göz göre göre en ümitsiz anında Çiller'in önünü açmıştı. Artık, bundan böyle bu hırslı ve sarışın güzel kadını kim durdurabilirdi?..

Tansu Hanım, Demirel'den destek alamadığı için kendisini siyaset arenasına sokan velinimetinin gıyabında hiç durmaksızın atıp tutuyordu. Katıldığı her toplantıda, pes etmeksizin savaşa-
cağını söylemekteydi. Bu duygular içerisinde 8 Haziran 1993'te
bakanlık görevinden istifa edip, **DYP Genel Başkanlığı**'na aday-
lığını **resmen açıkladı**. Basına verdiği imalı mesajlarında, kim-
seden çekinmediğini açıklıkla dile getiriyordu. Karşısında Bed-
rettin Dalan, Köksal Toptan ve İsmet Sezgin gibi kamuoyunun
yakından tanıdığı önemli isimler bulunmaktaydı. Emanetçi Cin-
doruk'un durumu ise henüz tam olarak belirginleşmemişti.

Siyasi kulisler adeta çalkalanıyordu. **Demirel**, hesap kitap
adamı olmasına rağmen yaptığı zamanlama hatası yüzünden bü-
yük yara almış, otuz beş yıllık sırdaşı Necmettin Cevheri'yi bi-
le Çiller cephesine kaptırmıştı. Bu şartlarda diğer adaylar İsmet
Sezgin ve Köksal Toptan, ümitsiz vakıa olmaya başlamışlardı.
Dalan dersenez, şimdiden teslim bayrağını çekmiş gibiydi. Cin-
doruk'un önünde ise, iki yol ayrımı vardı. Ya Demirel'le köprü-
leri atıp aday olacak, ya da yıllardır süregelen müzmin emanet-
çiliğine devam edip velinimetine boyun eğecekti. Ama bunların
hiç birisi olmamış, eşi Dilek Hanım'la birlikte Rodos'a apar to-
par giden Cindoruk, resmen siyasi kaçak rolünü oynamıştı. Böy-
lesine sürpriz bir gelişme karşısında Çiller'in önü daha da açıl-
mış durumdaydı. Fazla zaman kaybetmeden **Dalan**'ı da ekarte
etmesi gerektiğinin azim ve hırsı içerisindeydi. Ancak değil ko-
nuşmak, neredeyse birkaç yıldır birbirlerine selam bile vermi-
yorlardı. Eşi Özer Bey'in karşı çıkmasına rağmen Çiller, işi piş-
kinliğe vurdurup Dalan'a telefon etti:

“– Bedrettin Bey, senin İstanbul Belediye Başkanlığı’ nı yeniden istediğini biliyorum. Ben seçilecek olursam, seni Belediye Başkanı yaparım. Lütfen aday olup önümü kesmeye çalışma.

– Bunlar nasıl sözler? O zaman sen adaylıktan çekil. Hem sana benimle böyle konuşma hakkını kim veriyor?

– Ben yalnızca düşüncelerimi söylüyorum.”

Dalan, çok sinirlenmişti. Çok değil, birkaç yıl öncesine kadar kendisine danışmanlık yapıp karşısında el pençe duran, yalıda saatlerce özel ekonomi dersleri çalıştığı bir kadın, böylesine manidar tavırlar koyamazdı. Telefon konuşması uzadıkça, iş ağız dalaşına dönüşmüştü. En nihayet sesinin tonunu yükselten Dalan:

“– Manasız konuşmalarına şaşıyorum doğrusu. Şunu iyi bil ki, sen bu işlerin altından kalkamazsın. Genel Başkanlık yapacak yeteneğin yok. Seni herkesten çok, en iyi ben bilirim. Ülkeye zarar verirsin. Bir an önce adaylıktan çekilmeni tavsiye ediyorum.

– Niye çekileyim ki? Sen de göreceksin ki, bu kongreyi mutlaka ben kazanacağım.”

Telefonu öfkeyle kapatan Dalan, karmaşık düşünceler içerisindeki ruh haliyle “Kendim ettim, kendim buldum” demekle yetiniyordu. Bu arada Demirel’in adayının **İsmet Sezgin** olduğu kamuoyuna deklare edilmişti. Kongreye bir gün kala **Dalan**, Sezgin lehine adaylıktan çekildiğini açıklıyordu. Bu durum, Çiller’i çok sevindirmişti. Çünkü, **Dalan**’a ait kemikleşmiş yüz küsur oyun ekseriyetinin kendine geçeceğini tahmin etmekteydi. Aslında bu teşhisinde yanılmadığı, kısa zaman sonra açıklıkla ortaya çıkmış olacaktı...

Tansu Hanım'ın en büyük güvencesi sevgili eşi **Budacı Özer**'in "Gün ve Gönye" Locası'ndaki saygın dostlarının yanı sıra daha da önemlisi, mavi oligarşinin mason üstadı azamı **Hürriyet Gazetesi**'nin sahibi E ol Simavi'ydi. Onun gibi bir koca mason, hangi tabuları yıkıp, altedip yerinden oynatmazdı? Geçmişte Dalan'ı destekleyen **Üzeyir Garih**, **Cefi Kamhi**, hatta sosyal demokrat bilinen **İsak Alaton** gibi Yahudi ve Atlas Locası'nın ünlü masonları, şimdi ise **Çiller**'den yanaydılar. Tabii ki, bütün bu gelişmelerle in baş organizatörü **Özer Bey**'den başkası değildi.

Çillerler, her fırsatta **Erol Simavi** ile yaklaşmakta olan kongreye dair görüşmeler yapıyorlardı. Genellikle yakın dostları dönemin **Beşiktaş Kulübü Başkanı Mehmet Üstünkaya**'nın yalısında biraraya gelmekteydiler. Bu görüşmelerden beklentilerinin üzerinde olumlu işaretler alıyorlardı. Zamanla samimiyetleri de pekişmişti. Karşılıklı iltifatların önü arkası kesilmiyordu. Nihayet dinlediği tatminkâr konuşmalardan etkilenen **Simavi**, hiç tereddüt etmeksizin **Çiller**'i desteklemesinin gerekli olduğuna karar verdi. Telefonla **Ertuğrul Özkök**'ü a ayıp, istediği manşetin atılmasını uzun uzun anlattı "**Leydi'nin topuk sesi!**" **Ertesi gün Hürriyet** gibi en büyük tirajlı bir gazetede yayınlanan bu manşet, **Çiller**'i rakiple inden bir adım öne geçirmişti. Kayıpları oynayan **Dalan** ise, uhdesindeki delege oylarının **İsmet Sezgin**'e de fayda getirmeyeceğinin derin üzüntüsü içerisindeydi. Yıpranmış, hırpalanmış ruh haliyle adeta kendi kendini yiyip bitiriyordu. Çok değil, üç beş yıl öncesine kada her gün kapısını aşındıran profesör hanımefendi'nin bir anda nasıl popüler hale geldiğine inanamamaktaydı. O kadar deneyimine rağmen medyanın itici gücünü her nedense, algılamaktan yoksundu. Burada objektif düşünecek olursak; **Erol Simavi** acaba **Özer Çiller**'le aynı

mahfilin biraderi olmasaydı, Tansu Hanım'a böyle bir desteği verir miydi? Bu durum her yönüyle tartışılır...

Yıllarca Demirel'in sözünden dışarı çıkmayan DYP'li delegeler, kongre salonuna çılgınca alkışlar arasında giren Çiller'den çok etkilenmiş davranışlar sergilemekteydiler. Herkes Hürriyet'teki manşet haberi konuşuyordu. Leydi'nin topuk sesi, kongrenin gündemindeydi. Koca salonda yılların İsmet Sezgin'ine aldırış eden bile yoktu. Delegelerin büyük çoğunluğu "Mesut Yılmaz'la başa çıkarsa bu kadın çıkar" diyerek, Tansu Hanım'ı genel başkan seçmişlerdi. Artık, o bir "Leydi" ve Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk kadın Başbakanı'ydı. Demirel'in adayı İsmet Sezgin'i devirmesi, mason baba'ya gönderilen kahr mektubu gibi bir şeydi. Evet, Demirel henüz kongrenin başlangıç aşamasında yanılmış ve bütün tahminleri altüst ederek siyaset arenasını; defterini dürmeye hazırlandığı Çiller'e bırakmıştı. Sarışın güzel kadının eski lideri gibi mason olmasa da Erol Simavi ve mavi oligarşinin destekleyicileri sayesinde Başbakan seçilerek "Baba"nın köşkü'nün tam karşısına oturmuştu. Bundan böyle birbirlerini sevseler de sevmeseler de Cumhurbaşkanı ve Başbakan olarak, bu ülkeyi yönetmek mecburiyetindeydiler. Bedrettin Dalan ise, kayıpları oynayan milletvekili sıfatıyla adeta inzivaya çekilmiş durumdaydı. Mason dostları onu fazla alaturka gördüklerinden, eski samimiyetlerinin yerinde yeller esmekteydi. Zaman hızla ilerlerken Çiller'le konuşup görüşmedikleri halde Demirel'in yoğun ısrarları doğrultusunda, 27 Mart 1994 yerel seçimlerinde DYP'nin İstanbul adayı gösterilmişti. Bu imtiyazlı durum, Dalan'ın kendisinin de yakinen gözlemlediği üzere siyasi arenadaki son şansıydı. Partisinin bütün yıpranmışlığına rağmen, geçmişteki Belediye Başkanlığı döneminde İstanbul'a yaptığı önemli hizmetlerden dolayı neticeden hayli ümitli görünüyordu. Ne var

ki, bu defa da Recep Tayyip Erdoğan’a karşı seçimi kaybedince; kurt parlamenterlerin tabiriyle, ebediyete intikal eden siyasi mev-taya dönüşmüştü...

Politikadan canı fena halde yanan Bedrettin Bey, kısa bir bo-calamanın ardından Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fa-kültesi’nde öğretim üyeliğine atandı. Bilahare “**İstek Vakfı**”nı* kurarak, vakfın genel başkanı oldu. Yıllar içerisinde olağanüstü bir aşama kaydeden vakıf bünyesinde çok sayıda anaokulu, ilköğ-retim okulu ve lise kurarak, eğitime açtı. Bütün bunların kayna-ğının nereden geldiği, dikkatli ve titiz araştırmalara rağmen hâ-lâ çözülememiş **durumdadır**. Mevcut okullarla da yetinmeyen Dalan, 1996 senesinde vakfa bağlı “**Yeditepe Üniversitesi**”ni ku-rarak, politikadaki başarısızlığının tam aksine eğitim alanında zir-veye çıkmayı başardı. Böylesine bir yükseliş trendi karşısında geçmişte kader birliği yaptığı mason biraderleri yeniden etrafın-da peydahlanırlarken, iş dünyasının ünlüleri de onun vazgeçile-mez can dostları arasındaydılar. Demokrasi havarisi kesildiği dönemlerde **askerlere karşı** şaşı bakan Dalan, onlara verdiği an-tidemokratik brifinglerle siyasi aksiyonunun rotasını da değiştir-miş vaziyetteydi. 2008 senesi Ekim ayı sonlarında **Ergenekon Davası kapsamında** gözaltına alınacağı geceden birkaç gün ön-ce **Amerika**’ya kaçması ise tam bir fiyaskoydu. Aslında suçsuz-luğuna inanan bir insanın, hesabını yargıya vermesi **işin doğru tarafıydı**. İlk etapta Atlantik ötesinden verdiği iddialı demeçler-le “**On gün içerisinde Türkiye’de olacağını**” söyleyen Dalan, yalanlarına yalan ekleyerek devamlı **süre uzatıyordu**. Nisan 2009’da İstek Vakfı’nın Poyrazköy’deki arazisinde önemli mik-

* İstek Vakfı’na bağlı Yeditepe Üniversitesi’nde; Yahudi asıllı Jak Kamhi’nin yanı sıra Bülend Ulusu ve İnan Kırac gibi üstad masonlar, mütevelli heye-ti üyesi olarak söz sahibi konumundadırlar.

tarda **cephane bulunması**, üzerindeki kuşkuları daha da artırmaktaydı. Geçmişteki yalı günlerinde Tansu Çiller'e "**Amerika'ya bilgi vermek ihanettir**" sözlerini sarfeden Dalan, şimdi ise bu ülkeyi sığınacağı en güvenli kale **olarak görmektedir**. Esas itibariyle böylesine bir tornistanı fazla yadırgamak gerekmez. Zira İstek Vakfı'nın ABD'deki Yahudi menşeyli düşünce kuruluşlarından "**Trilateral**"le yaptığı işbirliği, sözde milliyetçi Dalan'a Amerika'da önemli bir ayrıcalık sağlamaktadır. Bahse konu imtiyaz, bir diğer Ergenekon firarisi Turhan Çömez için de geçerlidir. Yoksa her ikisi de şimdiye kadar Türkiye'ye çoktan iade edilirlerdi. Edilmediklerine göre, masonizmin görülmeyen gizli eli onları da mutlak surette himayesine almış demektir. Bu kitabın yazarı olarak, yargı aşaması tamamlanmadan kimseye haklıdır veya haksızdır **diyemem**. Hatta darbe **heveslisi** bazı emekli paşalarla birtakım demokrasi dışı varyasyonlarda bulun-salar da! Ancak, neredeyse bir yılı aşkın süreli uzak ara kaçış, ihtimal dahilindeki suçsuzluğu suçluluğa çevirir ki, böylesine tuhafılık içeren CIA* bağlantılı girişim, asla normal değildir. Bu şartlarda Dalan'ın; Amerika ve Belarus'taki gizli istihbarat örgütlerini yönlendiren Siyonist dostlarına sığınmak yerine, biran önce Türk adaletinin karşısına çıkarak aklanma yoluna gitmesi başlıca seçenekleri arasında olmalıdır. Bir insan hayat sürecinin büyük bölümünde nefretle andığı tefeci devlete, başı sıkıştığında "**Sen benim her şeyimsin**" diyemez. Eğer derse ki, bunun adı riyakârlık kere riyakârlık olur...

* CIA istihbarat teşkilatının elemanları, izinin bulunduğu kanaatine vardıkları Bedrettin Dalan'ı 2009 Haziranının ortalarında ABD'den-Belarus'a gönderdiler. Halen Başkent Minsk'teki Juravinka Otel'de Siyonist dostlarının koruması altında kaçak yaşantısını sürdüren Dalan, Türkiye'ye ne zaman döneceği hakkında bilgi vermemektedir. Kendisiyle karşılaşan Türk işadama **Yahya Durmaz**'la kahvaltı yapıp otelin önünde resim çekirtmesine rağmen bilahare yanındakilerin ikazıyla kayıplara karışmış durumdadır.

KEMAL DERVİŞ

(BİLDERBERG ÜYESİ)

1949 yılında İstanbul'da dünyaya gelen Kemal Derviş'in babası Osmanlı döneminin Yozgat Kumandanı Derviş Paşa'nın* oğlu Rıza Bey, annesi ise Alman Yahudisi Madam Gerti'dir. Güvenilir kaynakların gözlemleri ve bilgisel tanımlamaları doğrultusunda, bu ailenin tam manasıyla bir aristokrat düzen içerisinde yaşadığını söyleyebiliriz. Bilhassa Rıza Bey'in sevgili eşi Madam Gerti'nin, İstanbul'da ikamet ettiği yıllarda Beyoğlu'ndaki ünlü Sen Antuan Kilisesi ve Şişhane'deki Neve Şalom Sinagogu'nun müdavimleri arasında olduğu, yakın çevresi tarafından da doğrulanmaktadır. Bir hanımefendi aynı anda iki semavi dinin vecibelerini nasıl uygular denilecek olursa, buna hemen cevap vermek mümkündür. Madam Gerti baba tarafından Hristiyan kökenli olsa da hayatı boyunca sevgisini yüreğinde hissettiği annesi, haham soyundan gelme katıksız bir Yahudidir. Bilindiği üzere Yahudilerde soya çekim babaya ait değil, tamamiyle anne bağlamındadır. Bu nedenle Kemal Derviş'in annesi her ne kadar Alman menşeyli olsa da dinsel bakımdan kişiliğine matuf farklı yorumların yapılması, hakikatları saptırmaktan başka bir şey değildir. Daha açık bir ifadeyle Madam Gerti

* 1907 senesinde vefat eden Kemal Derviş'in dedesi Derviş Paşa, Yozgatlı Alevi kökenli bir ailenin mensubudur.

Yahudi olduğuna göre, Kemal Derviş'i de başka mezheplerin kategorisinde değerlendirmemiz söz konusu dahi olamaz. Ne var ki seçkin çevrelerin gözdesi konumundaki bu zatı muhterem, eşinin yabancı uyruklu olmasından dolayı hem Türk, hem de Amerikan vatandaşı statüsündedir.

Hayatının büyük bölümü dış ülkelerde geçen Kemal Derviş, Londra'da lisans ve lisansüstü eğitimini tamamladıktan sonra doktorasını ise Princeton Üniversitesi'nde yaptı. Bilahare, masonik çevrelerle olan yakın münasebetlerinden dolayı fazla beklemeksizin **Dünya Bankası**'nın araştırma bölümünde göreve başladı. 1982 senesinde henüz otuz üç yaşında iken çalıştığı ünitelerde hızla yükselerek Global Endüstri Bölümü Endüstri Stratejileri ve Politikası Dairesi Başkanlığı'na tayin edildi. Dört yıl bu görevde kaldıktan sonra Avrupa, Ortadoğu ve Kuzey Afrika Ekonomi Uzmanları Başkanlığı görevini yürüttü. Amerika'nın söz sahibi mason localarından aldığı maddi manevi desteklerle mesleki kariyerinde ve Dünya Bankası bünyesinde hızla yükselen Derviş, Demirperde'nin yıkılmasından sonra Orta ve Doğu Avrupa masalarının başkanlığına getirildi. Bu ülkelerin, pazar ekonomisine geçmelerine öncülük yapmasının yanı sıra aynı zamanda Dünya Bankası ve Avrupa Birliği'nin Bosna Hersek'in yeniden imarı programlarını da yönetti. Tabii ki bütün bu faaliyetler Amerikan Senatosu'ndaki mason temsilcilerin denetiminde uygulamaya geçirilerek, Bosna Hersek gibi iç savaştan yeni çıkmış bir ülke IMF'nin tutsağı olmaya mahkum ediliyordu. Burada yaşayan çaresiz insanlar ise yardım amaçlı borçlandırılarak, kendilerinin ve çocuklarının gelecekleri hiçbir itiraza mahal bırakılmaksızın ipotek altına alınmaktaydı. Görünürdeki giyotincibaşı her ne kadar Kemal Derviş olsa da, uzun vadeye yönelik bol akçeli hasılatın asıl sahipleri tefeci devlet Amerika ve

onun güdümündeki IMF'den başkası değildi. Aslında böylesine kullanılmaya müsait insanlar, hiç kuşkusuz dünyadaki az gelişmiş ülkelerin **ebedi baş ağrılarıydı**. Ve bu başağrısının yolu, sürpriz bir şekilde **Türkiye**'ye de düşecekti...

1996 yılında Orta Avrupa ve Kuzey Afrika'dan **sorumlu** Dünya Bankası Başkan Yardımcılığına getirilen Kemal Derviş, Atilla Karaosmanoğlu'ndan sonra bu görevi **üstlenen** ikinci Türk ünvanını taşıyordu. Dünya Bankası Orta Avrupa Dairesi Başkanlığını yürütürken, Yahudi asıllı üstad masonlardan Başkan James Wolfensohn'un yardımcılığına getirilen Derviş'in yeni ufuklara yelken açması kaçınılmaz gibi gözükmekteydi. Aldığı emir gereğince yaratılması muhtemel bir ekonomik krizin ardından, Türkiye'ye gönderilip devlet ricalinde etkin görev alması karara bağlanmış durumdaydı. Bundan sonrası, fazla uzun olmamak kaydıyla bir müddet daha gelişmelerin seyrini bekleme-ye kalıyordu.

1999 yazında **Bülent Ecevit**'in Başbakanlığında kurulan CHP, MHP ve ANAP'tan oluşan üçlü koalisyon hükümeti, 2001 Şubatında neredeyse kopma noktasına **gelmişti**. Ortaklar hiç durmaksızın birbirlerini eleştirirlerken, ülkeyi derin bunalımlara sürükleyen ekonomik kriz de almış başını gidiyordu. Her geçen gün hiç durmaksızın yükselen anormal fiat artışları ise, vatandaşları adeta canından bezdirmekteydi. Tam o kaotik zamanlarda çaresizlik içerisinde çırpınan esnaf ve sanatkâr bir şekilde çıkış yolu ararken, **20 Şubat günü** Çankaya Köşkü'ndeki toplantıda Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'le, Başbakan Yardımcısı Hüsamettin Özkan'ın birbirlerine Anayasa kitapçığı fırlatmaları, her şeyi berbat etmiş durumdaydı. Üstelik bu da yetmiyormuş gibi aynı ortamı paylaşan Başbakan Ecevit, duruma müdahil ol-

mak isteyince Cumhurbaşkanı tarafından kırıncı sözlerle azarlanmıştı. Koca koca devlet adamları hem de ülkenin kalbi sayılabilecek en yüce makamda ilkokul çocukları gibi birbirlerine girince, bu fırtınadan en büyük zararı Türkiye Cumhuriyeti Devleti görmüş oluyordu. Ertesi gün henüz aradan 24 saat bile geçmeden dolar 650 TL'den 1300 TL'ye çıkıp trendini neredeyse ikiye katlayınca, parası olanın yüzü gülerken dar gelirli ise resmen çöküntüye uğruyorlardı. Zirvedeki tartışmanın sebebiyet verdiği fırtına son yılların en büyük ekonomik krizini yaratırken, gelişmeleri çaresizlik içerisinde seyreden vatandaşlarımız ne yapacaklarını şaşırmış bir haldeydiler. Mevcut koalisyon hükümetinden ümidini kesenler ise, yeni bir kurtarıcının gelmesinden yana görüşler belirtiyorlardı. Bazen de olur olmaz her kafadan değişik mırıltılar çıkıyordu. İşini kaybeden birtakım esnaflar ise, adeta yetkililere mesaj verircesine Başbakanlık binasının önünde seslerini duyuracak eylemler yapmaktaydılar. Bu feryada daha fazla duyarsız kalmayan Başbakan Bülent Ecevit, kurmaylarının da görüşlerini alarak Kemal Derviş'i Parlamento dışından hükümet üyeliğine atamayı ivedilikle gündeme getirmişti. Ülkenin mutlu yarınları adına çözülmesi gereken böylesine önemli bir meseleyi Başbakan Yardımcıları Devlet Bahçeli ve Mesut Yılmaz da olumlu karşılayınca, aşılması zor sayılabilecek sorun kendiliğinden halledilmiş oluyordu.

Nihayet Türkiye'ye davet edilen Kemal Derviş, Bakanlar Kurulu Karamamesi'nin resmi gazetede yayınlanması neticesinde 3 Mart 2001'de Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanlığı'na getirildi. İlk günlerde herkes birbirine "Kim bu adam?" diye sormaktaydı. Hatta onu kurtarıcı bir mesih gibi görenlerin sayılarının fazlalığı ise, dikkatlerden kaçmıyordu. Başlangıçta Amerikalı eşini Ankara'ya getirmediği için yalnız başına Hilton Ote-

li'ne yerleşen Derviş, sabahları erkenden yürüyüşe çıkarak yollarda karşılaştığı insanlarla sohbet edip, sabır ve hoşgörüyeye yönelik davranışlarla onların dertlerini dinlemekteydi. Böylesine olumlu gelişmeler çok zaman halk nezdinde sempatiye dönüşse de, daha sonraları bıkkınlık vermeye başlamıştı. Ekonomiyi yakından takip eden dar gelirli vatandaşlarımız, beş-altı aylık sürece içerisinde değişen fazla bir şeyin olmadığını piyasa verilerinin akışından anladıklarında ilk günlerdeki alâka, ister istemez karamsarlığa dönüşmüş oluyordu. Hatta boş vakitlerinde üzerindeki spor kıyafetle Kavaklıdere Tenis Kulübü'ne giden Kemal Derviş'le cadde güzergâhında karşılaşanlar orali olmadıkları gibi, bilinçli bir şekilde yüzlerini çeviriyorlardı. Türkiye'nin son on aylık periyotta IMF'ye aşırı oranda borçlanması yegâne sorumlusu olarak onu görmekteydiler. Dünya Bankası'nın emir kulu olan bu mason zat, kurtarıcı mesih diye gelmesine rağmen ülke ekonomisini göz göre göre batağa saplamaktaydı. Yüksek faizlerle bilinçsiz bir şekilde alınan dış borçlar, dar boğaza giren hükümeti ve onun üyelerini canından bezdirmiş vaziyetteydi. O günlerde yaşlılığın verdiği fiziksel rahatsızlıkla bedensel sağlığı yavaş yavaş bozulmaya başlayan Başbakan Bülent Ecevit'te işlerin iyi gitmeyişinden son derece huzursuzdu. Billhassa koalisyon kanadına mensup iki partinin bakanları, her kurul toplantısı sonrasında Kemal Derviş'in değiştirilmesine dair öneriler sunmaktaydılar. Bahse konu huzursuzluklar, siyasi parti liderlerini bile ümitsizliğe sürüklemekteydi. Bu arada Demokratik Sol Parti'ye mensup milletvekilleri içerisinde de menfi görüş belirtenlerin sayıları her geçen gün artmaktaydı. Parti grubunu zaptetmek ise, adeta imkânsız gibiydi. Taraflar arasındaki yoğun baskıların artmasıyla birlikte ulu orta kavgaların yanı sıra yerli yer-siz konuşmalar gündemi meşgul ediyordu.

Tam o kaoslu günlerde hükümetle köprüleri atan Başbakan Yardımcısı Devlet Bahçeli, “**erken seçim**” diye tutturmaya başlamıştı. Ayrıca Kemal Derviş’in de kabineden bir an önce çekilmesini istemekteydi. Böyle bir durum, son üç aydır DSP kadrolarında da ağırlık teşkil eden başlıca konular arasındaydı. Ecevit, ta Amerikalardan umut diye getirdiği Kemal Derviş yüzünden bazı bakanlarını küstürmekle kalmayıp, ne yapacağını şaşırmış vaziyetteydi. Umut adeta fiyaskoya dönüşmüş, mesihlik ise şeytanlıkla anılmaya başlanmıştı. Hiç beklenmedik bir anda kabinenin en önemli üyelerinden İsmail Cem ve Hüsamettin Özkan’ın istifaları ise, hükümetin DSP kanadında telafisi mümkün olmayan sarsıntılar yaratmış vaziyetteydi. **Bülent ve Rahşan Ecevit**’in “evlâdım” dedikleri Özkan’ın başkaldırması, taraflı tarafsız herkesi şaşırtmaya yeterli olmuştu. İşin tuhaf tarafı Türkiye’ye ilk geldiği günlerde halkın içerisinde görünmekten mutluluk duyan Kemal Derviş, Amerika’dan getirttiği eşiyle birlikte kaldığı Şehit Ersan Caddesindeki Pembe Köşk Sitesinden dışarıya adeta bir **koruma** ordusuyla çıkmaktaydı. Can derdine düştüğü için, böyle davranmaya mecbur olduğunun bilincindeydi. Bu arada fırsat bulduğu sürelerde, istifacı bakanlarla gizliden gizliye **politik faaliyetlere** yönelmekten de geri kalmıyordu. Şahsına ve partisine matuf ihaneti anlamakta gecikmeyen Bülent Ecevit, Derviş’i Ağustos 2002 başlarında tepeden inme emrivakiyle **bakanlık** görevinden istifa ettirdi. Fazla sürpriz sayılmayan **azilname** karşısında her geçen gün irtifa kaybeden koalisyon hükümeti de neredeyse miadını doldurmuş durumdaydı. Özellikle **Başbakan Yardımcısı Devlet Bahçeli**’nin önü arkası kesilmeyen dayatmaları neticesinde **erken seçim kararı** alınmasından dolayı sallantıdaki kabinenin birkaç aydan fazla ömrünün olacağı söylenemezdi.

O fırtınalı günlerde istifacı bakanlardan İsmail Cem apar topar Yeni Türkiye Partisi'ni kurarak, peş peşe açtığı teşkilat binalarıyla siyasi çalışmalarına resmen start vermişti. Ne var ki, kin üzerine kurulan bu partinin başarılı olacağına pek ihtimal verilmiyordu. İlk anlarda İsmail Cem'in saflarına katılacağına dair söz veren Kemal Derviş, çok geçmeden tam bir “U” dönüşü yaparak bir zamanlar aleyhinde atıp tuttuğu **Deniz Baykal**'ın CHP'sine girmekle, kişisel çıkarları adına kaypaklığın nasıl olduğunu **herkeslere göstermişti**. Bakanlık görevinden alındığı güne kadar onu şartların gereği savunmak zorunda kalan Ecevit bile eski dostunun akıl sır erdiremediği karmaşık işleri karşısında şaşkınlığını gizleyemiyordu. Hatta çok güvendiği danışmanlarına “**Dışarıdan ekonomi uzmanı getirmekle hata yaptığını**” açık yüreklilikle söylemekteydi. Daha önce de belirttiğim gibi Türkiye'ye umut diye **Amerika**'dan transfer edilen bu dönem adam, kısa sayılabilecek zaman dilimi içerisinde daldan dala atlayıp parti liderlerini birbirleriyle çarpıştırarak, siyaset cambazlığının nasıl yapılacağını cümle âleme öğretmiş **oluyordu**. Böylesine kabul edilemez reveranslarından dolayı kendisine gücenen mason dostlarına “Ecevit'e üzülüyorum. **İsmail Cem'in başarı elde edemeyeceğini hemen anladım. CHP'ye ise Atatürk'ün partisi olduğu için girdim**” diyerek, büyük bir pişkinlikle yaptığı hatalardan sıyrılmaya çalışmaktaydı.

23 Ağustos 2002 günü Çankaya Çevre Sokaktaki genel merkez binasında düzenlenen törenle Cumhuriyet **Halk Partisi**'ne katılan Kemal Derviş, Deniz Baykal'la birlikte basın mensuplarına gülücükler yağdırmaktaydı. Takriben bir buçuk yıllık bakanlık görevi müddetince Türk ekonomisini borç batağına gömmesi kara mizah sayfalarına geçse de, sebebiyet verdiği karanlık tablo onun umrunda bile değildi. Bu hususta kendisine can sıkı-

cı sorular soran gazetecileri her zaman olduğu gibi ustalıkla ge-
çistirerek, alâkasız konularla gündemi değiştirmekle yetiniyor-
du. Görüldüğu kadarıyla onun açısından en önemli mesele Par-
lamento'ya girebilmekten başka bir şey değildi. Bazı CHP'li yö-
neticilerin kendisini sevmediklerini yakinen bilmesine rağmen
onlara aldırış bile etmiyordu. Zira Baykal'dan imtiyazlı olması,
her ne kadar kurtarıcı mesihliği sona erse de ona farklı bir ayrı-
calık tanımaktaydı. Bilhassa vatandaş nezdinde büyük ölçüde
prestij kaybına uğrayan **Kemal Derviş**, eskisi kadar sokak ve
caddelerde boy gösteremeyişinin sıkıntısını yaşamasına rağmen
partideki özel odasına ziyaretine gelenlerin suni yaklaşımların-
dan teselli bulmaya çalışıyordu. Herkese bol keseden vaadlerde
bulunması ise, başlı başına bir vakıyды. Çünkü, **CHP'nin** kısa
vadede iktidara gelemeyeceğini dünya âlem **bilmekteydi**. Bu
şartlarda pişkin tavırlar sergileyerek insanları aldatmanın hiç ge-
reği yoktu! Ama, siyasetin kaypak zemininde böylesine kandır-
macalar **gayet olağan şeylerdi**. Nihayet seçimlerin yaklaştığı
günlerde İstanbul I. Bölgeden aday gösterilen Kemal Derviş, **3**
Kasım 2002'de milletvekili seçilerek çok arzuladığı **Türkiye**
Büyük Millet Meclisi'ne girmeyi başarıyordu. Tepeden inme
kontenjan ulufesine rağmen yine de mutlu olduğu söylenemez-
di. Zira o, parlamenterliğin yanı sıra yeniden bakanlık mevkiine
ulaşmayı tasarlamaktaydı. Ne varki, Adalet ve Kalkınma Parti-
si'nin (AKP) tek başına iktidara gelmesi bütün hesaplarını altüst
etmişti. Mevcut şartlarda düz milletvekilliği'nden başka bir se-
çeneğinin olmadığını algılayabilecek kadar akıllı ve kurnazdı.
Aradan geçen zaman içerisinde geçmişteki ilgi ve şaşaadan yok-
sun olmasından dolayı alışılmışın dışında sıkıntılı günler geçiri-
yordu. Baktı ki olmayacak! Fazla zaman kaybetmeksizin Ame-
rika'daki mason dostlarının kapılarını birer birer çalmaya başla-

mıştı. Onlardan tek isteği, bir formülünü bulup öneme haiz konumdaki yerlere atanmasının yapılmasıydı.

Bu duygular içerisinde **yakın arkadaşları** da dahil olmak üzere kimselere renk vermeyen Kemal Derviş, Atlantik ötesinden gelecek mutlu haberi sabırsızlıkla beklemeye koyulmuştu. Milletvekili sıfatıyla **Meclis**'teki **grup** toplantılarına muhtelif aralıklarla katılsa da, vaktinin büyük bölümünü CHP genel merkezinde şahsına tahsis edilen özel odasında geçirmekteydi. Sıkça çıktığı yurt dışı seyahatlerinde masonik kuruluşlarla devamlı olarak kulis faaliyetlerine girmesine rağmen önemli bir göreve getirilmesinin yolunu her nedense açamıyordu. Kaldı ki geçmişte Dünya Bankası ve çeşitli ülkelerdeki finans kuruluşlarının başında bulunması, onun en büyük referansı sayılırdı. Neredeyse milletvekili seçilmesinin üzerinden **üç yıla** yakın süre geçtiği halde yine de ümidini kesmeksizin pes etmemeyi yeğliyordu. Nihayet dünyanın önde gelen masonlarından Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kofi Annan, sürpriz sayılabilecek (geçtiği yazılı mesajla) kadim dostunun sıkıntılarını biraz gecikmeli de olsa bertaraf etmişti. Derviş'in yakın çevresindekiler bile böylesine üst düzey bir **göreve** getirilmesini beklemediklerinden dolayı adeta şaşkınlık içerisindeydiler. Hatta milletvekilleri'nin büyük çoğunluğu, bakanlık dönemindeki başarısızlığı nedeniyle duyduklarına inanmakta güçlük çekiyorlardı. Bütün bunlara kulak asmayan Kemal Derviş, çok geçmeden **konumunun** garanti olduğuna dair yazılı belgeyi cebine koyması neticesinde 9 Mayıs 2005'te milletvekilliği'nden istifa ettiğini açıkladı. Basın mensuplarının huzurunda bizzat söylediğine göre, **Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı (UNDP) Başkanlığı**'na seçilmişti. Bu fevkalâde önemli gelişme ilk etapta inanılması güç gibi olsa da, gerçekten olağanüstü bir durumdu. Ama, yine **de fazla** şaşırma-

mak **gerekirdi**. Nedenine gelince; **masonlar** her zaman ve her şartta birbirlerini mutlak surette **korumaktaydılar**. 15 Ağustos 2005 tarihinde uluslararası statüdeki görevine törenle başlayan Derviş, Türkiye’de ne kadar yıpransa da Avrupa arenasında hâlâ popüler bir kişiliğe sahipti. Üstad masonluğu’nun yanı sıra Bilderberg’teki tescilli **üyeliği** onu, başta **Kofi Annan** olmak üzere dünya ekonomisine yön veren önemli şahsiyetler arasında her yönüyle saygın kılmaktaydı. Bununla da yetinmeyen locaların en tepedeki üstadiazamları, Derviş biraderlerini ünlü düşünce kuruluşlarından Brookings Institution’ın Başkan Yardımcılığı ve Küresel Ekonomi ile Kalkınma Programı’ndan Sorumlu Direktörlük **görevine** getirmekte gecikmediler. Buradaki esas gaye; az gelişmiş ve fakir ülkelerin şimdiye kadar yüksek faizlerle borçlandırıldıkları yetmiyormuş gibi, biraz daha köşeye sıkıştırılıp ekonomik prangaya vurulmalarından başka bir şey değildi. Aslında bizim de yabancısı olmadığımız bu acımasız taktik, uzun yıllardır en feodal biçimde uygulandığı halde iktisadi konumları zora sokulan devletlerin yöneticileri çok isteseler de içine düştükleri girdaptan kendilerini bir türlü kurtaramıyorlardı. Kemal Derviş de Dünya Bankası deneyimlerinden bu yana profesyonel manada **borçlandırma uzmanı** olması nedeniyle (Avrupalı ve Amerikalı patronlarının) vazgeçilemez direktörleri arasında en önceliklisiydi. Bu nedenle onu, kısa vadede kulvar dışına çıkarmak gibi bir niyetleri yoktu. Tedavülde kalkıncaya kadar en az üç-dört yıl kullanmaları gerektiğinin bilincindeydiler. Nitekim öyle de oldu! Çünkü, dünyanın önde gelen tefeci devletleri’nin finansal açıdan rahat yaşayabilmeleri için, oltaya takılan gariban ülkelerin bir şekilde canlarının yanması gerekmektedir. Böylesine katakulli işlemler de, yetkili direktörler tarafından dayatma usulü yüksek faizlerle bizzat uygulanmaya ko-

nuluyordu. Tabii ondan sonrası malum! Deşifre olan ve çaptan düşen borçlandırma uzmanlarının yerine, yenileri devreye girmektedir. Aslında öteden bu yana **sistem böyle işliyor** ve modern soygunculuk çarkı nesilden nesile hiç durmaksızın dönüp gidiyordu. Bu acımasız garabetin en tepesindeki ağababa “**Amerika**” olması nedeniyle kimseler sesini çıkaramadığı gibi, batağa saplanmış ülkelerin yöneticileri halklarını perişan etmek paahasına faizlerin faizini, gıklarını çıkarmaksızın son kuruşuna kadar ödemektedirler.

Böylesine akçeli hesaplarda büyük ölçüde etkinliği bulunan Kemal Derviş, Birleşmiş Milletler üntesindeki (UNDP) Başkanlığı’nın yanı sıra Küresel Ekonomi ve Kalkınma Programı’ndan Sorumlu Direktörlük **görevini** (finansör dostlarının tabiriyle) **başarıyla** tamamladıktan sonra, kullanılma süresinin dolması nedeniyle 15 Ağustos 2009 tarihinde yeniden **Türkiye’ye** döndü. Onun düşünceleri doğrultusunda yurt dışındaki dört yıl, adeta rüya gibi geçmişti. Bu rüya kendi iradesi dışında son bulduğuna göre yeni ufuklara yelken açması kaçınılmaz bir durumdu. Ama, yine de ağırdan alması gerektiğinin bilincindeydi. Şimdilik siyaseti düşünmediğinden dolayı onun açısından en ideali üniversiteler olmalıydı. Derviş’in adı, Türk halkı tarafından her ne kadar başarısızlıkla anılsa da, bazı seçkinci elitlerin gözünde hâlâ kurtarıcı bir mesih gibiydi. Bilhassa vakıf üniversitelerine sahip dev holdingler, ekonomiden sorumlu eski bakana kendi bünyelerinde görev verebilmek için adeta can atmaktaydılar. En nihayet hiçbir çaba göstermeksizin **Güler Sabancı**’yla mutabakata varan Kemal Derviş, uğramak gereğini dahi duymadığı okul üntesinde yeni işine çoktan başlamıştı bile! Anlaşılan saltanat sürmek adına devir devran hep bu imtiyazlı monşerler için yaratılmış gibiydi. Sözde halkçı ve sosyal demokrat geçiniyorlardı

ama, ultra lüks yaşıntılarıyla en hasını uyguladıkları kapitalizme büyük bir özveriyle kucak açmaktaydılar. Daha açık ifadeyle; hayat standartlarını şatafat ve ihtişama yönelik düzen üzerine endekslemişlerdi. Adım atışları bile parsayı toplamaya yeterli oluyordu. Son durak diye adlandırdığı **İstanbul**'a yerleşme gereğini duyan Kemal Derviş, halen Sabancı Üniversitesi'nde ekonomi ve benzeri konular üzerinde derslere girmesi öngörüldüğü halde anlaşılabilir bir uygulamayla mütevellî heyetinin içerisinde "Danışma Kurulu Üyesi" olarak yer almaktadır. Aslında böyle bir durumun eğitim çevreleri tarafından olumsuz karşılanması onlar açısından her ne kadar haklılık payı içerse de, bilinen yönleriyle vakıf üniversiteleri'nin genellikle kendi inisiyatifleri doğrultusunda kararlar aldıkları tevil edilemez gerçeklerdir. Bu hususa hemen bir dip not düşecek olursak; merhum Sakıp Sabancı hayatı olduğu zamanlarda üstad seviyesinde bir mason'du. O nedenle öteden beri fikrîyatını çok benimsediği Kemal Derviş'in* üniversitelerinde gölgesinin görünmesi bile saygıdeğer amcalarının aziz hatırasına atfen, üçüncü kuşak Sabancılar adına onur sayılır. Öyle anlaşılıyor ki, ülke ekonomisini batıranların posaya dönüşmüş halleri dahi bazı aklıevvellerin nazarında, adı hiçbir şaibeye karışmamış düzgün insanlardan daha fazla itibar görmekte! Ne diyelim, böyle şeyler kişilere olduğundan fazla değer verilen **Türkiye** gibi ülkelerde olur...

* Kemal Derviş; Bilderberg'in saygın bir üyesidir. 2003 Mayısındaki Bilderberg toplantısına Devlet Bakanı Ali Babacan, dönemin Doğru Yol Partisi Genel Başkanı Mehmet Ali Bayar ve Büyükelçi Özden Sanberk'le birlikte katılmışlardır. Aynı Ali Babacan, 2007 Haziranında İstanbul Ritz Carlton Otelde yapılan Bilderberg toplantısında yer almasının ardından 2009 senesinde Yunanistan'ın Başkenti Atina'da **Astir Palace**'de tertiplenen organizasyona üçüncü kez iştirak etmiştir.

TURHAN ÇÖMEZ

1965 yılında Balıkesir Gönen’de dünyaya gelen Turhan Çömez, ilk ve orta öğreniminin ardından İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi’ni bitirdi. Stajını tamamlamasıyla birlikte Erzurum I Nolu Sağlık Ocağı ’nda Koruyucu ve Halk Sağlığı Hekimliği görevine atandı. Bilahare Bandırma Devlet Hastanesi Acil Birim Bölümünde çalıştıktan sonra tayininin İstanbul’a çıkması neticesinde, uzun müddet Vakıf Gureba Hastanesi’nde Genel Cerrahi Uzmanı olarak görevini sürdürmüştür. Doğası gereği siyasete meraklı bir kişiliğe sahip olduğu, öğrencilik günlerinden bu yana dikkat çeken özellikleri arasındadır. Bu nedenle tanışma fırsatı bulduğu milletvekili ve bürokrat dostlarıyla sık sık biraraya gelmesi, Çömez’in politikaya ne denli hırsla sarıldığının en belirgin izdüşümüdür diyebiliriz. Daha önceleri hiç karşılaşmadığı Tayyip Erdoğan’ı Refah Partisiyle uzaktan yakından alakası olmadığı halde 27 Mart 1994’te yapılan yerel seçimlerde açıktan desteklemesi, ilerleyen zamanlarda yakın dost olmalarını sağlamıştı. Erdoğan, sürpriz bir şekilde İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı seçildikten sonra siyaseten daha içli dışlı münasebetler içerisine girdiler. Kaldı ki Turhan Çömez, düşünce yapısı itibarıyla sosyal demokratla liberal çizginin arasında sürekli zikzaklar çizen bir görüşün sahibiydi. Esasında bu tür insanların, her an her yere temayül göstermelerinden doğal bir şey olamazdı.

Üstelik henüz İstanbul'a geldiğinin ilk senesinde Vakıf Gureba Hastanesi'nde aynı üniteye görev yaptığı mason bir doktor arkadaşının telkiniyle Nur-u Ziya Sokak'taki Büyük Loca'ya gidecek eldiven giyip önlük taktıktan sonra tedrisatı rahleden geçmişti. Fakat, diğer mason biraderlerde görüldüğü üzere bu yönünü en yakınlarından bile saklayıp gizli tutması gerektiğinin bilincindeydi. Böyle bir ketumiyete uyması bakımından; her geçen gün samimiyetini ilerletip önemli destekler gördüğü Belediye Başkanı Tayyip Erdoğan'a, içinde bulunduğu masonik konumunu açıklaması da gerekmiyordu. Daha da önemlisi geçmişinde alını secdeye pek değmediği halde gözle görülür bir şekilde mukaddesatçı ve muhafazakâr tavırlar takınması, Turhan Bey'in yeni karakteristik kimliği açısından, takiyyeciliğin ağababasıydı. Hatta o günlerde Kanal 7'nin yıldızı konumundaki, şimdilerin medya döneği Ahmet Hakan'la kurduğu samimiyet zihinleri büyük ölçüde karıştırmış vaziyetteydi. Bu ikilinin vatan millet adına işledikleri affedilemez bir suçu konuyla ilgili bölümde anlatmak, benim için kaçınılmaz görevlerin başlıcası olacaktır. Çömez, çalıştığı Vakıf Gureba Hastanesinde gelecek vaadeden yetenekli bir doktor olduğu halde genç yaşına rağmen asıl mesleğini bir tarafa bırakıp, politikada yükselmek adına aklına esen her şeyi hırs yapıyordu. Öteden bu yana teşkilatçı kişiliğiyle tanınan Tayyip Bey, hekim dostundan (bazı tutarsızlıklarından dolayı) kısmen kuşkulansa da ilerde atılacağı siyaset arenasında böylesine ikilemler içerisinde olan oportünist kişilere de ihtiyaç duyacağını gayet iyi bilmekteydi. O nedenle eski sosyal demokratlığını, masonluğunu, fasonluğunu fazla araştırmayıp bu tarz sempatizanları kazanarak, kamuoyu nezdinde **puan** toplamaya çalışıyordu. Her ne kadar Erbakan Hoca'nın sayesinde başkanlık koltuğunda otursa da, günün birinde yol ayrımına geldikle-

rinde (milli görüş gömleğini çıkardım diyerek) sözde merkeze yönelik siyasette Turhan Çömez ve benzerlerini kullanmasından doğal bir şey olamazdı. Çünkü, genellikle kaypak bir zeminde yapılan politikanın doğasında böylesine atraksiyonlar hep vardır. İşte bütün bu nedenlerden dolayı hoşgörü çerçevesinde Gayrimüslimini, ateistini, fikir dönmelerini, sağcısını, solcusunu, entelini, dantelini **elde tutmakta fayda vardı**.

Zamanın akışı içerisinde Tayyip Erdoğan şahsına münhasır liderlik vasıflarını her yönüyle ortaya koyarken, hayatının her döneminde saygıda kusur etmediği Erbakan Hoca'ya manen rahatsızlık vermeye başlamıştı. Henüz kamuoyuna yansıyan fazla bir şey yoktu ama, genç belediye başkanı bazı gelenekçi milli görüşçüler tarafından önünün kesilmek istenildiğinin farkındaydı. Yine de şahsına uygulanan tazyikleri ustalıkla geçiştirip, parti içi gizli muhaliflerine taviz vermemeye çalışıyordu. Yerli yer-siz eleştiride bulunanlar hakkında ise fazla yorum getirmeyip, öteden beri süregelen münasebetlerini hiç beklemeksizin kesmekteydi. Bu yöndeki tutum ve davranışlarından dolayı manevi lideri kendisini ne kadar dizginlemeye çalışsa da o yine de bildiğini okuyup, başkanlık görevinden arta kalan hafta sonlarında ki boş günlerinde açık hava turları yapmak kaydıyla Anadolu şehirlerine seyahatlere **çıkıyordu**. Hatta çok zaman doğu ve güneydoğu vilâyetlerine günübirlik gidip gelmekteydi. Bütün bunlar Erbakan ve maiyetindeki kurmaylarını adeta çıldırtmaktaydı. Ne var ki ihtimal dahilindeki bir erken seçimde oy kaybına uğramak istemediklerinden, kanayan yara haline dönüşen meseleleri dışarıya sızdırmaksızın genel merkez bünyesinde çözmek düşüncesindeydiler. Refah Partisi'nin ağır topları, hedeflerindeki Tayyip Erdoğan'a merkez karar yürütme kurulu toplantılarında ihraca yönelik operasyon uygulamaya niyetlendikleri halde

İstanbul'u ve yenilikçi milletvekillerini kaybederim korkusuyla, bu isteklerini **geçici** olarak askıya almak zorunda kalıyorlardı. Her seferinde formül arayışına girseler de, gereken işlem bir türlü hayata geçirilemiyordu. İşte tam o kaosu günlerde hocası'nın ve büyüklerinin çok isteyip de yapamadıklarını, Tayyip Erdoğan dili belâsına kendisi yapacaktı...

İstanbul'un genç belediye başkanı seçimi kazandığı ilk günden itibaren, propaganda çalışmaları esnasında aylar boyu ev ev dolaşıp dertlerini dinlediği insanlara makam odasının kapılarını sonuna kadar açarak, kendi siyaset anlayışı açısından adeta bir ilki başlatmanın mutluluğu içerisindeydi. Refah gibi din eksenli bir partinin İstanbul'da sandıktan çıkması, siyasilerin büyük çoğunluğu tarafından mucize olarak görülüyordu. Bu nedenle Erdoğan, bilhassa kendisine oy verenlerle **yakından ilgilenip** mümkün mertebe onları ihmal etmemenin gayretlerini göstermekteydi. Geçmiş yıllarda Badrettin Dalan'ın yaptığı başarılı çalışmalarına yenilerini eklemesi, tatbik edeceği projeleri arasında öncelikli durumlardı. Belediye'yi makamdan idare etmek yerine, ihtiyacı ve sıkıntısı olan semtleri bizzat tetkik ederek yönetiyordu. Daha önce de belirttiğim gibi ilerde geniş kapsamlı politika yapmak adına muhtelif aralıklarla şehirdışı seyahatlere çıktığı boş zamanlarında, eşinin memleketi Siirt'e de uğramaktaydı. 12 Aralık 1997'de aldığı bir davet üzerine gitmek mecburiyetinde kaldığı Siirt'te yoğun ısrarların ardından kürsüye çıkarak, **Ziya Gökalp'e** ait **"Minareler süngü/Kubbeler miğfer/Camiler kışlamız/Müminler asker"** adlı **şiiri**, topluluğun huzurunda okuduğu için Diyarbakır DGM'de hakkında yargı süreci başlatılmıştı. O sıkıntılı günlerinde **Turhan Çömez** sık sık İstanbul Belediyesi'ni ziyaret ederek **Erdoğan'a** bir anlamda dert ortağı olurken, kalben ve siyaseten köprüleri attıkları her haliyle belir-

ginleşen Erbakan Hoca ise fazla renk vermiyordu. Bu durum, tarafların tutum ve davranışlarından anlaşıldığı kadarıyla usta ile çırağın yol ayrımlarının başlangıcı demektir. Uzun süren yargılamalar neticesinde Türk Ceza Kanunu'nun 312/2 maddesince **“Halkı din ve ırk farkı gözeterek, kin ve düşmanlığı açıkça tahrik etmek”** suçunu işlediği gerekçesiyle dört ay hapis cezasına çarptırılan **Tayyip Erdoğan**, bir şiir yüzünden siyasi geleceğinin ipotek altına alınmasından dolayı mahkeme üyelerine karşı son derece tepkiliydi. Ama yine de içinde yer eden tepki ve kırgınlığını belli etmemeye özen gösteriyordu. Nihayet şahsına bizzat tebliğ edilen mahkumiyet kararını Pınarhisar Cezaevi'nde yatarak tamamlamasının ardından, 24 Temmuz 1999 günü hürriyetine kavuştu. Bundan böyle belediye başkanı olmasa da hiç değilse dostlarıyla görüşüp, serbest dolaşabildiğine şükretmekteydi. İçerde kaldığı süre zarfında, en fazla göze çarpan ziyaretçileri arasında Turhan Çömez'in olduğu dikkatlerden kaçmayan gelişmeler arasındaydı. Daha önceleri hekim dostuna karşı kısmi kuşkular duyan Tayyip Bey, zor günlerinde şahsına gösterilen yakın alâkanın duygusallığıyla kafasındaki acabaları yavaş yavaş silmeye başlamıştı. Artık, her ikisi de ahbablıklarının pekişmesi nedeniyle ilk tanışma zamanlarındaki gibi mesafeli yaklaşımlar içerisinde bulunmaktan ziyade geleceğe yönelik siyasi hesaplar yapmaktaydılar. Erdoğan'la-Çömez'in görünürde tavayan samimiyetleri, yıllardır aynı dünya görüşünü paylaştığı milli görüşçü dostlarını bile kışkandıracak hale gelmişti. Şartların gereği öylesine sıkı fıkı bir dostluk kurmuşlardı ki, buluşup görüştükleri her ortamda karşılıklı fikir teatisinde bulunmaktan büyük hoşnutluk duyuyorlardı. Zaman zaman kulağına gelen **Çömez**'in eski solculuğu, **Ermeni** lobilerine yakınlığı, inanç eksikliği ve masonik çevresinin fazlalığı gibi söylemlere

fazla aldırış etmeyen Tayyip Erdoğan, bahse konu hususları kendisine aktarmaya kalkışanlara alâkasız davranıp oralı bile olmuyordu. Doğası gereği bütün sinirli ve müşkülpesent hallerine rağmen gerçek bir vefa adamı olarak, şahsına karşı cezaevi'nde gösterilen olağanüstü yakın ilgiden her yerde sitayişle bahsetmekteydi. Ama yine de böylesine kısa süre içerisinde gelişen dostluğun uzun ömürlü olmayacağı hakkında yorumlar yaparak, gündem yaratanlar da vardı. Bakalım, aradan geçen zaman taraflara neler gösterecekti...

Cezaevi'nden çıktıktan sonra siyaseten önünün kapanmak istenildiğini anlamakta gecikmeyen Tayyip Erdoğan, adeta boşluğa sürüklenmiş gibiydi. Yakın arkadaşları ne kadar moral vermeye çalışsalar da herkes gibi o da hakkındaki olumsuz gelişmeleri izlemekle yetiniyordu. Siyasi **yasaklı** durumuna düşme tehlikesi ruh yapısında gözle görülür tedirginlikler yaratmaktaydı. O kaosu günlerde dava arkadaşlarının zorunlu olarak iltihak ettikleri Fazilet Partisi'nin de Anayasa Mahkemesi tarafından kapatılmasıyla, milli görüşü temsil eden bütün milletvekilleri bağımsız statüsüne düşmüşlerdi. Çok geçmeden eskilerle, yeniler arasında Erbakan'ın yasaklı olması nedeniyle liderlik kavgası başgöstermeye başlamıştı. Bu şartlar karşısında gelenekçilerle yenilikçiler, bir türlü ortak karara varamıyorlardı. Gelenekçilerden Recai Kutan, Ahmet Tekdal, Oğuzhan Asiltürk ve Yasin Hatiboğlu, Erbakan'dan aldıkları işaretle yeni partiyi bizler kuracağız derlerken, yenilikçilerden başı çeken Bülent Arınç, Abdullah Gül ve Parlamento dışından Recep Tayyip Erdoğan böylesine tepeden inme emrivakiye sürekli itiraz etmekteydiler. Onlara göre yeni parti miadı dolmuş gelenekçilerle değil, yenilikçilerin çoğunluğu oluşturduğu bir yönetime dayalı olarak kurulmalıydı. Bu arada Turhan Çömez de hastanedeki işlerini askıya

alarak Tayyip Erdoğan'ın siyasi danışmanlığının yanı sıra özel kalem görevini yürütmekteydi. Bazı kişiler gıyabında onun için **“İçimize sokulmuş casus”** deseler de o, bunlara aldırış etmesizin bildiğini okuyordu. Öteden bu yana hedeflediği üzere tek gayesi vardı, o da hangi partiden olursa olsun milletvekili seçilerek bir şekilde Parlamento'ya girebilmektir. Ama gelin görün ki teşkilat mensupları arasındaki fırtına bir türlü dinmek bilmiyordu. Çekişmelerin yoğunlaştığı günlerde Recai Kutan'la araları açılan yenilikçiler, hiç arzulamadıkları halde Erbakan'la da yol ayrımına girmişlerdi. **Erbakan**, yeni kurulacak partide Erdoğan'ın liderliğini istemediği için başta Bülent Arınç ve Abdullah Gül olmak üzere eski dava arkadaşlarından kopmak mecburiyetinde kalan milletvekilleri, kendi aralarında bir siyasi teşekkül oluşturma çarelerini araştırmaya başladılar. Bu arada işi sıkı tutan gelenekçiler 20 Temmuz 2001'de Saadet Partisi'ni kurarlarken, kendilerinden kopan arkadaşlarına da bir nevi gözdağı veriyorlardı. Aslında burada Erbakan'ın kavrayamadığı tek şey vardı; o da bilhassa teşkilatlardaki yeni neslin Recai Kutan ve grubundakileri istemeyişleri idi. Tabii ki bu durum, yenilikçiler açısından büyük bir **avantaj** teşkil ediyordu. Bilhassa Bülent Arınç ve Abdullah Gül, kendi seçmenleri tarafından fazlasıyla sevilmekteydiler. Hatta fikriyatlarına uymayan muhalifleri bile onları **ilgiyle** izliyorlardı. Aradan geçen zaman içerisinde gösterdikleri **yoğun** çabalar sonucunda teşkilatların büyük çoğunluğunu saflarına çekmeyi başaran **yenilikçiler** de, 14 Ağustos 2001'de Recep Tayyip Erdoğan'ın başkanlığında Adalet ve Kalkınma Partisi'ni kurdular. Afyon Termal Otel'de bütün kurucular biraraya geldiklerinde, **“Kapatılan Fazilet Partisiyle hiçbir ilişkilerinin kalmadığını, siyaseten değişimden yana atılımlar yaptıklarını”** söylüyorlardı. Daha da önemlisi; Saadet

Partisi yönetimindeki eski dava arkadaşlarıyla da yollarını ayırdıklarını, her fırsatta dile getirerek gündem oluşturmaktaydılar. Bu arada Turhan Çömez'de hekimlik görevini büyük ölçüde askıya alarak, AKP saflarında gözle görülür bir şekilde etkin siyaset **yapmaya** başlamıştı. Malum konumu parti kurucularından bazı önemli isimlere rahatsızlık verse de o herşeye rağmen bildiğini okuyor, Tayyip Erdoğan'ın fahri olarak özel kalem müdürlüğü görevini yürütmekten geri kalmıyordu...

2002 senesi Ocak ayının ilk haftalarında Ecevit'in Demokratik Sol Partisi'yle, Milliyetçi Hareket ve Anavatan Partisi ortaklığındaki üçlü koalisyon hükümeti, aralarındaki görüş ayrılıklarından dolayı kamuoyunun dikkatini çeken belirgin huzursuzluklar içerisindeydiler. Bahar aylarına geldiğinde Başbakan Yardımcısı Devlet Bahçeli, sanki çok önemli işler yapmış gibi erken seçim diye tutturuyordu. Halbuki geçiniz diğer meseleleri, bir tek bölücübaşı'nın asılamayışı MHP'yi baraj altı edebilirdi. Çünkü, şehit ailelerine verilen sözlerin hiç birisi yerine getirilmemişti. Hükümetin küçük ortağı Anavatan Partisi'nin lideri Mesut Yılmaz ise, toplum nezdinde itibarını kaybetmesinden dolayı gelişmeleri akışına bırakıp suskun kalmayı yeğliyordu. Ne de olsa eski şaşaalı günleri çoktan gerilerde kalmıştı. Bu arada seçim meydanlarında elinde Türk bayrağıyla boy gösteren ünlü işadamı **Cem Uzan**, milliyetçilerin oylarını sessiz ve derinden kendi hanesine kaydırıyordu. Aslında liberal bir konumda olan bu zat, henüz parti kurmarnıştı ama meydanlarda tertiplediği sanatçılı ve yemekli toplantılarla, milliyetçiliğe eğilimli gençlere olağanüstü yakın davranışlar sergilemekteydi. Devlet Bahçeli soğuk ve mesafeli yapısından dolayı bu durumu yeterince sezinleyemediğinden, hâlâ iktidar teraneleriyle yatıp kalkıyordu. Henüz yeni kurulmuş bir parti konumunda olan **AKP**'liler

ise, Cem Uzan'ın MHP'nin oylarını bölmesini hiç renk vermeksizin dikkatle **takip ediyorlardı**. Gayet iyi biliyorlardı ki eğer böyle bir gelişme hayata geçerse, içinde bulundukları bütün dezavantajlara rağmen iktidar namzedi olmaları söz konusuydu. İşte bu nedenle Cem Uzan'ın milliyetçilerden oy koparmasını, Devlet Bahçeli'nin erken seçim gafletine düşmesini sabırsızlıkla beklemekteydiler. Bu hengamede eski dava arkadaşlarının nüvesini oluşturdukları Saadet Partisi'nin kendilerine engel teşkil etmeyeceğini, her yönüyle kavramışlardı. Çünkü milli görüşçülerin ağabeyi sayılan **Recai Kutan**'ın başkanlığındaki Saadetçiler, adeta ihtiyarlar mangasını andırmaktaydılar.

Nihayet beklenen gerçekleşmişti. Aralarındaki uyumsuzluk nedeniyle Mesut Yılmaz'a aldırış etmeksizin Başbakan Ecevit'i erken seçime zorlayan Bahçeli, aklısıra birinci parti olmak ümidini taşıyordu. Aslında yaptığı tarihi ve siyasi hatanın farkında bile değildi. Herkes gidişatı görmüş, ne yazık ki bir tek o görmemişti. Cem Uzan faktörünü hesap edemeyişi akıllara ziyan bir durumdu. Hazret, her Allah'ın günü gazetesıyla, televizyonuyla, bunun da ötesinde (kaynağı şaibeli) sınırsız parasıyla hiç durmaksızın reklamını yapmaktaydı. Milliyetçiliği tepeden tırnağa tartışılan bu adam, **MHP**'ye rağmen milliyetçiliğe oynuyordu. Bunu görmeyen gözler ya âma ya da bakar kördü. O çalkantılı günlerde "**Yeniden Doğu Partisi**"ni mevcut borçlarını **ödemek** kaydıyla bir günde satın alan **Cem Uzan**, tabelalarını alel acele değiştirip "**Genç Parti**" adıyla seçimlere katılacağını ilan etmişti. Böylesine ani gelişmeler karşısında Tayyip Erdoğan ve kurmayları, son derece mutluydular. Öyle tahmin ediyorlardı ki Genç Parti; MHP, DYP ve ANAP'ın oylarının büyük bölümünü parçalayacaktı. Ecevit dersiniz, partisindeki kargaşaya neden olan bölünmeler ve yaşlılığının verdiği rahatsızlığından dolayı

kayıpları oynuyordu. Bu fırtınadan kârlı çıkıp yeniden iktidar koltuğuna oturacağını zanneden DYP lideri Tansu Çiller ise, hayal âleminde yüzmekteydi. Miting meydanlarında **“Bacınız sizlerin oylarıyla tek başına iktidara geliyor”** derken, etrafındaki cılız kalabalıklara rağmen her ne hikmetse **siyasi arenada** uzatmaları oynadığının **farkına** bile varamıyordu. Burada gerçekçi düşünmek gerekirse, hiç kimse AKP’nin değil iktidar, birinci parti olacağını bile akıllarından geçirmemekteydi. En iyimser ihtimalle koalisyon ortağı olabilecekleri düşünülüyordu. Ancak devletin kurumları ve yargı organları **Erdoğan’ın üzerine gittikçe**, ona ve partisine farkında olmaksızın **prim** kazandırmaktaydılar. O günlerde MHP’li Bayındırlık Bakanı Koray Aydın’ın yolsuzluk iddialarının ayyuka çıkması, bakanlık bürokratlarının ihalelerdeki rüşvet alımlarından dolayı arka arkaya hapsedilmeleri, seçmenlerle de kafalarını karıştırmış durumdaydı. Yüksek Seçim Kurulu’nun ani bir kararla Erdoğan’ı **siyasi yasaklı** konumuna sokarak liste dışı bırakması, **AKP’nin** şansını neredeyse **ikiye** katlamıştı. **Abdullah Gül** geçici olarak genel başkanlık görevini devralırken, Erdoğan **mağdur** kişi sıfatıyla meydanlarda **“siyasi haklarının gaspedildiğini”** anlatıyordu. **Devlet Bahçeli** ise tıpkı kurulmuş plak gibi hiç durmaksızın **“İktidara geliyoruz”** demekteydi. Ne yazık ki her çıktığı kürsüde gırtlığını yırtarcasına bağırıp çağırmanın, politik arenada geçerli **kriterler** olmadığını bir türlü kavrayamamıştı. Mevcut partilerin bütün bu handikapları, Adalet ve Kalkınma Partisi’ni adım adım iktidara yaklaştırırken **Turhan Çömez’de** milletvekili olabilmenin ince hesaplarını yapıyordu. Bu isteğini kadim dostu Erdoğan’a açtığında, yeterli ilgiyi görmeyince hayli şaşır-mıştı. Ama yine de kolay pes etmek niyetinde değildi. Karşısına

çıkartılan bütün engellere rağmen bir yolunu bulup, mutlaka Parlamento'ya girmek istiyordu.

Ben de bir araştırmacı yazar olarak Turhan Çömez hakkında detay bilgiler edinebilmek gayesiyle onu yakından tanıyan bazı kişilere sorular yöneltmeye başlamıştım. Nihayet 2008 senesi Ocak, Şubat, Haziran ve Temmuz aylarında Ankara Hoşdere Caddesinde bulunan İdeal Apartmanının bir arkadaşına ait 7 nolu dairesinde defalarca konuştuğum dönemin AKP Tokat Milletvekili Ergun Dağcıoğlu, bu husustaki gelişmeler hakkında şunları anlatıyordu:

“– Ben AK Parti'nin ilk kurucularındanım. Üstelik 2002'de ikinci kez milletvekili seçildikten sonra Tayyip Erdoğan'a uzun müddet özel kalem müdürlüğü yaptım.*

– Peki, bu nasıl oluyor?

– Neden olmasın? Bir milletvekili genel başkanına özel kalem müdürlüğü yapamaz diye kural yok ki...

– Sayın Dağcıoğlu, bildiğim kadarıyla Tayyip Bey'e fahri olarak özel kalem görevi yapan Turhan Çömez'i ne kadar tanıyorsunuz?

– Aslında bu arkadaşın bizim dünya görüşümüzle uzaktan yakından alâkası yok. Genel başkanımız Pınarhisar Cezaevi'nde yatarken aralarında geçici bir samimiyet oluşmuş.

– Neden geçici?

– Çünkü, bu her yönüyle belli oluyordu. Gerçekten samimi dostluk tesis etmiş olsalardı, işin gidişatı uzun süre devam ederdi.

* Ergun Dağcıoğlu 1999-2002 yılları arasında Refah Partisi'nden Tokat Milletvekili olarak Parlamento'da görev yapmıştır.

– Burada Turhan Bey’in milletvekilliği adaylığını mı kastediyorsunuz?

– Elbette! Sayın Çömez, ısrarla aday olmak istediği halde genel başkanımız bunu bir şekilde geçiştirdi. Hatta gelecek dönem değerlendirmeye alalım gibi laflar oldu.

– Buradaki sorun, Turhan Bey’in masonluğu veya eski sosyal demokratlığından mı kaynaklanıyordu?

– Ben, bu konulara fazla girmedğimden dolayı mason olduğunu bilmiyorum. Fakat, biz kurucular kurulunun içerisinde bu arkadaşın partiye sızdırılmış casus olduğuna dair görüş besleyenler çoğunlukta idi. Kişisel düşüncelerim bakımından ben de o kanaatteydim.ve Çömez hakkında yanılmadığım gerçeği de ortaya çıkmış durumda.

– Bütün bunları Tayyip Bey, sizi 2007 seçimlerinde aday göstermedi diye söylemiyorsunuz değil mi?

– Ne alâkası var! Ben şahsen Başbakanla her zaman görüşüyorum. Üstelik defalarca milletvekili olunacak diye bir kaide yok ki...

– Başlangıçta Tayyip Erdoğan, Turhan Çömez’in adaylığına sıcak bakmadı diyorsunuz ama, peki bu adam nasıl Parlamento’ya girdi?

– Doğruyu söylemek gerekirse, biz kurucular olarak 2002 Kasım seçimlerinde üç yüzün üzerinde milletvekili çıkaracağımıza fazla ihtimal vermiyorduk. Ancak, birinci parti olma ümidimiz hep vardı. Turhan Çömez’in ısrarları karşısında bunalan genel başkanımız, nasıl olsa seçilemez diye onu doğum yeri Balıkesir’den son sıraya aday koydu. Tabii ki doktor beyefendi bu şartlarda hayli üzgün ve kırgındı. Hatta propaganda çalışmalarına fazla katılmadı bile diyebilirim. Ne var ki AK Parti bütün

bölgelerde görüldüğü üzere Balıkesir’de de oypatlaması yapınca, Turhan Çömez sürpriz bir şekilde dördüncü sıradan milletvekili seçildi.

– Peki, Meclis’e geldikten sonra Erdoğan’la araları nasıldı?

– İlk bir yıl göstermelik iyi niyet temennileri olsa da, zaman ilerledikçe Turhan Bey CHP’li milletvekili ve bürokratlara yaklaşarak bizlere karşı açıktan muhalefet yapmaya başladı. Daha da önemlisi, hükümetin olumlu yaptığı işleri bile eleştirmekten geri kalmıyordu. Taraflı tarafsız herkesin yakinen bildiği gibi, partinin yaramaz çocuğu konumundaydı.

– Bu şartlarda neden ihraç edilmedi?

– Başbakan onun milletvekili seçilmesine ne kadar isteksiz baksa da, eski özel kalem müdürü ve danışmanı olarak daima vefa örneği göstermiştir. Çok zaman fazla üzerine gidilmemesi için gruba bizzat talimat veriyordu.

– Siz de yakinen biliyorsunuz ki, Turhan Bey son zamanlardaki amansız muhalefetine yanı sıra kendi tabiriyle gönüllü yurtseverlerden oluşan ekibiyle “Ankara Enstitüsü” adlı siyaset üzeri düşünce kurumunu oluşturdu. Hatta önümüzdeki seçimlerde AKP’den aday olmayacağını üzerine basa basa söyledi.

– Bütün bunları söyledi de ne oldu? MHP’yi çantada keklik görmesine rağmen oradan yüz bulamadığı gibi, aday adayı bile gösterilmedi. Herşeye rağmen eski dostuna bu kadar sabır gösteren Başbakan, 28 Şubat 2008’de disiplin kuruluna sevk edilen Çömez’i 8 Nisan 2008’de partiden (grup kararıyla) ihraç etmek mecburiyetinde kaldı.

– Bütün buraya kadar olan gelişmeleri anlıyorum da, Turhan Bey’in aktif doktorluk yıllarında Ahmet Hakan’a askere gitmemesi için yaptığı kanunsuz dalak alma ameliyatına bir türlü

akıl sır erdiremiyorum. Sayın Dağcıoğlu, bu hassas konu hakkında nasıl bir görüş belirteceksiniz?

– Ne diyebilirim ki! Doktorlar ilk mezun olduklarında Hipokrat yemini ediyorlar. Herşey bütün belgeleriyle ayan beyan ortaya çıktığına göre, bundan sonraki gelişmeler yargıya aittir sanırım.

– Turhan Çömez’e ait bazı önemli hususlarda beni yeterince aydınlattığınızdan dolayı size teşekkürlerimi sunarım.

– Bütün bunlar iki dönem milletvekilliği yapmış bir insan olarak benim vatandaşlık görevimdir. O nedenle ben de size teşekkür ederim.”

Dönemin AKP Tokat Milletvekili Ergun Dağcıoğlu, Turhan Çömez’in işlediği yüzkızartıcı hekimlik hatası hadisesine yeterince değinmese de malum biraderin üstad masonluğu’nu bile fersah fersah aşan bu kandırmacayı siz değerli okuyucularıma en ince ayrıntılarına kadar anlatayım ki, kimlerin neler yapıp yapmadığı her yönüyle anlaşılmış olsun...

Şu günlerde Hürriyet Gazetesi’nin entelektüel yazarları arasında yer almasının yanı sıra annesi yaşındaki Zeynep Tunuslu ve Zuhâl Olcay’la sosyetik barlarda boy gösteren Ahmet Hakan, geçmişte (eski mahallemin insanları diye tanımladığı) müte dey-yin çevrelerin gözdesi konumundaydı. Kanal 7’den yaptığı radikal yorumlarıyla komutanların kara listesine bile alınmıştı. Gün geldi, askerlik celbi çıkınca kışlaya davet edildi. Başta Orgeneral Çevik Bir olmak üzere kendini zora sokacak üst düzey apoletlilerden çekinti duyması nedeniyle vatan görevinden kaçmanın çarelerini arıyordu. Kişisel düşüncelerine göre, **28 Şubat 1997** sonrası ekran çemkirmelerinin hesabının sorulacağı paranoyasının içerisindeydi.

O zamanların sözde muhafazakâr ve dindar adamı Ahmet Hakan, önce Fatih’te mensubu bulunduğu kendi cemaatine çok yakın bir büyüğüne ait hastanede (rahatsızlığı yokken) bağırsak ameliyatı geçirerek, bilahare müracaat ettiği **Kasımpaşa Deniz Hastanesi’nden “Askerliğe elverişli değildir”** raporu alıyor. Ancak bu düzmece rapor, Silahlı Kuvvetler’in yetkili kurumları tarafından kabul görmeyince bizim kurnaz, paniğe kaptırıyor kendini!.. Baktı ki olmayacak, o günlerde yakın dostları aracılığıyla samimiyet kurduğu Turhan Çömez’in memleketine giderek Bandırma yakınlarında formalite bir trafik kazası geçiriyor. Tabii ki, askerlik yapmamak bahanesiyle her şey baştan sona en ince ayrıntılarına kadar planlanan kurgu senaryosunun ta kendisiydi. Bu da yetmiyormuş gibi, kazanın varlığına inandırılan adli ve idari kurumlar resmen kandırılmışlardı. Çok geçmeden acil olarak Bandırma Devlet Hastanesi’ne yatırılan Ahmet Hakan’ın dalağı alınıyor. Operasyonun vahametinden anlaşıldığı kadarıyla geleceğe yönelik siyasi hesaplarından dolayı bu manadaki gereksiz ameliyatı yaparak Türk hekimliği adına kabul edilemez bir sahtekârlığa alet olan Bay Turhan Çömez, bunca karmaşık işlerine rağmen kendisini hâlâ doğruluk abidesi göstermenin özel gayretleri içerisinde!.. Tabii ki bunu anlamak mümkün değil...

Bandırma’daki dalak operasyonundan sonra refakatçisi konumundaki kardeşi Abdullah’la birlikte emirlerine tahsis edilen özel helikopterle İstanbul International Hospital’a naklolan Ahmet Hakan, kısa bir nekahat döneminin ardından taburcu edilerek **“Askerlik yapamaz”** raporunu nihayet almayı başarıyor. Tabii ki böylesine içler acısı bir hadisatta, en az mason birader Turhan Çömez kadar Tabip Albay Şerafettin Özer’in de dahlinin olduğunu birilerine hatırlatmak gerekir. Geçmişte mütedeyyin çevrelerin iyi niyetlerini kullanarak bir yerlere gelmesinin aka-

binde hızla yol alan **Ahmet Hakan** adındaki asker kaçkını dalaksız, medya döneklığı payesine eriştikten sonra Nişantaşı cadelerinde tedavülden kalkmış sanatçı eskisi kart hatunlarla boy gösterecek kadar **sağlıklı** olduğuna göre, dünya umurunun tufeylisi konumundaki bu hazretin cebinde taşıdığı düzmece raporun doğruluğuna kim inanır? İnananlar ise, Türkiye gerçeklerinin varlığından hayli uzak görünümsergileyen sosyetenin zevki safa takımından başkaları değiller. Onlar da bir yere kadar kul lanıp sıkılma aşamasına geldikten sonra, böyle takiyyecileri mutlaka kulvar dışına çıkarırlar. Bu şartlarda öncelikle Dr. Turhan Çömez'den, sonra da vatan hizmetinden kaçabilmek uğruna dalagını aldıracak kadar alçalan medya döneğinden hesap sorulması gerektiğine inanmaktayım. Gelin görün ki şimdilerde kartel medyanın tetikçiliğine soyunan bu döneş insan, türlü katakullilerle askerlik yapmadığı bir yana, 2008 Eylölünden itibaren (daha önceleri yasaklı bulunduğı) Genelkurmay Karargâhı'na girebilmek adına akredite olmuş durumda. Hem de Orgeneral İlker Başbuğ'un onayıyla!

Bütün bu imtiyazlar yetmiyormuş gibi Genelkurmay Başkanını, 29 Ekim 2008 resepsiyonunda karşılaştığı asker kaçkını Ahmet Hakan'a **“Eşim, sizin en iyi okuyucunuz”** sözlerini sarfediyor. İnanişinası güç olsa da kulaklarda yankılanan gayri samimi yuvarlak lâflar, gerçekten son derece **vahim** bir durum. Bu dalaksız insan, Turhan Çömez'in bizzat gerçekleştirdiğı şaibeli operasyondan dolayı sorgusuz sualsiz celp edileceğı yerde, vatan evlâtlarının nöbet tuttıkları yüce karargâhta rüyalarında görse inanamayacağı **iltifatlarla karşılaşılıyor**. Meraklısı değiliş ama, böylesine yapay pohpohlanmaları yaşamak için **“illa eğri olmak mı gerekir?”** demekten yine de kendimi alamıyorum. İşin asıl ilginç yanı, üzüm üzüme baka baka kararır misali Ge-

nelkurmay Başkanı'ndan sonra diğer üst düzey komutanlar da, vatan görevini yapmamak adına cebinde iki adet düzmece rapor taşıyan medya döneği Ahmet Hakan'dan sıcak ilgilerini esirgemiyorlar. Hem de onu, geçmişte zorla askere aldırabilme gayretleri sarfettiklerini unutmuşçasına! Ne diyeceksiniz; bu da tuhaf bir Türkiye gerçeği...

Mason Turhan Çömez'e* gelince; 1 Temmuz 2008'de Erge-
nekon terör örgütü soruşturması kapsamında (hakkında) gıyabi
tevkif kararı çıkarılmasına rağmen İngiltere'de dil eğitimi gör-
düğü için yakalanamadı. Böyle bir hususta suçlu veya değildir,
bahse konu meselenin tamamıyla yargıya ait olduğu düşüncesin-
deyim. Bu kitabın yayımlandığı tarihe kadar neredeyse bir buçuk
yıldır kurs bahanesiyle yurt dışından dönmeyen **Turhan Çö-
mez**'in, interpol tarafından aranması çıkarılmış durumdadır. Ba-
kalım köşeye sıkıştığı bu karmaşık işte mensubu bulunduğu ma-
sonik teşekküller, sevgili biraderlerini korumakta ne kadar etki-
li olacaklar? Hep birlikte bekleyip göreceğiz...

* Turhan Çömez; kendi ifadesine göre İngiltere'nin başkenti Londra'da dil eğitimi görmesine rağmen ABD'de Yahudi lobilerinin finanse ettiği **Ame-
rika-Japonya-Avrupa** ortak düşünce kuruluşu "**Trilateral**"ın yöneticile-
riyle yakın münasebetler içerisinde. 2003 yılında Trilateral ile Yahudi
kuruluşu "**Jinsa**"nın (Yahudi Güvenlik Enstitüsü) yetkilileri, Turhan Çö-
mez'in özel davetlisi olarak Ankara'ya gelmişler ve hep birlikte Türk gece-
sine katılmışlardı. Ayrıca Çömez, o yıllarda Amerika'daki masonik bağlan-
tılar sayesinde bahse konu kuruluşlarla Ankara ve Washington arasında bir
dizi karşılıklı toplantılar tertip etmişti. Merkezi ABD'de olan Trilateral'in,
Londra ve Tokyo'da da büroları bulunuyor.

DOĞAN HIZLAN

1937 senesinde İstanbul'da dünyaya gelen Doğan Hızlan, ilk ve orta öğrenimini tamamladıktan sonra, Pertevniyal Lisesi'ni **bitirdi**. Aristokrat bir aile ortamında yetişmesine rağmen Nâzım Hikmet ve komünizm başlıca tutkusuydu. Sıradışı monşerist giyim tarzı, oturduğu entel mekânlar ve insanlara tepeden bakan lüks yaşantısı onun düşünce yapısıyla fevkalâde tezatlar teşkil etmekteydi. 1958 güz döneminde İstanbul Hukuk Fakültesi'nden ayrılarak öğrenimine nokta koyan **Hızlan**, yegâne ilgi alanım diye nitelediği **yazım** dünyasında sahne almaya başlamıştı. Kitaplara yönelik olağanüstü bilgisinin avantajıyla, yayınevlerinde redaktör ve danışman olarak görev yapıyordu. Genç yaşında giydiği birbirinden şık takım elbiseler ve boynundan hiç çıkarmadığı papyonu ise ona farklı bir hava vermekteydi. Hızlan'ı tanımayanlar ilk etapta burjuva kökenli konak beyzadesi sansalar da o, çılgıncasına bağlandığı sosyalist dünya görüşünden hiç taviz vermiyordu. Ama ev ortamında da "Bu ne perhiz, bu ne turşu dedirtircesine" tıpkı bir saraylı gibi yaşamaktaydı. Hayata gözlerini açtığı andan itibaren kuralcı bir anne ve lüks meraklısı teyzeler pohpohlamasının yanı sıra ayakkabısını bağlamayı bile on üç yaşında öğrenen Hızlan'ın akrabaları da olabildiğince **burjuvazi** meraklıydılar. Düşünebiliyor musunuz? **Sosyalizm** bayraktarlığını kimselere bırakmadığı gibi, **kartel**

medya tarafından Vâlâ Nureddinler'in, Ahmed Hamdiler'in, Yaşar Nabiler'in tahtına oturtulan bu entelektüel hazretin yeme-si içmesi bile geçen yılki vefatına kadar (2008) annesinin kontrolünde süregelmiştir.

1980'lerden sonra “**Gösteri Dergisi**”ni yöneten Doğan Hızlan, neredeyse yirmi yılı aşkın süredir Hürriyet Gazetesi yayın danışmanıdır. Kitapların efendisi olarak haklı bir ün kazanan bu sıradışı monşerin maiyetinde çalışanların “Vay haline!” demek geliyor insanın içinden. Örneğin ilerlemiş yaşına rağmen hâlâ papyon takıyor, üstelik bazı günler bağlamalı çift kelebekli papyonla da arzı endam ediyor. Hayatı boyunca hazır gömlekten nefret ettiğini neredeyse bilmeyen yok gibi! Ismarlama elbise ve gömleklerini diken terziler, onu adeta vazgeçilemez velinimetleri olarak görüyorlar. Bütün bu yönlerinin yanı sıra üstad seviyesinde bir mason olan Doğan Hızlan, nasıl localardaki toplantılara hiç aksatmaksızın katılıyorsa, “Hayatımın vazgeçilemez sevdası” diyerek tanımladığı komünizme de bir o kadar biat ediyor. Burada asıl tuhaf görülen; gömleğinin kumaşıyla aynı renkte kalem kullanan hatta çoraplarının renginin bile pantolonuyla uyum sağlaması için Avrupalarda mağaza mağaza dolaşan bir saraylı beyzade, sosyalist yazarlar tarafından nasıl baştacı edilir? Hâlâ anlamış değilim. Daha da önemlisi; çalışma masasının üzerindeki su bardağını uzanıp almıyor, bayan yardımcısına avazı çıktığı kadar seslenip isteğinin anında yerine getirilmesini bekliyorsa, bu tarz bir insanın hakkaniyet duygularından da şüphe etmek gerekir. Devamlı surette emredip talimatlar yağdırmak hiç şüphesiz egoizmi çağırıştırır ki, böyle bir tanımlama karakteristik açıdan harfiyen Doğan Hızlan’a uyuyor olsa gerek...

Türkiye komünistlerine **dikkatle baktığımızda**; kafalarına yatmayan sağcısı, solcusu, dincisi, budisti kim olursa acımasızca eleştirmelerine rağmen bazılarını da sınırsız dokunulmazlık tanır. Çok doğal olarak bu yaman çelişkiyi anlamaya akıl sır **ermez**. Yakinen bilindiği kadarıyla, masonluk defolarını neredeyse yarım asırdır gözlemledikleri halde salon sosyalisti Doğan Hızlan üstadlarına asla toz kondurmazlar. Hatta ondan, katıldıkları her platformda övgüyle söz ederler. Doğan Hızlan da bu suni iltifatların altında kalmaksızın, Hürriyet Gazetesi'ndeki köşesine gelmiş geçmiş (ölü-diri) bütün komünist yazarları taşımaktan imtina etmez. Ona sorarsanız; bu yaptıklarının adı sanata ve sanatçıya değer vermektir. Annesini kaybettikten sonra büyük ölçüde bağımsız yaşamının hazzına erişen Hızlan, bu tavırlarını son zamanlardaki yaşam şekline de yansıtmış durumdadır. Boynundaki çift kelebekli papyonunu **çıkarmasa** da, uygulamaktan yıllar yılı nefret ettiği bazı şeylere eğilim **göstermesi**, çevresindeki herkesi **şaşırtıyor**. Mesela yetmişinden sonra zaman zaman halkın arasına karışması, avam tarzındaki konserlere gitmesi, hayat sürecinin tamamına yakınında Corto'yu, Casals'ı, Schwarzkopf'u dinleyen bir saraylı insanın geç kalınmış değişimlerini çağrıştırmakta! Bütün bunlarla da yetinmeyip bazen salaş meyhanelere uğrayarak iki kadeh atması, onun daha önceki yıllarında beşeri gerçeklere ne kadar uzak kaldığının göstergesidir. Hayatı boyunca anne ve teyzelerinin seçicilik telkinleriyle evlenmeyi dahi aklına getirmeyen Hızlan, son birkaç yıldır farklı ikilemlerin kararsızlıklarıyla başbaşa kalmış durumdadır. Her ne kadar giyim tarzından ve aileden miras kalan alışkanlıklarından vazgeçmese de kafasına estiği anlarda uluslararası festival ve şenliklere giderek etrafı dolaşması, konserlerde çalınanları dinleyip buralardaki gelişmeleri hiç alışılmadık şekilde kö-

şesine taşınması, halkına daima uzaktan bakan monşerist bir yazar için az şeyler olamaz.

Saraylarda ve yalılarda yetişip büyümesine rağmen kendisini her zaman ve her devirde bilinçli bir sosyalist olarak gören **Doğan Hızlan**, hiç abartısız elli küsur seneden beri edebiyat dünyasının içindedir. Konumu itibariyle son yarım asırda bilmediği, görmediği tanımadığı şair, yazar, ressam, heykeltıraş ve müzisyen (milliyetçiler hariç) neredeyse yok denecek kadar azdır. Komünizm denilen ucube rejimin icaplarını günlük yaşantısında tam manasıyla tatbik etmese de, o cenahın yazarlarına övgüler yağdırarak vatan hainliklerine ve eserlerindeki kalitesizliğe bakmaksızın, kendisinden beklenen saplantı halindeki ideolojik hizmetleri fazlasıyla yerine getirmiştir. Aşırı sol fikirlerinin yanı sıra masonluğunu adeta bir sır gibi gizleyen Hızlan, biraderleri hakkında eleştiriye yönelik yazılar yazmadığı gibi, buna benzer konuların yanından bile geçmez. Yayın danışmanlığını yaptığı **Hürriyet Gazetesi**'ndeki köşe komşuları **Cüneyt Ülsever**'le* **Tufan Türeñç** üstad seviyesinde mason oldukları halde onların hakkında kalem oynattığı ne görülmüş, ne de duyulmuştur. Dikkat edilecek olursa, bu durumlar kartel medyada hep böyle süregelmiştir. Büyük gazetelerin tamamına yakınında tescilli mason biraderler önemli konumlarda bulunduklarından, localar hakkındaki bilgileri haber bile yapmazlar. Ondan sonra da tarafsız basından sözederler. **Milliyet**'te Sami Kohen, **Güneri Civaoglu**, **Nail Güreli**, **Posta**'da **Mehmet Ali Birand**, **Sabah**'ta **Soli Özel**, **Akşam**'da **Halit Kakinç** olmak üzere yıllar içerisinde masonizmin tedrisatı rahlesinden geçtikleri için hepsi de aynı yolun yolcusudurlar.

* Cüneyt Ülsever, üstad seviyesinde tescilli bir mason olmasının yanı sıra Bilderberg grubunun kayıtlı üyeleri arasındadır.

Üyesi bulundukları locaların kurallarına uymaları ise, vazgeçilemezler ödevleri arasında en önceliklileridir. Şartlar böyle geliştiğine göre, elbette masonlar hakkında haber **yapma** cesaretini kendilerinde göremezler. Çünkü hepsi de gerek gazete sahiplerine, gerekse mensubu bulundukları localara karşı midelerinden bağılıdırlar. O nedenle mason'un sağcısına, solcusuna, dincisine, dinsizine (bazı istisnalar hariç) hiçbir kartelin yazarı dokunmaz. Onların saltanatlarının devirden devire sürmesi adına işleri güçleri, yaşadığı toprakları canından çok seven gerçek vatan sevdalılarıyla. Başka türlü düşünüp yazıp çizmeleri, zaten eşyanın tabiatına aykırı olur...

İlk gençlik yıllarında saray yavrusu evlerinde **ud çalmaya** heveslenen Doğan Hızlan, daha sonraki zamanlarda klasik tarzdaki aranjmanlara merak salıp edebiyatçılığının yanı sıra profesyonel manada müzik eleştirmeni de **olmayı başarmıştı**. Hatta çok zaman önemli sanatçıların verdikleri konserlerde, eser seçimi otoritesi olarak **görevler alıyordu**. Bazen de vatanseverlik duyguları kabarcına, parasının gücüyle bedelli askerlik yapanlara çok sert tepkiler göstermekteydi. İşin dozunu biraz daha kaçırdığı hey hey saatlerinde, bu husustaki duygularını gazetesindeki köşe yazılarına yansıtıyordu. En çok hedef gösterdikleri ise ünlü sporcularla, popüler sanatçılardı. 1999 yılında **“Bedelli’de haksızlığı önlemek”** başlığı ile yayınladığı makalesinde, buradaki ayrıcalığın sadece belli kişilere uygulanmasına sitem ederek ya herkesin faydalanmasını ya da tamamen kaldırılmasını dile getiriyordu. Yazısının son bölümünde ise şu ifadelere yer vermektedir:

“Söz konusu hakkaniyet ve eşitlik olunca, yazma sorumluluğunu duydum. Nedense Tarkan olayından sonra, toplumun gözü

önünde bulunanlarda bir asker kaçaklığı kompleksi başladı, aileler de doğrusu bunda çok hassas davrandılar. Neden onlara bedelli askerlik de bize değil. Çoğu aynı yaştaki insanların düş-tüğü bu eşitsizlik giderilebilir.”

Doğrusu Doğan Hızlan gibi salon sosyalisti bir monşerin köşesinden böylesine hakkaniyet duyguları çağrıştıran tanımlamalarını okuyunca, çok şaşırmıştım. Acaba “Nâzım, Vâlâ ve Şefik Hüsnü gibi asker kaçaklarına her fırsatta övgüler yağdıran bu papyonlu insanda en keskin milliyetçileri kışkandıracak vatan-severlik duyguları vardı da bizler mi bilmiyorduk?” diye kendi yöntemlerim doğrultusunda birtakım araştırmalara yöneldim. Her nedense içimdeki önsezilerim derin şüphelerle doluydu. O anki şartları gözönüne aldığımda; üniversite terk statüsündeki bu hazret yedek subay olamayacağına göre, er rütbesiyle askerlik yapmazdı diye kendi kendime tahminlerde bulunuyordum. Ama, aşırı solcu geçinip de son derece lüks yaşayan böyle toşkalarla fikir birlikteliğim olmasa da, karalamaya yönelik kışkançlık duygularının zerresi aklımın ucundan bile geçmiyordu. Sadece ve sadece Hürriyet’te okuduğum hamaset içeren yazılara inanmamıştım. Hepsi o kadar! Aradan iki üç hafta geçtikten sonra iş için seyahate çıktığım günlerde çok yakından tanıdığım **deniz yarbayı** bir arkadaşım **İstanbul-Taksim’deki Savoy Otel’in** lobisinde buluşarak, **Doğan Hızlan’ın** nerede askerlik yaptığını öğrenmesini bizzat kendisinden rica ettim. Ankara’ya döndüğümde bu konuyu çoktan unutmuştum. Kısa bir müddet sonra yarbay arkadaşımın telefonda söylediklerini işitince, kulaklarıma inanamadım. Ülkesini seven her Türk vatandaşı gibi bedellinin kalkmasını isteyen ve bunu yazılarında hararetle savunan saray beyzadesi Doğan Hızlan, maalesef askerliğini yapmamıştı. Evet, bu bir iddia değil gerçeğin ta kendisiydi. Asker-

lik şubesinden temin edilip tarafıma gönderilen belgeyi bilahare gördüğümde, bu defa tamamiyle şaşırmıştım. Yıllar yılı üst düzey sanat festivallerine eleştirmen sıfatıyla bulunmasının yanı sıra en son olarak (2009 Temmuz) Topkapı Sarayı'ndaki İdil Biret konserinde (müzik akışını kontrol eden, eser seçiminde ve parçalar arası geçişlerde uyum sağlamakla yetkili kişi) ünvanıyla afişlerde isminin yer alması, **Doğan Hızlan**'ın kulaklarının **sağlıklı** olduğunun en belirgin iz düşümüdür. Yoksa bir insan durduğu yerde niye müzik otoritesi olsun ki? İşin asıl acı tarafı, edebiyatın yanı sıra neredeyse yarım asırdır ünlü sanatçıların konserlerinde jüri üyeliği yapan Doğan Hızlan'ın askere gitmek adına kulak rahatsızlığından heyet raporu almasıdır. Kendi kusurlarını örtbas etmek gayesiyle bedelliye karşı olduğunu bas bas bağırarak okuyucularını kandıran yetmişlik bir asker kaçağının utanç ifadeleri karşısında başka ne söylenebilir ki? Bir türlü kestiremiyorum. Şimdi tıpkı Ahmet Hakan olayında olduğu gibi Genelkurmay'ı göreve davet etmek, hepimizin vazgeçilemez vatandaşlık görevlerimizden başlıcasıdır. Anlaşıldığı kadarıyla birisi kulağının zarını, diğeri dalağını aldırarak işi kılıfına uydurmuş. İbret âlem için bu asker kaçkınları, ilgili kıtalara celp olsunlar ki bir daha böyle dalaverelere kimseler teşebbüs edemesinler. Böylesine gayriahlâki vukuatları **milliyetçi yazarlar** yapmış olsalardı, başta sözde ilerici kurum ve kuruluşlarla entelektüel çevreler ortalığı **ayağa kaldırırlardı**. Kartel medyanın Türk insanına tepeden bakan sinyörleri, sosyalist mason Doğan Hızlan'la, tescilli dönek Ahmet Hakan'ın yüz kızartıcı icraatlarını yazma cesaretinde bulunsunlar da eğrileri doğruları bütün yönleriyle öğrenmiş olalım. Zira burada bahsi geçen belge ve bilgilerin daha fazlası onlarda da var! Ama böyle bir uygulamaya yönelmeyip, her zamanki gibi teğet geçmekle yetinirler. Ba-

zı iyi niyetli yazarlar zaman zaman içlerindeki defoluları lanse etmeye kalksalar da, masonik zihniyetin uzantısı olan yayın yönetmenlerini veya patronlarını aşamazlar. Ne de olsa her mason hatalarıyla sevaplarıyla son nefesine kadar birbirini korumakla yükümlüdür. Özellikle basın camiasında dönemlere gösterilen itibar son yıllarda daha da arttı. Büyük gazetelerin yetkilileri çok kazanmak ve tiraj yükseltmek adına, böylesine dalkavukları yüz yılın modası olarak görmekteler. Onlar da ister istemez kendilerine yağıdırılan talimatları tıpış tıpış yerine getiriyorlar.

Doğan Hızlan'a gelince; sosyalistlerin ebedi tabusu, fanatik komünistlerin baştacı, masonların duayeni, entelektüellerin gönüllerindeki saray beyzadesi; geçmişteki duygu yüklü yazılarınızda haklı olarak **"Askerlikte haklar herkese eşit olsun"** diyordunuz. Şimdi, 1965 senesinde Kadıköy* Askerlik Şubesi'ne ibraz ettiğiniz o düzmece heyet raporunu çeyrek asırdır tapuladığınız köşenizde yayınlayın da hep birlikte görelim. Hiç değilse işlediğiniz yüz kızartıcı hadisattan bir nebze olsun arınmış olursunuz. Eğer yetkili kurumlar görevlerini doğru yaparlarsa, on yıllardır eleştirdiğiniz bedelli de işinize yaramaz. Ancak yaş haddinden yırtsanız da, ebedi asker kaçkınlığından hiçbir zaman beraat edemezsiniz. Ve edemeyeceksiniz de...

* Doğan Hızlan'a ait Kadıköy Askerlik Şubesi'ne ibraz edilen **"Sağlık Kurulu Heyet Raporu"** arşiv kayıtları.

GAZİ ERÇEL

(BILDERBERG ÜYESİ)

1967 yılında Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Maliye ve İktisat bölümünü bitirdikten sonra 1976'da Vanderbilt Üniversitesi'nde master yaptı. Erçel 1967'de Maliye Bakanlığı bünyesinde başladığı çalışma hayatında, Bankalar Yeminli Murakıbbı, Hazine Genel Müdürlüğü Yardımcılığı görevlerinin yanı sıra yine Hazine'de Ekonomik Araştırmalar, Banka Kambiyo, IMF ve Dünya Bankası ünitelerinde çeşitli görevlerde bulundu. Ayrıca buralarda tanıştığı mason dostlarından localar hakkında önemli bilgiler edindi. Bilhassa **IMF**'deki kadroların tamamına yakını mason birader olduklarından, onların sıradışı yaşantılarından fazlasıyla etkilendiği kaydadeğer hususlar arasındadır.

Dünya Bankası'ndaki süresinin son bulmasının ardından Türkiye'ye döndükten sonra imtiyazlı konumu itibariyle önemli görevlere atanmasının yapılmasını bekleyen Gazi Erçel, düşünceleri doğrultusundaki tahminlerinde yanılmamıştı. Çünkü, referansları büyük yerlendendi. Çok geçmeden **1982** senesinin ortalarında, Amerikan Yahudisi eski mesai arkadaşlarının Türk makamlarına sundukları raporlar neticesinde IMF'ye davet edilmesi sağlandı. Nihayet biraz sıkıntılı da olsa bu dayatma çağrısına uymak zorunda kalan Maliye Bakanlığı, gereken prosedürü yerine getirmişti. Amerika'ya ayak basar basmaz IMF İcra Di-

rektör Yardımcılığı'na getirilen Gazi Erçel, bu görevini dört yıl aralıksız olmak kaydıyla 1986'ya kadar yürüttü. Hatalarıyla se-vaplarıyla Türkiye'nin dış borçlarının kontrolünden büyük ölçü-de o sorumluydu. Ayrıca buradaki mesai arkadaşlarının (çalışma zamanları haricindeki) geniş-kapsamlı bilgilendirmelerinin etki-siyle, masonların dünyasına daha yakın olmuş ve onlara sempa-ti duymaya başlamıştı. Ne var ki, yabancı vatandaş statüsünde bulunması nedeniyle birlik devletlerde herhangi bir mahfile kaydını yaptıрма şansı **yoktu**. Ancak bu özlemini **Türkiye'**ye döndüğünde giderebilirdi. Üye olmadığı halde masonluğun bü-tün detaylarını hatmetmesinden dolayı fazla zaman kaybetmek-sizin gerekli girişimleri yapmaya her yönüyle kararlıydı.

1986 senesinin sonlarında IMF'deki görev süresini tamam-layan Gazi Erçel, Amerika'daki mason dostları tarafından gör-kemli bir veda partisiyle uğurlanmıştı. Artık bundan böyle Tür-kiye günleri gündemdeydi. Malum konumu itibariyle mutlaka üst seviyede bir göreve getirilmesini bekliyordu. Kısa sayılabi-lecek dinlenme sürecinin ardından 1987 senesi başlarında IMF masasının işaretiyle Hazine Genel Müdürlüğüne atanan Gazi Er-çel, paranın patronu olarak bürokrasinin en tepesine önceden tespit ettiği **ekibiyle** birlikte yerleşmiş durumdaydı. Böylesine **etkin** bir görevde, **Amerika'**nın desteğini arkasına almasından dolayı makamına oturur oturmaz fırtınalar estirmeye başlamıştı. Uyguladığı sıkı para politikaları Türk halkını ve çalışanları can-nından bezdirirken, verdiği beyanatlarda dış borçların kapanma-sı için bunların kaçınılmazlığından bahsederek, konuyu kestirip atıyordu. Aslında tamamiyle IMF'ye yarayan böylesine kemer sıkma politikalarından en iyimser iktidar yanlılarının bile mem-nuniyet duydukları söylenemezdi. Türkiye'deki gelmiş geçmiş tüm Hazine Genel Müdürleri'ne göre farklı bir portre çizen Ga-

zi Erçel, kabine üyelerinin oklarını muhatap almadığı gibi kendisini yalnızca Maliye Bakanı ve Başbakan'dan sorumlu hissediyordu. Turgut zal'ın ona olan aşırı hoşgörüsü ise, IMF'deki kredi notumuzun sürekli olumsuzluk trendinde seyretmesinden kaynaklanıyordu. lke olarak ekonomik esaret altında bulunmamız, Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti'ni neredeyse bir genel müdüre mahkm etmiş durumdaydı. Akıl alacak gibi değildi. Onun aksırması ve ksrmesiyle bile dolar pariteleri günde birkaç kez inip çıkıyordu. Çok doğal olarak bütün bu olumsuz gelişmeler, parasının hesabını bilmeyenlere yarıyordu. O günlerde iş hayatındaki mason biraderlerin gözdesi haline gelen Gazi Erçel'e Ankara'daki bütün localardan teklifler yağmaya başlamıştı. Hatta İstanbul ve İzmir'deki stadiazamlar da devreye girmiş durumdaydılar. Üstelik bu popüler bürokratın kendilerine yakınlık duyduğunu, Amerikan Yahudileri'nin yazılı ve sözlü bilgilendirmelerinden öğrenmişlerdi. Bu yüzden fazla zaman kaybetmek istemiyorlardı. Nihayet 1988 senesindeki geniş boyutlu bir toplantı neticesinde saygın dostlarıyla mutabık kalan Gazi Erçel, Tuna Caddesi 17 no'daki Büyük Loca'ya giderek eldiven giyip önlük taktıktan sonra tedrisatı rahleden geçmişti. Artık o bundan böyle dul kadının evlâtlarının mabedlerine katılan bir mason biraderdi ve kırk üç yaşının olgunluk döneminde, öteden bu yana zlem duyduğu hayallerini gerçekleştirmiş durumdaydı. Siyasal Bilgilerdeki öğrencilik yıllarında sosyal demokrat dünya görüşünü savunmasına rağmen şimdi lüks yaşamayı seven st düzey bir bürokrat olarak, o fikriyatının yerinde yeller esiyordu. Kendisi ve aile yakınları son on yılda sınıf değiştirerek, tepeden tırnağa ağ atlamışlardı. Zaman zaman eski dostlarına karşı göstermelik sosyalist ağızları yapsa da, gerçek manada Türkiye standartlarının çok üstünde bir yaşantı sürdürmekteydi. Maiye-

tinde çalışanların tamamına yakını muhtelif localarda kayıtları bulunan **mason** biraderlerden oluşmaktaydı. 1987-1989 yılları arasında Hazine Genel Müdürü olarak görev yapan Gazi Erçel, aldığı ani bir kararla Yaşar Holding'e geçmişti. Bu ünlü kuruluşun sahibi İzmirli işadamı Selçuk Yaşar da üstad masonların ön-de gelenleri arasındaydı. O nedenle burada önemli bir biraderlik dayanışmasının olduğu dikkatlerden kaçmıyordu. Aslında Selçuk Yaşar, Turgut Özal'ın Başbakanlığı'ndaki Anavatan Partisi iktidarına muhalif görüşler taşımasına rağmen Gazi Erçel en sıkıntılı dönemlerinde onu hep desteklemişti. Şimdi ise beklentileri doğrultusunda ektiğini biçiyordu. Turgut Sunalp'ın Milliyetçi Demokrasi Partisi'ni desteklemesinden dolayı son beş yılda önemli badireler atlatan **Yaşar Grubu**'nu, elele veren iki eski dost düzlüğe çıkarmaya çalışmaktaydılar. Hiç beklemeksizin aldıkları radikal kararlar çerçevesinde umduklarından daha erken netice **almaya** başlamışlardı. Holding'in çeşitli kuruluşlarında Yönetim Kurulu Üyesi olarak çalışan Gazi Erçel, aynı zamanda Yaşar grubuna ait Tütünbank Murahhas Üyeliğini de yürütüyordu. Eski hazineci sıfatıyla düşük pariteli faizlerle buralara devamlı sıcak para aktarması, Selçuk Yaşar ve binlerce çalışanının yüzlerini güldürmeye başlamıştı. Ödemelerin uzun vadelere yayılması ise, işin bir başka avantajlı yönüydü. Batacak denilen **holding**, masonik çevrelerin amansız dayanışmasıyla yeniden ayaklanmış, kurumun ünitelerindeki üretimler **artış trendine** geçmişti. Yaşar Grubu bünyesinde geçen beş yıllık çalışma sürecinde önemli atılımlar yapan Erçel, 1994'te Tütünbank Genel Müdürü oldu. Temelde burası Ege'li **üreticilerin** incisi konumundaki bir banka olsa da, bölgesel yapıdan öteye gidememişti. Üzüm, pamuk, incir ve tütün **istihsalcilerinin** varlıklarıyla ayakta duruyordu. Dar kapasiteli bankayı, kendi atılımları aç-

sından yeni bir çıkış kapısı olarak gören Erçel, peş peşe şube açılımlarına yönelmekte gecikmedi. Çünkü, geri planda önemli destekçileri vardı. “Yaşar Grubu”na geldiğinden bir yıl sonra (1990) Selahattin Beyazıt’ın öncülüğünde dünyanın önde gelen Siyonistleri’nin yanı sıra Mesut Yılmaz, İsmail Cem, Rahmi Koç, Cem Boyner, Meral Gezgin Eriş, Muharrem Kayhan, Uğur Bayar, Nuri Çolakoglu ve Metin Toker’le birlikte Bilderberg toplantısına katılması ona cesaret veriyordu. O nedenle risk almaktan korkmak bağlamında bir çekintinin içerisinde değildi. Üstelik Bilderbergçi dostu Mesut Yılmaz’ın muhtelif koalasyon hükümetlerinde Başbakan ve Başbakan Yardımcılıklarında bulunması, onun elini güçlendiriyordu. 1994’ten 1995’in sonlarına kadar Tütünbank’ı rekabet gücü yüksek bir kuruluş haline getiren Gazi Erçel, mudi sayısını da artırmıştı. Cazip faizlerden dolayı tarım kesiminden olmayan müşteriler de hesap açtıyorlardı. Bununla da kalınmayıp, üreticilere teşviğe dayalı krediler verilmekteydi. Daha da önemlisi Ege Bölgesindeki ihracatçıların para transferleri büyük ölçüde Tütünbank’tan yapılıyordu. İşleri rayına oturtması nedeniyle buradaki misyonunu tamamladığına kanaat getiren Erçel, yeni hedeflere yelken açmaya başlamıştı. Bu hedef de Mesut Yılmaz’ın ihtimal dahilindeki (ikinci kez) Başbakan olmasıyla gerçekleşecekti...

1995 senesi Aralık ayında yapılan genel seçimlerde hiçbir siyasi parti tek başına iktidara gelemeyen, Mesut Yılmaz’ın Anavatan’ıyla Tansu Çiller’in Doğru Yol’u neredeyse birbirlerine yaklaşık oranda oy almışlardı. Seçim zamanı karşılıklı salvolarla kişiliklerine matuf ağır hakaretlerde bulunsalar da, yeni hükümetin kurulmasından başka alternatiflerinin olmadığını bilincindeydiler. Ne var ki aralarındaki kısır çekişmelerden dolayı bir türlü mutabakata varamıyorlardı. Seçimlerin üzerinden

dört ay geçmesine rağmen Tansu Çiller uhdesindeki Başbakanlığı bırakmak istemiyor, çok az bir farkla oy fazlalığına sahip bulunan Mesut Yılmaz ise kabineyi kurma önceliğinin kendinde olduğunu söylüyordu. Bu da yetmiyormuş gibi taraflar, bakanların paylaşımında da anlaşamıyorlardı. Her iki parti lideri ülkeyi kaostan çıkarmak yerine, kavgacı mahalle çocuklarını andırırcaasına hiç durmaksızın tartışmaktaydılar. Nihayet tarafları yatıştırmayı gecikmeli de olsa başarabilen Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel, Tansu Çiller'in Başbakan Yardımcılığı'nı kabul etmesiyle Mesut Yılmaz'ın Başbakanlığı'nda kurulan 53'ncü Cumhuriyet Hükümetini onaylamıştı. Her şeye rağmen kabine üyelerinin uyum içerisinde çalışmalarını sürdürdükleri söylenemezdi. Kurul toplantısının ilk günlerinde hâlâ bakanlıkların yetki tartışmaları yapılmaktaydı. Çok doğal olarak mevcut hükümetin uzun müddet devam etmesi, ihtimal harici bir durumdu. Tansu Hanım'ın dinmek bilmeyen hırısı, Mesut Bey'in kronikleşen ağız dalaşı devletin kurumlarını her yönüyle olumsuz bir şekilde etkilemekteydi. İki lider, dolar almış başını giderken işsizliğin had safhaya ulaştığı günlerde ancak tek konu üzerinde hemfikir olmuşlardı. O da Gazi Erçel'in Merkez Bankası Başkanlığı'na getirilmesi idi. Üstelik bankacılık sektöründeki başarılı çalışmalarından dolayı bu eski dostlarıyla birçok ortak paydaları da vardı. Hangi bürokratu para musluğunun başına getirirlerse getirsinler, kendi fikriyatlarına göre ondan iyisini bulmaları mümkün değildi. Gazi Erçel'in Mesut Yılmaz'la Bilderberg toplantılarından tanışıklığı, Özer Çiller'in Gün ve Gönve Locası'nın üstad masonu olarak böyle bir atamayı teşvik etmesi, Tansu Hanım'ı da fazlasıyla tatminkâr kılmış durumdaydı. Başbakan ve Başbakan Yardımcısı tamam dediklerine göre, bakanların muhalefet şerhi koymaları söz konusu bile değildi. 53'ncü Hükümetin ku-

ruluşundan takriben on gün sonra atama kararnamesi köşk tarafından onaylanan Gazi Erçel, resmen Türkiye Cumhuriyeti Merkez Bankası Başkanı **olmuştu**. Geçmişte Dünya Bankası, IMF, Hazine Genel Müdürlüğü, Yaşar Holding ve Tütünbank'taki etkin çalışmaları, onun başlıca referansları olarak değerlendirilmekteydi. Bilhassa masonik çevrelerdeki büyük işadamları, sevgili biraderlerinden çok ümitliyidiler. Kendilerine yönelik yatırımlarda önemli tüyolar alacakları kanaatini taşıyorlardı. Çünkü, her masonun birbirine hangi makam ve mevkide bulunursa bulunsun **destek olması**, kaçınılmaz bir durumdu. Bütün bunlar inanılır gibi görülme de paranın başındaki tek sorumlu Gazi Erçel, başta kendisi olmak üzere sanki ar damarı çatlamışcasına günü geldiğinde hiç utanıp sıkılmadan gerekeni yapacaktı...

Mesut Yılmaz'ın Başbakanlığı'ndaki koalisyon hükümeti, Tansu Çiller'le geçmişe dayalı sürtüşmelerinden dolayı son derece başarısız bir yönetim tarzı sergilemekteydi. Dolar günlük artışlarla piyasaları alt üst ediyor, işsizlik desenez her geçen gün hızla artmakta, güneydoğu'daki terör belasına ise bir türlü çözüm bulunamamaktaydı. Çok geçmeden sen başarısızsın, ben başarılıyım tartışmalarının ardı arkası kesilmezken her yönüyle çatırdayan hükümet, kuruluşundan üçbuçuk ay sonra Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'e istifasını vermek zorunda kalmıştı. Bu şartlarda olan kavgacılar değil, Türkiye'ye ve onun zorlukları içerisinde hayatlarını sürdüren insanlarına oluyordu. 28 Haziran 1996'da sona eren Mesut Yılmaz'ın* ikinci Başbakanlığı, tıpkı birincisinde olduğu gibi kısa ömürlü olmaktan öteye gidememiş

* Mesut Yılmaz; 48-53 ve 55'inci Cumhuriyet Hükümetlerini kurarak muhtelif aralıklarla üç kez Başbakanlık yapmıştır.

bir görünüm sergilemekteydi. Bakalım bundan sonra ülkemiz adına uygulanılmak istenen gelişmeler nasıl olacaktı...

Geçmişin laiklik savunucusu ve sözde milliyetçi Tansu Çiller, bu kaotik şartlarda yeniden Başbakanlık makamına oturma hesaplarının içine girmişti. Ama, Meclis'teki sayısal çoğunluğu buna yetmiyordu. Nihayet ezile büzüle, avını sabırla bekleyen **Erbakan**'ın kapısını çaldı. Bu sürpriz girişimiyle sanki, Hoca Efendi hakkında yerli yersiz söylediği ağza alınmayacak sözleri unutmuş **gibi**di. Karşılıklı görüşmelerinde, Refah Partisi'nin istediği bakanlıkları alması **kaydıyla** Başbakanlığın kendinde kalmasını istiyordu. Hoca'nın kurmayları, bu öneriyi tartışmaya bile gerek görmemişlerdi. Parlamento'da birinci parti olduklarına göre onların isteklerinin yerine getirilmesi gerekiyordu. Üstelik hocaları, bunca yıllık siyasi hayatında hiç **Başbakan** olmamıştı. Tansu Hanım'ın bütün gelip gitmelerine rağmen Refah Partisi yetkilileri, asla taviz vermediler. Nihayet pes eden Çiller, Erbakan'la zorunlu sayılabilecek bir koalisyon protokolü imzalamıştı. Aralarında vardıkları mutabakata göre, Başbakanlığı birer yıl dönüşümlü olarak yapacaklardı. Böylesine acı gerçekler karşısında Türkiye'nin idaresi, ne yazık ki pazarlık masalarına kadar düşmüştü. Bu görüşmeler esnasında Doğru Yol Partisi'nin söz sahibi yöneticileri **Tansu Hanım**'a resti çekmişlerdi. **"Biz merkez sağı temsil eden laik bir partiyiz, bunu nasıl yaparsınız?"** diyorlardı. Daha açık bir ifadeyle, hanımefendi'nin miting meydanlarında Erbakan'a sarfettiği sert ifadeleri ısrarla hatırlatmaktaydılar. Bütün bu eleştirilere aldırış etmeyen Çiller, işi pişkinliğe vurdurup sözde ülke menfaatleri gibi şeylerden bahsederek, konuyu kestirip atıyordu. Aslında adeta bir komediyi andıran malum aksiyonlar, leydi'nin bu milletin sırtından saltanat sürme menfaatleriydi. Taraflar son kez görüştükten sonra,

Necmettin Erbakan'ın Başbakanlığı'nda "54"ncü Cumhuriyet Hükümeti 28 Haziran 1996 günü kurulmuştu. Tansu Çiller belki Başbakanlığı kaybetmişti ama, hiç değilse yıllardır oturduğu Hariciye Köşkü konutunda kalmanın sevinci içerisindeydi. Çünkü koalisyon protokolünde yapılan pazarlıklar arasında, Başbakanlık konutu'nun bahçesindeki hanımefendi'nin oturduğu bu muhteşem manzaralı **malikane** de vardı. Maalesef ülke böyle yönetiliyordu. Her şey yapanın yanına kâr kalmaktaydı. Sıklıkla değişen hükümetler yüzünden atama korkusu yaşayan bürokratların büyük çoğunluğu tedirginlik içerisindeydiler. Hatta yerlerine gelecek isimler üzerinde tahmin bile **yürütüyorlardı**. Aynı **sendrom**, Mesut Yılmaz döneminde **göreve** başlayan Merkez Bankası Başkanı Gazi Erçel için de geçerliydi. Ama onu kanatlarının altına almakta gecikmeyen Tansu Hanım, Erbakancılar'a yem etmemiş oluyordu. Çünkü paranın akışına yön veren böylesine deneyimli bir yöneticiden, Dünya Bankası ve IMF ile yapılacak görüşmelerde yararlanmak düşüncesindeydi. Nihayet aldığı teminat doğrultusunda kapı önüne konulmayacağına kanaat getiren Gazi Erçel, görevine sıkı sıkıya sarılmaya başlamıştı. Bir anlamda içinde bulunduğu şartlar böyle davranmasını gerektiriyordu. Bu arada birtakım radikal kararlar da almış durumdaydı. Yardımcılarına dokunmazken, personel üzerinde gözle görülür önemli değişikliklere gitmişti. Ne var ki, Tansu Çiller'in bütün desteklerine rağmen Erbakan Hoca'nın farklı uygulamalarından dolayı bir türlü rahat değildi. O nedenle, günü kurtarma politikalarından başka davranışlar sergilememeye ısrarla özen gösteriyordu. Zira fırtınayı ancak böyle atlatabileceğine inanmaktaydı. Arap sermayesiyle flört halinde olan Refahçılar, onun **IMF** yanlısı tutumlarına zaten izin vermezlerdi. Bu yüzden gelişmeleri kendi seyrine bırakmaktan başka seçeneği yoktu. Esnek bir

tavır sergilemesi nedeniyle fazla da göze batmamaktaydı. Sadece söylenenleri yerine getiriyor, bunun yanı sıra bilinçli uygulamalarla oyunu kuralına göre oynuyordu. Tansu Çiller'in desteği her zaman arkasında olması nedeniyle kabine üyeleri, ona karşı kaydadeğer bir sıkıntı vermiyorlardı.

Zaman hızla ilerlerken Necmettin Erbakan, şahsına tahsis edilen Başbakanlık konutunda bir gece ülkenin önde gelen tarikat şeyhlerine yemek verince, sivil ve askeri kesimden bazı homurdanmalar başgöstermişti. DYP'nin genel idare kurulu üyeleri Çiller'i istifayla tehdit ederlerken, o ise sırasını beklediği bir yıllık Başbakanlığı'nı düşünüyordu. Yakın çevresindekilere **"Az kaldı, sabredin, göreceksiniz bütün olumsuzlukların hepsini yok edeceğim"** demektedir. Ne var ki hükümetin Refah kanadının İran, Suudi Arabistan ve diğer Arap ülkeleriyle kurduğu sıca münasebetler **kamuoyunun** dikkatini çeken rahatsızlıklar yaratıyordu. Askerlerin postmodern darbe tanımlamasıyla anılan 28 Şubat sürecinde Sincan sokaklarında tanklarla yaptıkları gövde gösterileri, kuvvet komutanlarının dinmek bilmeyen ikazları, Tansu Hanım ve Erbakan'ı köşeye sıkıştırmış durumdaydı. İhtilal **her an gelebilir** tedirginlikleri, Cumhurbaşkanı Demirel'in ülke elden gidiyor feryadları, istifayı **zorunlu** kılıyordu. En nihayet DYP grubunda hakaret boyutlarına varan tartışmalar, Çiller'i vazgeçilemez hırslarından arındırarak gecikmeli de olsa dize getirmişti. Darbe korkusuyla telaşa kapılan ortakların istem dışı çekilmeleriyle, **Erbakan**'ın bir yıl süren Başbakanlığı 30 Haziran 1997 günü kendiliğinden sona ermiş oluyordu. Böylesine kısa süreli hükümetler yüzünden, hiç kuşkusuz en büyük zararı ülke ekonomisi görmekteydi. Dengesiz gidişattan dolayı vatandaşlarımızın ekseriyeti, yarınlarına ümitsizlik içerisinde baktırmaktaydılar. Merkez Bankası Başkanı Gazi Erçel ise odasında-

ki herşeyini toplamış, yeni gelecek hükümet tarafından değiştirileceği günü bekliyordu. Bakalım bundan sonraki gelişmeler ona ve Türkiye'ye neler gösterecekti...

Tansu Çiller destekli 54'ncü Refahiyol Hükümeti'nin zorunlu istifasıyla kısmi bir tedirginlik havası oluşmuş durumdaydı. Bu şartlar karşısında adeta zamanla yarışan Cumhurbaşkanı Demirel, kabineyi kurma görevini yeniden **Mesut Yılmaz**'a vermişti. Tıpkı geçmiş yıllardaki Ecevit-Demirel değişimlerinde görüldüğü üzere, **Yılmaz** ve **Çiller** arasında ülkeye zarar vermekten başka bir anlam taşımayan asansör hükümetler kuruluyordu. Bu hazretler kendi halkının mutluluğunu hiçe sayan Sovyet Rusya'daki siyasi dinazorlar gibi yeterki partilerinin başlarında bulunsunlar, Türkiye ne olursa olsun gibilerden davranışlar sergilemekteydiler. Çankaya'nın onayından sonra 55'nci Hükümetin Başbakanı olan Mesut Yılmaz* Bülent Ecevit'in Başbakan Yardımcılığı'nda yeni kabineyi teşkil etmişti. Bunun yanı sıra 30 Haziran 1997'de Meclis'ten güvenoyu aldıkları gün, genel seçimlere kadar görevlerini sürdürecekleri taahhüdünde bulunmuşlardı. Hiç kuşkusuz bu geçiş hükümeti sürecinde en şanslı olanlardan bir tanesi de Gazi Erçel'di. Tam değiştirilmek üzere makamında hazır kıta beklerken, Bilderbergçi dostu Mesut Yılmaz'ın sürpriz Başbakanlığı onun bir kez daha görevinin başında kalmasını sağlamıştı. Erbakan döneminde Tansu Çiller'e rağmen belirgin sıkıntılar geçirdiği halde şimdi ise, eskiye oranla oldukça rahat bir konumdaydı. Görüldüğü kadarıyla parasal konulardaki kararları fazla müdahale gerektirmeksizin alabili-

* Mesut Yılmaz'ın kurduğu 55'nci Hükümet 1999 senesinin ilk aylarında istifa edince, Ecevit'in Başbakanlığındaki 56'ncı Hükümetle Nisan ayındaki genel seçimlere gidilmiştir.

yor, IMF ve Dünya Bankası yetkilileriyle dilediği anda temaslar kurabiliyordu. Bu hususlarda Ecevit ve bakanları da ona karşı itimad telkin ederek, pozitif tavırlar sergilemekteydiler. Böylesine sıcak yaklaşımları mesleki konumu adına başarıyla değerlendiren Gazi Erçel, zaman zaman kabine üyelerine finans politikaları hakkında izahatlar vererek, erken seçimlerden sonra gelecek iktidara karşı kalıcı olabilmenin yatırımlarını yapıyordu. Mesleki bağlamdaki diğer arkadaşlarının büyük çoğunluğunun tahminlerinin aksine, kartlarını Ecevit'e oynamış, bunda da ileriye görebilen bir bürokrat olarak tam isabet kaydetmişti...

Nitekim 1999 Nisanındaki erken genel seçimlerde DSP birinci parti olurken, MHP'de bütün tahminleri altüst ederek ikincilik kürsüsüne oturmuştu. Mevcut tabloya göre hiçbir parti tek başına iktidar şansı elde edemezken, Türkiye'yi yine koalisyonlu günler beklemekteydi. Ancak Ecevit'in sevgili eşi Rahşan Hanım, MHP ile yapılacak bir ortaklığı içine sindiremediğini söyleyerek bu husustaki rahatsızlığını dile getiriyordu. Nihayet uzun süren tartışmalardan sonra kerhen de olsa mutabakata varılmıştı. Esas itibariyle bu gönülsüz birleşme, zoraki nikâh gibi bir şeydi. Aralarındaki yazılı protokole rağmen bakanlık paylaşımlarındaki itirazların hâlâ önü arkası kesilmiyordu. Neredeyse işler bozuldu bozulacak derken, **Cumhurbaşkanı Demirel**'in devreye girmesiyle Ecevit'in Başbakanlığı'nda kurulan 57'nci Cumhuriyet Hükümeti'nin diğer ortakları ise MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli ve ANAP lideri Mesut Yılmaz'dı. Bu şartlarda daha önceki tahminleri doğrultusunda Gazi Erçel'e, şans öpücüğü yeniden gülmüştü. Bilhassa MHP'nin haklı dayatmalarıyla işlerini savsaklayan bürokratlar yerlerinden olurken, onun ayrıcalıklı dokunulmazlığı dikkat çeken konular arasındaydı. Üstelik hiçbir kurum ve kuruluş "Bu adamın bizlerden farkı ne-

dir?” diye ağızlarını bile açamıyordu. Ecevit ve Yılmaz’dan imtiyazlı Erçel, kabinedeki bakanların ender sayılabilecek ikazlarını kaale almadığı gibi, Merkez Bankası’nı adeta demir yumrukla yönetiyordu. Faiz politikalarında onun ağzından çıkacak sözler, neredeyse kanun niteliğinde karamameye dönüşmüş durumdaydı. Çok zaman Başbakan ve Başbakan Yardımcıları’nı yüzeysel anlatımlarla ikna ederek, finans piyasalarını kendi görüşleri doğrultusunda şekillendirinekteydi. Günlük döviz pariteleri hakkında istediği kurum ve kuruluşları bilgilendiriyor, istemediklerini ise pervasızca davranışlarla geçiştiriyordu. Böylesine hükümran tavırlarla yaratılan kuraldışı rekabet birilerine haksız kazançlar sağlarken, Erçel’i de kamuoyu nezdinde şaibeli kişi durumuna düşürmekteydi.

20 Şubat 2001 günü Çankaya Köşkü’ndeki Cumhurbaşkanı **Ahmet Necdet Sezer** ve **Başbakan Bülent Ecevit** tartışmasının ardından Türkiye tam anlamıyla ekonomik krizin eşiğine sürüklenmiş durumdaydı. Dolar yirmi dört saat içerisinde 650 TL’den 1300 TL’ye çıkarken, parası olanlar resmen köşeyi dönmüşlerdi. Sabit gelirliler ise her zamanki gibi can çekişmekteydiler. Merkez Bankası Başkanı Gazi Erçel, bu furyada kendisine yakışmayacak gayri ahlâki bir davranışla dalgalı kurdan üç gün önce, yani köşk’teki tartışmanın gecesi Halk Bankasındaki 52 milyar lirasını dolara çevirerek, bu miktarın 104 milyar olmasını sağlamıştı. Böylesine etik dışı bir katakullinin hırsızlıktan hiç farkı yoktu. Daha açık bir ifadeyle bu utanç verici kaptı kaçtı, kravatlı eşkıyalıkla eşdeğerdeydi. Bununla da yetinmeyen Gazi Erçel, bahse konu dalgalı kura geçilmeden iki gün önce sıcak münasebetler içerisinde bulunduğu bankalara dört milyar dolar satarak, yakınlarını da bilgilendirineyi ihmal etmeyerek resmen suça ortak olmuştu. Bunun adı hukuksal tanımlamaya göre “Gö-

revi suistimal”di. Tabii ki bütün bunlar, utanıp sıkılmadan işlenilen cürmün görünen yanlarıydı. Görünmeyenler ise, faili meçhule **karışmış** vaziyetteydi. Gerçekten birazcık Allah korkusu olan insan, böylesine fenni hırsızlığı yapmaya yanaşmazdı. En basiti, bir gecede kazanılan 52 milyar, Türkiye şartlarında iki emeklinin otuz yıllık ikramiyesinin karşılığıdır. Böyle bir soygunu yapan Merkez Bankası Başkanı olduğuna göre, vukuat işleyen eşkıyanın büyüğünü dışarıda değil, içerde aramak gerekirdi. Ve nitekim öyle de oldu. Devlet Bakanı Recep Önal’ın başkanlığındaki ekonomi kurmayları 24 Şubat 2001 Cumartesi günü bankacılarla geniş kapsamlı bir toplantı yaptılar. Toplantıda piyasaların sağlıklı işlemesi için alınacak önlemler konusunda tam bir anlayış birliği olduğu belirtildi. Ne var ki katılımcıların bütün iyi niyet temennilerine rağmen ekonomik kriz, son yılların en büyük kanayan yarası haline dönüşmüş durumdaydı. Böylesine **kaotik** olumsuzlukların tam aksine bakanın maiyetindeki kurmayları, sanki hiçbir şey olmamışcasına piyasaların ateşini düşürmek adına inandırıcılıktan uzak sözlerle pembe vaadlerde bulunmaktaydılar. Bu toplantıya katılmasına müsaade edilmeyen **Gazi Erçel** ise, beş yıldır sürdürdüğü Merkez Bankası Başkanlığı görevinden adeta kovulurcasına istifa ettirilmişti...

Suistimale yönelik fırtınanın artçı sarsıntıları bütün hızıyla devam ederken 11 Nisan 2001 tarihinde Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı; görevini kötüye kullanan Erçel hakkında soruşturma açılması talebinde bulundu. Suç duyurusu niteliği taşıyan yazılı ikaz üzerine Başbakan Bülent Ecevit, Başbakanlık Teftiş Kurulu’na soruşturma talimatı verdi. Ne var ki, masonik çevrelerin devreye girmeleri neticesinde Danıştay tarafından aklanan Gazi Erçel, hiçbir cezai müeyyideye tabi tutulmaksızın paçayı kurtarmış oluyordu. Akıl mantık alacak gibi değildi. Böyle bir hırsız-

lığı sıradan insanlar **yapsalardı**, yıllar boyu cezaevi'nden ıkamazlardı. Başbakan Yardımcısı Mesut Yılmaz'ın **Bilderbergçi** dostu sanki bu suçları işlememişesine, hiç utanıp sıkılmadan rahatlıkla gezip dolaşabiliyordu. Hatta Halk Bankası'ndaki 52 milyardan bir gecede nasıl 31 milyar kazandığını, yüzü kızarmaksızın basın mensuplarına anlatmaktaydı. Bu rakam bankacılaraya göre 52 olduğu halde, vukuatın asıl sahibi 31'de ısrar etmekteydi. Çok geçmeden birtakım girişimlerde bulunan Gazi Erçel, kamuoyuna şirin görünmek adına havadan kazandığı parayı hayır kurumlarına vermek düşüncesinde olduğunu günde me getiriyordu. Bu arada bazı dernek yöneticileriyle görüşme girişimlerinde bulunmuş, fakat, kaale bile alınmayan önerileri ters tepmişti. Haklı olarak toplumun diline düşen vurgun parasasını kimseler kabullenmek istemiyordu. En nihayet bir basın toplantısı yapma gereğini duyan Erçel, bağışa yönelik düşüncelerini şöyle deklare etmekteydi:

“Türkiye Halk Bankası'nda bulunan hesabımın dövize çevrilmesi sonucunda ortaya çıkan ve bankaca hesaplanan 31 Milyar Türk Lirası, tarafımdan Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği'ne bağışlanmıştır. Bu olay benim açımdan büyük bir talihsizliktir. Hayatım boyunca böyle hesaplarla uğraşmadım. Ancak, görev yaptığım sırada ıkartı zedelenen bazı kimselerin bana karşı bir tutum içerisinde oldukları da bilinmektedir” ifadesini kullanmakla yetiniyordu.

Hayat süreçleri boyunca Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği Başkanı Prof. Dr. Türkân Saylan ve Gazi Erçel, dünya görüşleri bakımından birbirlerine daima **sempatiyle bakmışlardır**. Çünkü manevi değerkere olan inançsızlıkları, onları aynı potada birleştiriyordu. Bu yüzden bahse konu bağışın böyle bir kurum-

la gündeme taşınması, gayet olağan durumlardır. Ne var ki ilk anlarda kamuoyunun nabzını tutmak gayesiyle sessizliği yeğleyen Türkân Saylan, vurgun parasına karşı tepkiler çığ gibi büyü-yünce, kendisinden beklenen tavrı koymak mecburiyetinde kal-mıştı. İnsan olarak çok sevdiği “**Gazi Erçel**”i üzmemek pahasına, yaptığı basın toplantısında şunları söylüyordu:

*“31 Milyar telaffuz edilen para henüz hesabımıza girmiş de-ğil. Bu para aslında bizim için çok önemli bir burs kaynağı. An-cak, yönetim kurulumuz oybirliği ile söz konusu 31 milyar lira-yı kabul etmeme kararı aldı. **ÇYDD** adının bu para ile anılma-sını istemiyor. Yönetim kurulumuz ve şubelerimiz bu parayı ka-ra para olarak nitelediler.”*

Sevgili hocasından böyle bir açıklama geleceğini hiç bekle-meyen Gazi Erçel, adeta şok olmuştu. Dışarda serbest dolaşma-sına rağmen psikolojik açıdan büyük bir ezikliğin içerisindeydi. Bundan sonra kime teklif etse, iş ayyuka çıktığından dolayı böy-le bir **vurgun parasını** kabullenmeye yanaşmazdı. Hâl böyle olunca olayların seyrini kendi akışına bırakan Erçel, gözle görü-lür bir pişmanlığın aşağılanma travmasıyla başbaşa kalmıştı. Es-ki dostlarının soğuk davranışlarının ötesindeki belirgin ilgisiz-likleri ise, onu adeta yiyip bitiriyordu. Yaşadığı bu hazin süreç-te hiçbir itibarın zenginlik ve parayla kazanılamayacağını anla-mış olsa da üstad Bilderbergçi Gazi Erçel için, iş işten çoktan geçmişti. Zira gerçek manadaki olguları anlayana, bu dünyada-ki paralı yalnızlığı yaşamak kadar zor bir şey yoktu...

CEM BOYNER

(BILDERBERG ÜYESİ)

23 Eylül 1955'te İstanbul'da dünyaya gelen Cem Boyner, lise eğitimini Robert Kolej'de tamamladıktan sonra lisans derecesini 1978 yılında **mezun olduğu** Boğaziçi Üniversitesi İşletme Bölümü'nden aldı. Aslında fazla başarılı bir öğrenci profili çizdiği söylenemezdi. Genellikle her zengin çocuğunda görüldüğü üzere diploma alacak kadar bilgi edinmesi, o ve benzeri konumdaki akranları açısından yeterli sayılırdı. Okulunu bitirdiği senenin hemen akabinde (1978) aile şirketleri Altınyıldız Holding'in Yönetim Kurulu Başkanlığı'na getirilen Cem Boyner, iş dünyasında en genç üst düzey patron olmanın ünvanını elde etmiş oluyordu. Şimdiye kadar böyle bir şeyin emsali görülmediği için, bu manadaki sansasyonel gelişmeye yazılı ve görsel medya da **yakın ilgi** göstermekteydi. Her geçen gün gazetelerin önemli sayfalarında boy boy resimleri çıkan genç işadamı, neredeyse sahne yıldızlarını bile kışkındıracak kadar gündem oluşturunuyordu. Bilhassa aynı sektördeki rakipleri, onun ihtişamlı yükselişini kıskançlıkla izlemekteydiler. Dünya görüşü bakımından **sağ tandanslı** olan Boyner ailesinin büyükleri, o günlerin Türkiye'sinde genellikle Milliyetçi Hareket Partisi'ni desteklemekteydiler. Hatta Alparslan Türkeş'le samimi dostluklarının olduğu yakinen bilinen durumlardı. Ne var ki Robert Kolej'in huyunu suyu-

nu suyunu tadan Cem Bey, daha entelektüel bir yapıya sahipti. Babası ve amcalarının tam aksine, sosyal demokratla liberal çizginin kararsızlıkları arasında bocalayıp duruyordu. Daha doğrusu, siyaseten henüz rüştünü ispatlamadığından gözle görülür bir boşluğun içerisindeydi. Genellikle aynı dönem mezun olduğu arkadaşlarının büyük bölümü ise, üst düzey mason ailelerin çocuklarıydılar. Bu yüzden onların yanlarında, tepeden inme milliyetçilik tiradları atmak gibi bir şey söz konusu olamazdı. Aşağı yukarı (hergün) lüks mekânlarda aynı ortamı paylaştıklarından, karşılaştıkları insanlara yüksek perdeden bakmalarının yanı sıra belirginlik ihtiva eden monşerist yaklaşımlar sergilemekteydiler. Bütün bu ayrıcalıklı konumuna rağmen kamuoyunun dikkatini çeken bir holding sahibi olması nedeniyle sorumluluğunun bilincini kısa zamanda kavrayan Cem Boyner, iyi yaşadığı kadar iş hayatını da yakından takip etmekteydi. Bazı günler hiç mazeret üretmeksizin personeliyle birlikte geç vakitlere kadar çalışıyordu. Yakın çevresi, umumiyetle masonik kişilerden oluşsa da, aile büyüklerinin istekleri doğrultusunda yavaş yavaş daha dengeli bir yaşantıyı benimsemeye başlamıştı. Nitekim çok geçmeden dönemin MHP Genel Başkan Yardımcısı ve Gümrük Tekel Bakanı Gün Sazak'ın* kızı Bilgün'le evlendi. Bu izdivaçtan üç çocukları oldu. Görünürde herkesin imrendiği **mutlu bir aile portresi** çizmekteydiler. Ancak, ilerleyen zamanlarda bu mutluluk yerini karamsarlığa terkedecekti. O dönemlerde konumu gereği muhtelif localarla irtibat halinde bulunan Cem Boyner, iş dünyasındaki arkadaşlarının da teşvikleriyle sürpriz sayılabilecek bir katılımla eldiven giyip önlük takarak tedrisatı rahleden

* Dönemin Milliyetçi Hareket Partisi Genel Başkan Yardımcısı Gün Sazak, 27 Mayıs 1980 tarihinde Ankara Kırkpınar Sokaktaki evinin önünde Edip Eranıl ve beraberindeki DEV-SOL militanları tarafından öldürüldü.

geçtikten sonra **mason birader** olmuştu. Tabii ki bu şer odağına intisab etmesindeki en büyük etken, Bilderberg'in tescilli üstadı azamı Selahattin Beyazıt'tan başkası değildi. Bir zamanların Galatasaray Spor Kulübü Başkanı olan bu zat, yaşının ve deneyimlerinin gereği neredeyse bütün işadamlarının akıl hocası havalarındaydı. Hatta şimdilerde de aynı konumunu devam ettirmektedir. Babadan ve aileden zengin olan Cem Boyner, masonların dünyasına girmesinin akabinde sosyal aktiviteler açısından hızla yol alarak 1989 senesinde henüz çok genç sayılabilecek yaşta (34) TÜSİAD Başkanlığı'na seçilmişti. Artık bundan böyle hem Altınıyıldız, hem de Patronlar Kulübü'nün zirvedeki tek adamı payesini taşımaktaydı. Ne var ki, yardımcılarıyla yaşadığı uyumsuzluklardan dolayı uhdesindeki ikinci apoletin ömrü fazla uzun olmayacak gibilerden görünümüler arz ediyordu.

İş hayatının yanı sıra sessiz ve derinden politik varyasyonlara da yönelmeye başlayan Boyner'in bu tutumu, sermaye piyasasının önde gelen şahsiyetlerini fazlasıyla tedirgin etmekteydi. Çok geçmeden Sakıp Sabancı ve onun güdümündeki holding yöneticileri **"Tüsiad çatısı altında politika yapılamaz"** bağlamında ikazlarda bulunmaya başlamışlardı bile! Ancak gençliğinin verdiği hızla durmak bilmeyen Boyner, siyaseten olmasa da masonik etiketiyle 1990 senesi Haziran ayı başlarında ünlü işadamı Selahattin Beyazıt'ın öncülüğünde gerçekleşen Bilderberg toplantısına bizzat iştirak etmişti. Her yönüyle gizlilik kapsamı içerisinde yönetilen dışa kapalı bu organizasyona dünyanın önde gelen Siyonistlerinin yanı sıra; **Mesut Yılmaz, İsmail Cem (İpekçi), Rahmi Koç, Meral Gezgin Eriş, Muharrem Kayhan, Nuri Çolakoğlu, Metin Toker** (İsmet İnönü'nün damadı) ve **Gazi Erçel** gibi kamuoyunun yakından tanıdığı popüler simalar da katılmışlardı. Başlangıcından itibaren devamlılık oluş-

turan ketumiyeti ve nüvesinde yereden giz kabuğu nedeniyle buradaki toplantıda nelerin konuşulduğu, o günden bu yana hâlâ öğrenilemedi. Malum katılımın içerisinde bulunanlardan büyük çoğunluğu hayatta olmalarına rağmen aradan geçen yirmi yıla yakın zaman periyodunda her nedense bu hususta hiçbir açıklamaya yapma gereği duymadılar. Aslında Bilderberg’de geçmişten günümüze konuşulanların en küçük belirtisi dahi günyüzüne çıkmadığına göre, kapalı kapılar ardında uygulanan geleneksel kural (klişeleşmiş haliyle) sistemin icapları doğrultusunda devam edip gidecek demektir...

Aynı sene içerisinde (1990) TÜSİAD’daki görev süresi son bulan Cem Boyner, gösterdiği bütün çabalara rağmen ikinci kez başkanlığa seçilme şansını elde edemedi. Bu şartlarda sırtındaki yükün eskiye oranla azalması neticesinde siyasi faaliyetlerine hiç durmaksızın hız vermeye başlamıştı. Aklısına sağ cenahtaki seçmenlerle ılımlı sosyal demokratları birleştirerek, yeni bir akımın öncülüğüne soyunmanın hesaplarını yapıyordu. Fazla vakit kaybetmeksizin gazete ve televizyonlara verdiği geniş boyutlu reklamların akabinde **Yeni Demokrasi Hareketi**’nin lideri sıfatıyla politika sahnesine ilk adımını attığını resmen açıklamıştı. Babası ve amcalarının 1980 öncesi MHP’yle yakın temasta bulunmalarının yanı sıra Sazak ailesinin damadı olması nedeniyle sağ oyları çantada keklik görmekteydi. Hem ılımlı solcularla, hem de liberallerle sistematik açıdan aynı dünya görüşünü paylaşmasından dolayı diğer partilerin karşısında şansının beklentilerden fazla olduğuna inanıyordu. Daha da önemlisi o dönemlerde mason localarından aldığı pohpohlama niteliğindeki destekler, cesaretini büyük ölçüde artırmıştı. Çıktığı yurt gezilerinde belli kesimden gördüğü sıcak yaklaşımlar, Boyner’i her yönüyle memnun ediyordu. Bilhassa mitinglerde etrafını saran alışıla-

mışın üstündeki yoğun kalabalıklar karşısında konuşmasının dozunu artırarak **“İktidar şansının diğer rakiplerine oranla daha yüksek olduğunu”** haykırmaktaydı. Ne var ki, acemi bir politikacı olarak büyük yanılgılara düştüğünün farkında bile değildi. Çünkü halk onun içeriğini anlayamadığı projelerini dinlemeye değil, popüler ve cazip kişiliğinden dolayı kendisini yakından görüp merakını gidermek için meydanları dolduruyordu. Genellikle genç kızlar, orta yaşın üzerindeki süslü püslü kadınlar ve popülist gençler kürsünün çevresinde **izdiham** yaratarak, hayranlıklarını dile getirmekteydiler. Gördüğü böylesine iç okşayıcı manzaralar karşısında konuştuğça konuşan Cem Boyner, **Yeni Demokrasi Hareketi**’nin Türkiye’de ilk kez bütün değişiklik görüşleri **liberal** bir çatı altında toplayacağını deklare ederek gündem oluşturmuyordu. Seçim startının kızıştığı son kulvara girilirken istisnalar hariç, neredeyse ülke genelindeki bütün masonik kuruluşların desteklerini almış durumdaydı. Patronlar Kulübü’nün Başkanlığı’ndan kısa sıra önce ayrılrsa da, TUSİAD üyelerinin tamamına yakını onun arkasında olduklarını söylemekteydiler. Parti içerisindeki kurmayları da deneyimsiz genel başkanlarını iktidar teraneleriyle göz göre göre kandırdıkları yetmiyormuş gibi, olmayacak vaadlerde bulunmasına öncülük ediyorlardı. Tabii ki böylesine atraksiyonların belli bir kesimin haricinde kabul görmesi, zayıf ihtimaller arasında en önceliklisiydi. Bu insanlar, Türkiye’nin yalnızca kendilerini destekleyen kurum ve kuruluşlardan ibaret olmadığını her nedense bir türlü algılayamamışlardı. Anadolu’nun taşını, toprağını, köyünü, kasabasını, kırsalını bilmeden başarının gelmesi zaten mümkün değildi. Önlerinde bu verilerden uzak kaldığı için, neredeyse altmış küsur yıldır tek başına iktidara gelemeyen bir CHP örneği olduğu halde yine de bazı gerçekleri görmekten yoksundular. Paralarıy-

la pullarıyla, kişiliklerine özgü monşerist hareketleriyle ülke yönetimini ellerine geçireceklerine bütün kadrolarını inandırınalmasına rağmen liderleri Boynerzade de dahil, topyekûn (hepsi birden) yanılıyorlardı...

1995 senesi Aralık ayındaki genel seçimlere iddialı bir şekilde katılan Yeni Demokrasi Hareketi'ne, en büyük teşvikçisi konumundaki kartel medya da şans vermektedir. Babıali'nin önde gelen yüksek tirajlı gazetelerinde Cem Boyner'e ait **haberler**, yankı uyandıracak şekilde geniş puntolarla yayınlanıyordu. Hatır gönül ilişkileriyle atılan manşetlerin kaynağının nereden geldiği sorulmuyordu bile! Özel kanallardaki bol akçeli görsel reklamlar ise, almış başını **gidiyordu**. Şaşılacak bir durumdur ki, yılların deneyimli siyasetçileri prestijlerini hiçe sayıp aşağılanmak pahasına sabah akşam Boyner'in kapısını aşındırmaktaydılar. Tek gayeleri, yeniden milletvekili seçilip devir devranın sürmesinden başka bir şey değildi. Hatta ufukta doğacak bir koalisyonunda, bakan sayısı üzerine hesaplar bile yapıyorlardı. Çünkü medyanın ve iş dünyasındaki masonik kesimin Cem Boyner'e olan aşırı destekleri, diğer partilerin gözünü büyük ölçüde korkutmuştu. Ama yine de seçim atmosferinin nabzını iyi tutan politika uzmanları, paraya ve reklama dayalı böylesine çok yönlü yapılanmanın boş bir hayal olduğunu düşünmekteydiler. Daha da ileriye giden sağdaki ve soldaki radikaller ise kısa zamanda yelkenleri indirip tabela partisine dönüşeceğini, üzerine basa basa vurguluyorlardı. Ancak, tarafsız gözlemcilerin değerlendirmelerinde Boyner'e şans tanıyanların sayısı, menfi kanaat taşıyanlardan daha fazla çoğunluk içermektedir.

Nihayet Aralık 1995'te yapılan genel seçimlerde hiçbir varlık gösteremeyen **"Yeni Demokrasi Hareketi"** yurt genelinde

hüsrana uğrarken, ekseriyeti elit seçkincilerden oluşan destekçileri de adeta vurgun yemiş gibiydiler. Boyner'in meydanlarda atıp tuttuğu **“İkinci cumhuriyet, sağ ve sol birleşimi”** gibilerden hayal mahsulü safsataları da kendiliğinden ortadan kalkmış durumdaydı. Daha da önemlisi, Sazak ailesinin damadı olması bile beşeri münasebetlerindeki samimiyetsiz yaklaşımlarından dolayı ona, beklentileri doğrultusundaki oy avantajını sağlayamamıştı. Bu nedenle Türk halkının hasletlerini tam manasıyla kavrayamadığını ve onlara gerekli mesajları veremediğini, nihayet **kabullenmiş oluyordu**. Bir müddet daha siyasi kulislerin nabzını tutup beklemesine rağmen her geçen gün şahsına ve partisine yönelik ilgisizlikler giderek artmaktaydı. Baktı ki olmayacak; zararın neresinden dönersen kâr misali, kepenk kapatmaktan başka seçeneğinin bulunmadığı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmıştı. Böyle davranmakla, içine attığı derin üzüntülerine rağmen en doğru kararı verdiğine inanıyordu. 1996 senesinin başlarında bütün teşkilatlarının varlığına **son veren Cem Boyner**, iktidar salvolarıyla yola çıktığı kısa sayılabilecek siyasi hayatına buruk duygular içerisinde veda etmişti. Yakın çevresindekilere, artık bundan böyle çocuklarına ve ailesine daha fazla **zaman** ayıracağını söylüyordu. Ne var ki, birbirlerini severek evlendiği üç çocuğunun annesi sevgili eşi Bilgün Hanım'la aralarında sebebini anlayamadıkları soğuk rüzgârlar esmeye başlamıştı. Duygusal açıdan belirgin bir şekilde kopma noktasına gelseler de, evlâtlarının gelecekleri adına dışarıya karşı renk vermemeye çalışıyorlardı. Bu yüzden zaman zaman değişik mekânlardaki davetlere katılıp, kerhen de olsa mutluluk içeren görüntüler sergilemekteydiler. Fakat ne kadar gayret gösterirlerse göstersinler, hiçbir şey istedikleri gibi gitmiyordu. Artık onlar için geçmişteki sevgi kavramı, adeta sevgisizliğe dönüşmüş gibiydi.

Günler geçtikçe aynı çatı altında kalmaktan huzursuzluk duymaya başlayan Boyner çifti, çok geçmeden karşılıklı olarak mutabakata vardıkları kararlar doğrultusunda boşanarak yollarını ayırdılar. Ama yine de muhtelif aralıklarla görüşerek, çocuklarına duydukları sorumluluk nedeniyle parçalanmış aile imajını çağrıştıran sansasyonlar yaratmak istemiyorlardı. Çünkü, popüleriteye yönelik konumları itibarıyla her hareketlerinin ilgiyle izlenmekte olduğunun bilincindeydiler. Makuliyet çerçevesindeki yaklaşımlarından dolayı üç evlâtlarının hepsi de, istedikleri anda anne ve babalarıyla rahatlıkla görüşebiliyorlardı. Taraf- lar açısından aile bağlarının kopması bağlamında herhangi bir engel de yoktu. Zaten bu yönde birey olarak (yasaların öngördüğü) kanuni hakları da vardı...

Aradan geçen kısa bir müddet sonra gönül galerisinde yeni heyecanlar hissetmeye başlayan Cem Boyner, her yönüyle çok beğendiği Ümit Hanım'la ikinci evliliğini yapmakta gecikmedi. Aslında bu beklenmedik gelişme, sosyetik çevreler için de tam bir sürpriz olmuştu. Genç çiftler, karşılaştıkları her ortamda yakın dostlarına, birbirlerini çok sevdiklerini söylüyorlardı. Bu evlilikten bir çocukları olan karı kocanın mutlulukları gerek iş âleminde, gerekse sosyetenin cemiyet hayatında fazlasıyla dikkat çekmekteydi. Önceleri ilk eşi Bilgün Hanım'la yeterince görüntü vermemeye özen gösteren Cem Bey, bilhassa son zamanlarda yazılı ve görsel medyanın manşetlerine abone olmaktan büyük bir haz duyuyordu. Politikayı tamamiyle bırakmasının ardından grup içi yenilikten sonra **Çarşı Mağazaları'nın** adını "**Boyner**" olarak değiştirip **radikal** kararlar almakta gecikmeyişi, dikkat çeken önemli gelişmeler arasındaydı. Bu arada genlerindeki ticaret merakından dolayı holdingin işleriyle yakından ilgilenen

Ümit Hanım* kısa sürede Patronlar Kulübü (TÜSİAD) üyeliğine atanarak ekonomi dünyasında önemli bir konuma yükselmişti. Aydın Doğan'ın kızı Arzuhan Doğan Yalçındağ ile olan samimiyetlerine ise, diyecek yoktu. Herkes onlardan bahsediyor ve yakın bir gelecekte bulundukları yerlerle yetinmeyeceklerini söylüyorlardı. Aslında haksız da **değillerdi**. Çünkü, ailelerinden aldıkları maddi manevi güçle gidişat o doğrultuda **seyrediyordu**. Boyner Holding ve Beymen'in Yönetim Kurulu Başkanlığını yürüten Cem Bey ise, Benetton markasının Türkiye distribütörlüğünü alarak mason dostlarının tavsiye ve teşvikleriyle Mısır-Rusya gibi ülkelerde mağazalar açıp, **dünya** pazarlarına girmeye yönelmişti. Özellikle gruba ait Beymen, Network ve Benetton gibi markaları buralarda zirveye taşımak istiyordu. Bu girişimlerinde ilk zamanlarda önemli sıkıntılar çekmiş olsa da, şimdilerde önünün büyük ölçüde açıldığını söylemek mümkündür. **2009** senesi itibarıyla Türkiye ve yurt dışında **402** mağazası** bulunan Boyner'in yıllık cirosu net satış verilerine göre 1.3 milyar dolardır. Tabii ki bütün bunlar masonik çevrelerin ve kartel medyanın inkâr edilemez nimetleriydi. Türkiye'de o kadar zengin işadamı bulunmasına rağmen gazetele-

* TÜSİAD Genel Başkan Yardımcısı olan Ümit Boyner'in işadamı Doğan Bolak'la yaptığı ilk evliliğinden Sinan Bolak adında 22 yaşında bir oğlu var. 1993 senesinde ayrıldıklarında bu çocuk 5 yaşındaydı. Şimdilerde New York Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde öğrenimini sürdürmesinin yanı sıra 25 Mayıs 2009'dan bu yana üyesi bulunduğu CHP İl Teşkilatında staj görüyor. Sinan Bolak'ın en önemli siyasi eğitici ise, **ABD**'li ünlü Marksist Profesör Bertell Olman'dır. Ayrıca dönemin Cumhuriyet Halk Partisi Milletvekili olan dedesi Aydın Bolak'ın da onun politikaya yönelmesinde etkisi büyüktür. Ümit Boyner'in, Cem Bey'le gerçekleşen ikinci evliliğinden Murat adında bir oğlunun olmasının yanı sıra ayrı babaların evlâdı konumundaki kardeşler sıklıkla bir araya gelip görüşmektedirler.

** Cem Boyner'in 2008'de 428 olan mağaza sayısı ekonomik kriz nedeniyle 2009 yılında 402'ye düşse de, bu durumun hasılatta herhangi bir azalmaya sebebiyet vermediği gözlemlenmektedir.

rin ekonomi sayfalarında en fazla Cem Boyner'in haberlerinin çıktığı, hiçbir zaman tevîl edilemez. Son birkaç yılda sevgili eşi de bu kategoriye dahil olmuş durumdadır. Ümit Hanım TÜSİAD'a Başkan Yardımcısı seçildikten sonra (2008) sanki iş dünyası yetmiyor-muş gibi, ilgi alanına girmeyen siyasi meseleler hakkında gereksiz demeçler vererek aklı sıra kendini bilgili göstermek istemektedir. Kim nasıl düşünürse düşünsün devleti ilgilendiren hassas konular, bir sosyetik hanımefendi'nin egosunu **tatmin etme** argümanları olamaz. Ümit Boyner, 7 Temmuz 2009 günü Hürriyet Gazetesi'ne verdiği demeçte **"Asker'in sivil mahkemelerde yargılanmasının gereksiz olduğunu"** hatırlatarak, aklısına gündem yaratıyor. Aslında bu görüşler baştan sona haklılık bile ihtiva **etse**, konumu ne olursa olsun sosyal bir hukuk devletinde hiç kimse kendini aklına esen işlerin hâkimi veya savcısı ilân edemez. Üstelik ülkenin geleceğini ilgilendiren yasalar Layla'da, Reina'da ve Santana konse-rinde çakırkeyif hallere bürünen elit seçkincilerin arasında konuşulacak şeyler değildir. Cem Boyner, her ne kadar sosyetenin ultra lüks 25 hanımefendisi tarafından **"En çekici erkek"** seçilmiş olsa da **politik** meselelerde sevgili eşini dizginleyemiyorsa, bu denli uluorta demeçler gelecekte içinden çıkılmaz başağrılarına gebe demektir. Bütün bunları ihsas ederken kadın hakları ihlaline yönelik hususlar, bir nebze bile olsa akıllardan geçmesin. Zira cinsiyet ayrımı gibi bağnaz kavramlar istisnalar hariç, bu çağın çok gerilerinde kalan meselelerdir. Son zamanların esrik modası sayılan feminizmin yanı sıra sınırsız ifade serbestliği derken kocalarını geri plana atma hevesiyle yanıp tutuşan hanımefendilerin işin şirazesini çıkarmalarının toplum yapımızla örtüşmediğini gündeme taşıırken, bu yöndeki initibalarını Türk insanıyla paylaşmaktan başka bir maksadının olmadığını önemle hatırlatırım. Böylesine yapıcı değerlendirmelerime rağmen, yemek yapma kültüründen yoksun

olmalarının yanı sıra paranın gücüyle elit ve seçkinciler **sınıfına** girmeyi ayrıcalık sayan monşerist beyzadelerin şımarık kadınları, yine de akıllarına eseni söyleyip yaygara koparmaktan geri kalmayacaklardır...

Arzuhan Doğan Yalçındağ TÜSİAD Başkanlığı'na seçildikten sonra başkan yardımcılığına atadığı en yakın sırdaşı **Ümit Boyner**'le* birlikte iş dünyasına egemen olmaya çalışırlarken, Cem Bey ise daha fazla kazanmak adına yeni arayışların içerisine girmeye başlamıştı. Aile mesleği tekstilciliğin yanı sıra bugüne kadar hiç düşünmediği finans sektörünü de aklına sokanların sayıları az değildi. Bu husustaki bilgi eksikliğini yeterince giderebilmek için, İngiltere'de dünya masonlarının önde gelen kuruluşlarından en ayrıcalıklısı olan **HSBC Bank**'ın Türkiye yetkilileriyle her fırsatta biraraya gelmekteydiler. Onlardan aldığı detay izahatlar doğrultusunda "**Advantage**" adlı kredi kartını çıkaran Boyner, fazla masrafa girmeksizin yan kuruluş sıfatıyla oldukça kârlı bir işin patronluğuna soyunmuş durumdaydı. Ne var ki bu sektöre ait yeterli donanımının bulunmayışı nedeniyle portföy uzmanlarıyla kurduğu derin samimiyetlere istinaden ülkemizde en büyük tefeci banka olarak tanınan HSBC'nin yöneticilerinden aldığı taktiksel önerilere göre hareket ediyordu. Buradaki kişilerin çokları Siyonizmi benimsemiş Yahudilerdi. Hayat süreçlerinin her evresinde "faizcilik anlayışı" ilgi alanlarına girmesi nedeniyle kiminle iş yaparlarsa yapsınlar, paranın akışını onlar yönlendirmekteydiler. Son derece prensipli çalışmalarının yanı sıra piyasa ekonomisine taviz vermek gibilerden toleransları da yoktu. Ancak, maddi çıkarlar bağlamında, ortaklık yaptıkları kurumlara karşı daha esnek tavırlar sergile-

* Ümit Boyner'de sevgili eşi Cem Boyner gibi Bilderbergçidir. Kanada'nın başkenti Ottawa'da 8-11 Haziran 2006 tarihleri arasında tertiplenen Bilderberg toplantısına Mustafa Koç, Egemen Bağış, Soli Özel, Kemal Köprülü ve Fehmi Kuru'yla birlikte katılanlar arasındaki tek bayandır.

mekteydiler. Mason dostlarının bütün özverilerine rağmen krediye yönelik finansal meselelerin halledilmesini tek başına yürütemeyeceğini anlamakta gecikmeyen Boyner, kendisine kolaylık sağlayacak başka formüller aramaktaydı. Bu arada her zaman yanında olan akıl hocalarıyla ardı arkası kesilmeyen uzun süreçli toplantılar yapmaktaydılar. Nihayet İngiltere’den gelen sürpriz destekle **Advantage** kartın pazarlama yetkisini HSBC* Bank’a devretmeyi başaran Cem Bey, büyük ölçüde rahatlamış **oluyordu**. İsim patentası kendinde olmak üzere Siyonist biraderleriyle birlikte para akışının ballı ulufesini birlikte paylaşacaklardı. Vatandaş ödemiş, ödeyememiş, kredi batağına saplanmış onların umurlarında bile değildi. Aldıkları radikal kararlar doğrultusunda inceden inceye uyguladıkları yüksek faiz politikası ise, başlı başına bir faciaydı. Onlar kendilerine has iğrenç ve hilekâr yöntemlerle daima kazanırlarken, bu ülkenin geçim derdine düşmüş insanların adeta yokedip bitirmekteydiler. Hatta, kredi borçları yüzünden sayıları çığ gibi artan parçalanmış ailelerin yanı sıra işi intihar boyutlarına kadar götürenler bile **oluyordu**. Eh ne diyelim; Cem Boyner gibi Siyonizm hayranı tescilli bir Bilderberg üyesine, bu tarz acımasız kurnazlıklardan başkası yakışmazdı herhalde?..

* Finans Dergisi Euromoney’nin 2009 Mükemmellik Ödüllerinde HSBC dünyanın en başarılı “**Global Bankası**” ödülüne layık görüldü. Aynı zamanda “**En İyi Borç Finansmanı ve En İyi Global İşlemler Kurumu**” alanlarında da lider banka olarak ilk sırayı aldı. Buradaki tuhaf değerlendirmelere göre, çok kazanmak adına borçlandırma sistemi ödüle layık görülerek alenen teşvik ediliyor. HSBC Bank’taki kolay kazancın tadını alan Cem Boyner, 2009 senesi Ocak ayı başlarında Bilderbergçi dostu Akbank Yönetim Kurulu Başkanı Suzan Sabancı Dinçer ortaklığında Fish Card’ı çıkartarak yeni bir finans kapısına daha sahip olmuştu. Fish kredi kartı genellikle Akbank şubeleri ve Boyner mağazaları tarafından müşterilere sunulmaktadır.

HSBC Bank Türkiye Genel Müdürü Piraye Antika ise, 10 Temmuz 2009’da yaptığı açıklamasında “Euromoney tarafından En İyi Borç Finansmanı Kurumu seçilmemiz” finansal gücümüzü ispatlıyor diyerek, en basit ve en kârlı gelir kaynağı olarak bilinen borçlandırmaya açıktan destek veriyor.

MUSTAFA KOÇ

(BILDERBERG TEMSİLCİSİ)

1960 yılında İstanbul'da doğan Mustafa Koç ilk, orta ve lise öğreniminin ardından İsviçre'de işletme okudu. Bilahare Amerika George Washington Üniversitesi'nde ihtisasını tamamladı. Halen Caroline Hanım'la evli olup, bir kız çocuğu babasıdır. Dedesi Vehbi Bey'in isteği üzerine iş hayatına Tofaş'ın banko bölümünde başlayarak, buradaki görevini çeşitli birimlerde beş yıl sürdürmesi neticesinde önemli tecrübeler elde etmiştir. 1992'de holding'in Sanayi-Enerji-Ticaret Şirketleri Başkan Yardımcılığı'na getirilen Koç, kurum ünitelerindeki özverili çalışmaları doğrultusunda babası Rahmi Bey'i büyük ölçüde rahatlatmış durumdaydı. 1994'lere gelindiğinde daha fazla sorumluluk alarak bünyelerindeki inşaat ve maden grubunu da o yönetiyordu. Koyu Fenerbahçeliliği'nin yanı sıra üstad seviyesinde bir mason olan Mustafa Koç, son üç yıldır halası Suna Kıraç'tan* devraldığı Türkiye'nin Bilderberg temsilciliğini yürütmektedir. Bu girişiminde, üst düzey devlet adamlarıyla ülkemizin tanınmış sermayedarlarından önemli destekler gördüğü yakinen bilinen

* Suna Kıraç (Koç), masonlar arasında bayanlara pek sıcak bakılmasa da Feyyaz Tokar'dan sonra (1998) Türkiye'nin Bilderberg temsilciliğini üstlenmiş, son yıllardaki belirgin rahatsızlığından dolayı bu görevini yeğeni **Mustafa Koç'a** devretmiştir.

durumlardır. Hatta dünya masonları, bayan üyelerin varlığına oldukça soğuk baksalar da bazı sanayici ailelerin elit hanımefendileri, onunla birlikte Bilderberg toplantılarına iştirak etmektedirler. Bunlardan **Arzuhan Doğan Yalçındağ** ve **Suzan Sabancı Dinçer**’i ilk akla gelen isimler olarak söyleyebiliriz.

Ailesinin en büyük erkek vârislerinden biri olarak genç yaşta babası Rahmi Bey’den holding’in Yönetim Kurulu Başkanlığı’nı devralan Mustafa Koç, diğer patronların tam aksine son iki yılda yaşanan olağanüstü ekonomik krize iyimser açıdan bakmaktadır. İşin daha tuhaf yanı; cari açığın azalmasını ve bankacılık sektörünün sağlamlaşmasını avantaj olarak görmesidir. Böyle bir sağlamlıkta bankalar sürekli kazanırlarken, mudi statüsündeki vatandaşlarımız faizin faizini ödeyerek ömür boyu borçtan yakasını kurtarmayacak hallere düşmektedirler. Aslında bu manadaki ölümcül sayılabilecek ekonomik politikaların teşvik edilmesi, az gelişmiş ülkelerin finans sistemleriyle hiçbir zaman bağdaşmaz. Nedenine gelince; kriz dönemlerinde maddi varlıklarını devlete karşı “psikolojik güç” olarak kullanan büyük holdingler daima kazanırlarken, sıradan vatandaşların gelir düzeyleri daha da azalmaktadır. Dikkat edilecek olursa; bu ülkeye alt yapısını çok evvelden kurarak hükümetlerden önce IMF yetkililerini davet edenlerin büyük çoğunluğu, sermaye piyasasının önde gelen finansörleridir. Onların mantalitelerine göre hazine ne kadar fazla borçlanıp zayıflarsa, holdinglerin kurumsal yapılarının güçleneceği adeta klişeleşmiş bir kuraldır. Mustafa Koç da bu modaya uyarak, tıpkı iş dünyasının diğer büyük patronları gibi **“IMF ile anlaşma zamanında yapılırsa, Türkiye’nin önünün açık olacağını”** dile getiriyor. Doğrusu böyle bir mantık olabilir mi hiç! Borçlu olan insanın veya ülkenin düzleşe çıktığı nerede görülmüştür? Aslında milliyetçi düşüncelerim doğrultusunda haklı elde edilmiş zenginliğe asla karşı değilim. An-

cak bu ülkenin söz sahibi zenginleri neredeyse 50 yıldır hazinemizi ekonomik prangaya vuran “IMF belasından kurtulmanın çarelerini arayalım” diyeceklerine, hiç utanıp sıkılmadan kendi saltanatlarının ebediyen devam etmesinin ince hesaplarını yapıyorlar.

Aynı zamanda **fanatik** bir Yahudi destekçisi olan Mustafa Koç, basına yaptığı talihsiz açıklamalarında şunları söylemekte:

“Gazze olayının buradaki Musevi vatandaşlarımıza male-dilmesi çok tehlikeli. Bu tepkide büyüklerimizin sözlerine kulak verilmesi lazım. Millet olarak bazen çok duygusallaşıyoruz. Hem de bu işe nifak sokmak için bir sürü insan var. Propagandaların, burada (İstanbul’da) yaşayan Musevileri hedef haline getirmesini çok yanlış buluyorum.”

Eh, ne diyelim; Filistinlilere yıllar yılı kan kusturan dünün vatansız İsrailoğullarını, dedesi Vehbi Koç* ve aile bireyleri Ya-

* 1939 yılında Filistin’e gitmek üzere 12 Aralık günü Köstence Limanından hareket eden Panama bandıralı 180 tonluk Struma gemisi, aradan geçen iki gün sonra İstanbul’a ulaşmıştı. Bu gemideki Mobil’in Romanya Direktörü Yahudi asıllı Martin Segal ve ailesi için devreye giren Vehbi Koç, dönemin İçişleri Bakanı Faik Östrak’ın inisiyatif koymasıyla istediğini elde etmiş oluyordu. Çok geçmeden kısa süre içerisinde Yahudi Segal ve ailesinin Türkiye’ye ilticaları gerçekleşmişti. O tarihten itibaren Koç grubunun önlenemeyen yükselişi, göz kamaştırıcı bir hâl almaya başlamış durumdaydı. Çünkü, hiç istisnasız bütün Yahudilerin desteklerini arkalarında hissetmekteydiler. Bir anlamda buna Koçların holding düzeyindeki zenginliğe adım atmalarının başlangıcı da diyebiliriz.

Türkiye gemide bulunan (780) kişiden diğer 769 yolcuyu kabul etmeyince, 68 gün Sarayburnu açıklarında bekletildikten sonra 23 Şubat 1940’da içinde bulunan yolcular zorunlu olarak Karadeniz’e açıldılar. O günlerde İngiliz hâkimiyetinde bulunan Filistin’e girmeleri de reddedilince, Rusya’ya gitmek üzere iken gemi bir Sovyet denizaltısından gönderilen torpille batılarak 768 kişiye mezar oldu. Yolcuların içlerinde yalnızca bir tek kişi “David Stolair” kurtulmayı başardı. İşin bu boyutunu düşündüğümüzde, Vehbi Koç’un zenginliğe giden yolda ne kadar isabetli bir karar verdiğini anlamış oluruz.

hudiler sayesinde zengin olan böyle masonik monşerler savunur. Aslında TÜSİAD üyesi bir işadınının bu tarz politik konulara girerek, **yanlı demeçler** vermeye hakkı **olamaz**. Yakın tarihin gündeminde yeralan acımasız vukuatlar her ne kadar unutturulmaya çalışılsa da ünlü işadamlarından Jak Kamhi ve İsak Alaton'un yanı sıra Türkiye'nin İsrail Büyükelçisi Gabby Levy'in, Yahudi askerlerinin kanlı **"Gazze"** kuşatmasına maddi manevi **destek verdiklerini** dünya âlem **biliyor**. Oradaki kan gölünü Amerika'daki diaspora Yahudileri bile tasvip etmezlerken, Mustafa Koç'un maksatlı savunmacılığı akıllara ziyan bir hadisattır. Anlaşılan dedesi **Vehbi Bey**'in öğütlerini dinliyor olsa gerek! Her halukârda bugünkü aile boyu ihtişamlı saltanatlarını, onun ebedi ve ezeli Musevi dostlarına borçlular.

2007-2009 döneminde ekonomik krizden köküne kadar etkilenen orta ölçekli işletmelerin çokları iflas bayrağını çekerlerken, büyük holdingler kazançlarına kazanç ekliyorlardı. Bu yüzden krizin kısa vadede son bulmasını, onlar hiçbir zaman istemezler. **Mustafa Koç**'un, menfi yönde etkilenmediklerine dair verdiği bir diğer demeci ise şu sözleriyle teyid olunmakta:

"2002-2007 yılları arasında konsolide ciromuzda dolar bazında ortalama yüzde 42 artış kaydettik. Bu sene zorlu piyasa şartlarına karşın ilk dokuz ayda (2008) ciromuzu yıllık bazda yüzde 43 artırdık. Dünyanın en büyük 200 şirketi arasına girdik. Yaşanan kriz, her sektörü ve şirketi olduğu gibi bizi de etkiliyor; ancak bu sürecin zorlu ve geçici bir süreç olacağının bilinciyle her türlü önlemi aldık. Yaşanan krizin derinliği, küresel alandaki yaygınlığı ve kapsamı önemli fedakârlıkları, ihtiyatlı olmayı ve tasarruf ihtiyaçlarını beraberinde getiriyor. Ancak, biz geleceğe odaklanmaya devam ediyor ve ülkemizin büyüme potansi-

yeline olan inancımızı kaybetmeden yarınlar için ortak paydada tüm paydaşlarımıza en iyi sonuçları getirebilecek çözümleri üretmeye çalışıyoruz. Bugün artık sayısı 80.000'i aşan çalışanıyla çok büyük bir aileyiz. Bu büyük ailenin hiç küçülmeden büyümesi için keyfi karar almadan, azamî fedakârlıkla bu süreci atlatacağımıza inanıyorum."

Mustafa Koç'un çelişkilerle dolu demecinde, ekonomik krizin kendilerini de etkilediği göze çarpıyor. Ancak, cirolarının sürekli yükseliş trendine geçmesi, dünyanın 200 büyük şirketi arasına katılmaları, şirket çalışanlarının 80.000'i aşması, bu savları kendi sözlerinin doğrultusunda tamamiyle çürütmektedir. Demek oluyor ki, büyük holdingler daha çok kazanmaları açısından kriz süreçlerini vazgeçilemez bir nimet gibi algılıyorlar. Dikkatle irdelediğimizde; bu kaosu ortamın karmaşasında apar topar Yapı Kredi Bankası'nı satın alan Koç grubu, hiç beklemeksizin kredi kartı kampanyasına girişerek ballı kazançlarına bir yenisini daha eklemiş durumdadır. Ayrıca uzun senelerdir uhdelерinde bulunan "Migros"u, CEO'ları Bülend Özyaydınlı aracılığıyla BC Partners'a satmalarının akabinde Türk halkının öz sermayesiyle hayata geçirilen Tüpraş'ın ihalesini kazanarak, bu sektördeki imparatorluklarını ilan etmişlerdir. Önceleri bahse konu işi hiç bilmeseler de, kriz ortamında "Üretimde varolduklarını" söylüyorlar. Opet de taşıyıcılıklarını üstlendiğine göre, işlem tamam demektir. Şimdi Koç ve benzeri grupların IMF'ye neden sıcak baktıklarını anlatabiliyorum herhalde? Krizden nemalanan bu insanlar, daha önce de izah ettiğim gibi devlet ne kadar zayıflarsa, o kadar güçlenirler. Bankalarından faizle para alan mudileri de çoğalır. Sonra da bizim gibi aleyhlerinde yazanlara "Kardeşim, 80.000 kişiye ekmek veren adama niye karşı çıkıyorsun?" derler. Aslında bu masonik monşerler varlıkları-

nı sürdürdükleri **müddetçe**, sırtımızın ebedi ve ezeli kamburu olan IMF'yi vatan topraklarından asla kovamayız. Ne kadar iyi niyet duyguları beslersek besleyelim, borçlarımız sürekli katlanır gider. Belki söylemlerimi antidemokratik bulanlar olacaktır ama, gerçek anlamda **Türkiye**'deki mevcut holding sahipleri halkımızın sırtından kazandıkları servetlerinin yüzde beşini verseler, bütün dış borçlarımız kapanacağı gibi geriye ne Dünya Bankası, ne de IMF kalır. Çok açık ifade ediyorum; bazı istisnalar hariç, malum servet şımarıklarının büyük çoğunluğu bu asil milletin üzerindeki kanser oldukları için, öncelikle onlardan kurtulmamız gerekir. Yoksa, yılların ihmalıyla batağına saplanma gafletine düştüğümüz tefeci devletlerden yakamızı sıyırp rahat nefes almamız asırlara dayanır...

Başbakan Tayyip Erdoğan, her ne kadar **“Kriz teğet geçti”** dese de bunlar faso fiso sözlerdir. Onu ancak yaşayan anlar. Holdinglere gelince; böylesine kaotik süreçler onların açısından arayıp da bulamadıkları altın yaldızlı bonuslardır. Çünkü böyle bir piyango, daima büyük sermayedarların lehlerinedir. Mustafa Koç, bu hususlara yönelik görüşlerini şöyle izah etmekte:

“Bu kriz bir duraklama dönemidir. Türkiye halen orta ve uzun vadede yüksek bir büyüme potansiyeli sergiliyor. Ancak duraklamanın en az hasarla atlatılması için herkese görev düşüyor. Holding olarak piyasaların dalgalandığı böylesi bir dönemde 10’ un üzerinde yabancı bankanın katılımıyla 700 milyon dolarlık kredi anlaşması imzaladık. Bu, ülkemize ve Koç Topluluğu’na olan güvenin göstergesidir. Şu an için yatırım planlarımızda büyük değişiklikler yapmadık. Başlanan yatırımlara ara vermedik.”

Bu söylemlerden anlaşıldığı kadarıyla ekonomik kriz denilen canavar vatandaşı yiyip bitirirken, büyük holdinglerin yanından bile geçmemiş. Bilakis, onlar yabancı bankalarla anlaşmalar yaparken servetlerine servet katmışlar. Başbakan'ın hayali teğeti bizlere mızrak gibi saplanırken, sermayedarlar işin sefasını sürmekteler. Ne de olsa böyle bulanık ortamlarda karın tokluğuna çalışacak insanların sayıları daha da artmakta! Hâl böyle olunca, patronlar kulübü'nün paragöz beyzadeleri sevinmesinler de kimler sevin sinler...

Üstad mason Mustafa Koç, aynı zamanda Finlandiya fahri konsolosudur. Aslında bunu fazla yadırgamak gerekmez. Böylesine bir ünvan, büyük işadamlığının sağladığı avantajların esintileridir. Genellikle **tanınmış** sermayedarların yürüttüğü fahri konsolosluk görevi için, ilgili zatın o ülke ile ticari bağlarının olması tercih ediliyor. Burada sağlam ve güvenilir referansların da ön planda tutulduğu, başlıca kriterler arasında yer almaktadır. Prosedür gereği işadamları her ne kadar fahri konsolosluk için ücret talep etmeseler de bu manevi görevin, parayla ölçülemeyecek kadar avantajları var. Büyük çoğunluğu üstad masonlardan oluşan fahri konsoloslar'a tanınan ayrıcalıklar şunlardır:

*** Bir fahri konsolos, Türkiye'nin imzasının bulunduğu Viyana sözleşmesine göre yarı diplomat statüsüne haizdir.**

*** Fahri konsoloslar şayet askerlik yapmadan bu göreve getirilmişlerse, askerlikten muaf tutuluyorlar.**

*** Fahri konsolosların, istedikleri anda devletten koruma talep etme hakları bulunuyor.**

*** Bulundukları şehirde ayrıcalıklı bir statüye tabi tutularak "A" sınıfı protokolde yer alabiliyorlar.**

* Tıpkı bakan, milletvekili ve büyükelçiler gibi VIP bölümünü dünyanın her yerinde kullanabilmekteler. *Bu nedenle havaalanlarında beklemek gibi bir sorunları olmuyor.*

* Konsolosluk araçlarına verilen yeşil plakaya sahip olabiliyorlar.

* İsterlerse diplomatik kırmızı pasaport çıkartabiliyorlar. *Şu anda ülkemizdeki bütün fahri konsoloslar bu avantajı değerlendirmekteler.*

* İkamet ettikleri gayrimenkule konsolosu oldukları ülkenin bayrağını asarlarsa, orası için de günün 24 saati koruma talep edebiliyorlar.

* Fahri konsolosluk için adres gösterilen yer ikametgah adresi de olsa, tüm evrak ve dokümanların dokunulmazlığı bulunuyor.

Şu anda ülkemizde bulunan “115” fahri konsolosun yanı sıra Mustafa Koç da yukarıda belirtilen hakların hepsine sahiptir. İstemediği anda onun ikametgahında hiçbir savcı, polis veya maliye denetçisi arama yapamaz. Yaptıkları veya teşebbüse kalkıştıkları zaman suç işlemiş sayılırlar. Fahri konsoloslar, temsilcilikleri bulunmayan ülkelere gitmek isteyen vatandaşlarımıza vize vermek yetkisine sahip bulunduklarından, ayrıcalıklı kişiler olduklarının bilincindedirler. Genellikle bu imtiyazlı göreve atamalarda* **İsak Alaton, Leyla Alaton, Filip Tahincioğlu**

* İsak Alaton-Güney Afrika, Leyla Alaton-Güney Afrika, Filip Tahincioğlu-İsviçre, Cefi Kamhi-Hindistan, Dalia Garih-Uruguay, Jeki Levi-El Salvador, Nusret Arsel-Malezya, Selim Yaşar-Tunus, Tuncay Özilhan-Estonya, Mustafa Koç-Finlandiya, Suzan Sabancı DİNÇER ise Lüksemburg fahri konsoloslğu görevini yürütmektedirler.

lu, Cefi Kamhi, Dalia Garih, Jeki Levi, Nusret Arsel, Mustafa Koç, Selim Yaşar, Tuncay Özilhan ve Suzan Sabancı Dinçer öncelikli referans konumundadırlar. Onlar istemedikleri müddetçe, makamı ve mevkii ne olursa olsun hiçbir kimse fahri konsolosluğa atanma şansına **erişemez.** Ne güzel değil mi? Adamlar Yahudisiyle, masonuyla, Bilderbergçisiyle elele verip tezgâhı kurmuşlar, keyiflerine **bakıyorlar.** Oturdıkları saray yavrusu malikanelerinde dalgalanan temsil ettikleri ülkelerin bayrakları ise, onların ayrıcalıklı hazretler olduklarını tescilliyor. Bu şartlarda memleket yanmış batmış, ekonomik kriz vatandaşları birtirmiş kimin umrunda? Nasıl olsa hayat rutin seyrinde devam ettiğine göre, fahri konsolosluk patentası altındaki ihtişamlı saltanatlarına her geçen gün yeni fanteziler ekleyen masonik uyanıklara karada ölüm yok demektir...

Konunun başlangıcında gündeme taşıdığım Mustafa Koç'un Bilderbergçiliği, saygıdeğer halası Suna Kıraç'ın ona bahsettiği emanetlerin en anlamlısıdır. Yeğen de emanete hıyanet etmeksizin, üzerine düşen görevi fazlasıyla yerine getirmektedir. Koca koca devlet adamları bu gizemli kuruluşa iştirakçi üye oldukları halde Koçzade Mustafa Bey Türkiye temsilcisi konumundadır. Bu etkin hüviyetinin kendisine sağladığı avantaj sayesinde 2007 senesi Haziran ayının ilk haftasında İstanbul Ritz Carlton Otelde yapılan Bilderberg toplantısına yabancı ülkelere gelen üyelerin yanı sıra **Devlet Bakanı Ali Babacan, Hikmet Çetin, Kemal Derviş, Arzuhan Doğan Yalçındağ ve Mehmet Ali Birand** gibi katılımcılara başkanlık etmiştir. Yılların sosyal demokrasi Hikmet Çetin, burada belirlenen kurallar doğrultusunda üç dakika süreyle sınırlı konuşma yaptığını ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın, esame listesindeki adının kayda geçirildiği klişeleşmiş matbu dokümanları hiçbir zaman tevil edemez. Adama

derler ki, kariyerin ve çapın ne kadar büyük olursa olsun ürktüğün yere ya gitmeyeceksin ya da işlediğin cürmün sonuna kadar arkasında duracaksın...

1954’de Yahudi asıllı Polonyalı siyasi danışman Joseph Retinger tarafından ilk kez Hollanda’da tertiplenen Bilderberg toplantısı, her sene sırayla değişik ülkelerde yapılıyor. Türkiye şimdye kadar 1959 İstanbul Yeniköy, 1975 İzmir Çeşme-Altınıyus, 2007 Taksim Ritz Carlton olmak üzere Bilderberg’e üç kez ev sahipliği etmiştir. Burada yapılan konuşmaların, gizlilik kurallı bakımından geçmişten günümüze dışarıya hiç sızdırılmadığı yakinen bilinen durumlardır. Üyelerin sistemin icaplarına harfiyen **uydukları**, geleneksel bir Bilderberg klasiğidir. Önceleri toplantılara umumiyetle 30-40 kişi iştirak ederken, şimdilerde bu sayı 130’lara kadar yükselmiş durumdadır. İçerde kapanma süresi ise, üç tam gündür. Bu müddet zarfında kalmakta oldukları otelden hiç kimse, en acil mazereti dahi bulunsa dışarıya çıkamaz. İki yıl önce **temsilci** sıfatıyla Bilderberg’e ev sahipliği yapan Mustafa Koç, 2009 14 Mayısında Atina Astir Palace’de gerçekleşen toplantıya beraberinde **Başbakan Yardımcısı Ali Babacan, Akbank Yönetim Kurulu Başkanı Suzan Sabancı Dinçer, Borusan Holding CEO’su Ağâh Uğur ve Milliyet Gazetesi Yazarı Sami Kohen*** götürmüştür. Dünyanın önde ge-

* Sami Kohen; 1928’de İstanbul’da doğdu. Yahudi asıllı gazeteci Albert Kohen’in oğludur. Babasının 1939-1949 yılları arasında Ladino ve Fransızca dillerinde çıkarttığı “**La Boz de Türkiye**” gazetesini, daha sonraları “**Haftanın Sesi**” adı altında yayınladı. Tan, Yeni İstanbul ve İstanbul Ekspres gazeteslerinde çalıştı. 1954’de Milliyet gazetesine geçti. 1960 yılında eşi Mirka ile evlendi. 1955 senesinden bu yana Milliyette köşe yazarlığı yapan Kohen, Amerika’da Yahudilerin çıkardığı “Christian Science Monitor” gazetesine makaleler yazmaktadır. Ayrıca “NEW YORK TIMES”e de muhtelif aralıklarla yazılar gönderen Kohen, üstad seviyesinde tescilli bir masonudur.

len deneyimli basın mensupları, Atina yakınlarındaki Vuli agmeni civarında günler öncesinden pusuya yatmalarına rağmen içerdeki konuşmalar hakkında bilgi almak şöyle dursun, en küçük bir **görüntü** bile elde edemediler. Koruma zırhı öylesine güçlüydü ki, Bilderbergçilerin gölgesine bile yaklaşmak mümkün olamadı. Masonluğun bu en üst düzey giz kabuğu ne zaman çözülecek? Orasını kestirebilmek gerçekten çok zor. Localardan bilgi edinmek eskiye oranla bir nebze kolaylaşsa da, Bilderberg kalesi'ni aralamak zamanın akışı içerisinde ancak gerçekleşebilir. Bu toplantılara üçüncü kez katılarak adeta gedikli bir konuma yükselen Ali Babacan da ısrarlı ketumiyetini sürdürdüğüne göre, şimdilik beklemede kalmanın en mantıklı davranış olduğunu düşünmekteyim.

Masonlar, devlet kademelerinde ve iş hayatında birbirlerini sürekli koruyup kolladıkları halde bazen tam aksi yönde davrananlar da görülmektedir. Böyle şeylere nadiren rastlansa da, bu istisnai kişilerin Mustafa Koç ve Vakko'nun patronu Cem Hakkı olduğunu söyleyebiliriz. Aslında **masonlar**, alacak verecek meselelerini kendi camialarının haricinde dışarıya hiç sızdırmazlar. Ne var ki Mustafa Koç'u hayli kızdıran eski kadim dostu Cefi Kamhi, arkadaşına olan 3.5 milyon liralık borcunu uzun müddet ödemeyince, icra şokuyla karşılaşmak zorunda **kaldı**. Bu işlem yine de dışarıya sızdırılmayacaktı, fakat bazı boşboğaz masonlar aralarında dedikodu yapmaya başlayınca mesele kendiliğinden çözülürdü. Profilo Holding* İcra Kurulu Üyesi ve Hindistan fahri konsolosu **Cefi Kamhi**, 2 Temmuz 2009'da Sarıyer İcra Müdürlüğü'ne yağdırdığı bütün talimatlara rağmen

* Profilo Holding Üyesi Cefi Kamhi'ye ait 2 Temmuz 2009 tarihli Sarıyer İcra Müdürlüğü dosya kayıtları.

karizmasının çizilmesine sebebiyet veren sızıntıya mani olamadı. Çünkü iş işten geçmiş, görkemli malikanesindeki değerli eşyalarıyla paha biçilmez tabloları haczedilerek (adli emanete götürülmemek kaydıyla) borcun ödenmesi için bir aylık süre verilmişti. Bazı mason dostları prestij kaybına uğramamaları adına Mustafa Koç'a üstü kapalı sitem etseler de, alacak miktarının hayli büyük olmasından dolayı geriye yapılacak fazla bir şey kalmamış gibiydi...

Aslında bu olaydan takriben 2 ay kadar önce Cem Hakko, 55 bin dolarlık keşideli çek için Cefi Kamhi'yi İstanbul Asliye Ticaret Mahkemesi'ne vererek, ihtiyati haciz kararı aldırılmıştı. Geçiniz masonları, şimdiye kadar eşine menendine pek rastlanmasa da Yahudi, Yahudi'yi alacak için mahkemeye veriyordu. Üstelik böyle bir miktar onlar için çerez parası sayılırdı. Rakamsal açıdan Mustafa Koç'un ki ile mukayese bile edilemezdi. İşin içine çıkara dayalı menfaatler karışınca, demek oluyor ki masonluk fasonluk havada kalıyormuş. Burada asıl anlayamadığımı, karşılıksız çekten yargılanan bir insanın nasıl fahri konsolosluk yaptığıdır? Üstelik bu zat, bütün arızalı hallerine rağmen kendisine koruma tahsis ettiği gibi, seyahatlere çıktığında VIP'ten rahatlıkla geçebiliyor. Esas itibarıyla uluslararası öneme haiz böylesine hassas görevler şaibesiz kişilere tevdi edilir. Her aklına esen yeşil plakayı takıp, diplomatik imtiyazlardan faydalanamaz. Bu şartlarda Bilderbergçi Mustafa Koç'un üzerine düşen görevleri yerine getirmesi kaçınılmaz bir durumdur. Kırk yıllık kadim dostu Cefi Kamhi'yi alacakları için haklı olarak nasıl icraya veriyorsa, fahri konsolosluğunu da bitirmesi gerekmektedir. Yoksa bu gidişatın samimiyetine kimseler inanmaz...

DİNÇ BİLGİN

Bilgin ailesinin soykökü etimolojik olarak 15. yüzyılda devşirilen **Sırplar**'a dayalıdır. Bu dönmelik hadisesinin Sadrazam Sokullu Mehmed Paşa'nın Müslüman olmasıyla birlikte başladığını söyleyebiliriz. Matbuat âlemindeki bazı sallamacı yazarların başta **Mehmet Barlas** ve **Yalçın Küçük** olmak üzere baba Şevket ve oğul Dinç Bilgin'i Sabetaycılıkla itham etmeleri, son derece hayal ürünü bir değerlendirmedir. Zira her Selanikli'nin Yahudi dönmeliğiyle genellenmesi diye bir şey düşünülmez. Osmanlı zamanında son derece kozmopolit gruplardan oluşan bahse konu bölgede Yahudilerin yanı sıra Sırp ve Ulahların da yaşadıklarını gözardı edemeyiz. Bu nedenlerden dolayı insanların etnik kökenlerine ait kronolojik araştırmalar, varsayımlara dayalı bir düşünce profiliyle yapılmamalıdır. Malum yazarlar biraz dikkatli davranıp kendilerini masabaşı atmasyonlardan arındırmış olsalardı, Osmanlı'nın idare-i maslahatta zayıfladığı yıllarda Sabetaycılardan daha **imtiyazlı konumda** bulunan Sırp dönmelerine **Valıflar İdaresi**'nden cüzi miktarlarda maaş bağlandığını görürlerdi. Üstelik ülkemizde tanınmış veya tanınmamış birçok insanın böyle bir kayırmacanın içerisinde oldukları, **yaln** tarihin kaçınılmaz hakikatlarıdır. Esas itibariyle günümüz şartlarında halkımızın yeterince aydınlanması açısından, resmi kurumlardaki çarpık uygulamaların gizlilik ihtiva etmemesi ge-

rektiği inancındayım. Halen mevcut kayıtlar incelendiğinde dedelerinden başlamak üzere Şevket ve Dinç Bilgin'in dönmelere uygulanan statü'ye tabi olduklarını, fakat ihtiyaç duymadıklarından böyle bir parayı almadıklarını görürüz. Cumhuriyet döneminde de süregelen mevcut uygulamanın, hangi akla uyulup da iptal edilmediğini hâlâ anlamış değilim. Günümüzde bile almaya tenezzül etmese de, Sırp dönmesi bir aileden geldiği için Dinç Bilgin'in 110 liralık maaşı, **Vakıflar**'ın aylık kayıtlarında rutin olarak göze çarpmaktadır. Demek oluyor ki, Türkiye denilen bu ülkede asli unsura tabi vatandaşlarımızın teba dönmeleri kadar değerleri yokmuş. Gerçekten var olsaydı işsiz güçsüz, sosyal güvencesi olmayan mağdur insanlar topluluğu acınacak hallerle düşürülmezlerdi.

1940 senesinde **İzmir**'de dünyaya gelen Dinç Bilgin, Yeni Asır Gazetesi'nin (1925) kurucularından Şevket Bilgin'in oğludur. İlk ve orta öğreniminin ardından İzmir İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'ni bitirdikten sonra babasının yanında meslek hayatına **başladı**. Bilhassa 1970'li yıllarda Yeni Asır, Ege Bölgesi'nde en çok satan gazeteler arasında başı çekmekteydi. Şimdilerde dikkatle irdelediğimizde, tirajından hiçbir şey kaybetmediğini gözlemleyebiliriz. Henüz otuzlu **yaşlarda** (kendi ifadesiyle) rotaryen olan Dinç Bilgin, sonraları devamsızlıktan istifa ettiğini söylese de hiç tartışmasız üstad seviyesine ulaşan masonlar arasındadır. Aslında babası Şevket Bey'in de mason olduğunu dünya âlem bilmekte! Hâl böyle olunca, Selanikli Sırp dönmesi bu ünlü ailenin devşirmeliğine dair hassasiyet içeren meseleler büyük ölçüde ikinci planda kalıyor demektir. Çünkü masonluk denilen şer odağı, şatafatlı yaşamayı şiar edinen böyle ailelerin nezdinde daima öncelik arzeder. Ne de olsa hiç ölmeyecekmiş gibi sahiplendikleri yatlardan, katlardan, saray yavru-

su yalılarından ve özel uçaklarından mecbur bırakılmadıkça ayrı kalamazlar...

Zaman içerisinde “Yeni Asır”ın bölgesel anlamda zirveye çıkmasıyla servetine servet katan Dinç Bilgin’e, doğup büyüdüğü İzmir dar gelmeye başlamıştı. Öylesine lüks bir hayat yaşıyordu ki, öğle yemeği için bazen Paris, bazen de Roma’ya giderek hobisini tatmin ettikten sonra akşam saatlerinde geri dönüp Ege’nin mavi sularında eğlencenin sınır tanımadığı yat gezilerine çıkıyordu. Meşhur seyahatlerinden arta kalan zamanlarında ise yeni kuracağı gazetenin altyapı çalışmalarıyla uğraşmaktaydı. Nihayet 1985 senesinde düşünce ve fikirlerine itimat ettiği yakın arkadaşlarının telkinleriyle İstanbul’a gelerek kısa süre içerisinde adını birkaç yıl öncesinden belirlediği “Sabah Gazetesi”ni hayata geçirdi. Turgut Özal’ın iktidarında aldığı yüksek boyutlu teşviklerle, önü tamamiyle açılmış durumdaydı. Bu hızla peş peşe yayınlar üreterek Yeni Yüzyıl, Yeni Binyıl, Ateş, Takvim, Bugün ve FotoMaç gazetelerinin yanı sıra Aktüel başta olmak üzere birçok tanınmış dergiyi çıkartmakta gecikmedi. Bölge gazeteciliğinden gelen genç bir insan, kısa sayılabilecek zaman periyodunda Babıali’nin kurt patronlarıyla neredeyse boy ölçüşür hale gelmişti. Koca mason Erol Simavi’nin Hürriyetiyle, Dinç Bilgin’in birkaç yıllık Sabah’ı amansız bir yarışın içerisine girmiş durumdaydılar. Devletin teşviğe dayalı destekleri öylesine abartılı bir hale gelmişti ki gazeteleri kâr etmiş etmemiş, yöneticilerinin umurlarında bile değildi. Bilhassa Sabah grubu, açıktan Anavatan Partisi iktidarını desteklediği için Başbakan Turgut Özal’ın da kayırmasıyla kısa aralıklarla düşük faizli krediler alabiliyordu. Görüldüğü kadarıyla Dinç Bilgin, nasıl olsa devletten aldığı paraları ödemeyeceğine göre üç-beş yıl içerisinde en büyük borçlu zenginler arasına girmişti. Daha açık

bir ifadeyle aldığını buldum zannediyordu. Hükümetin emrindeki maliye denetçileri para toplamak adına sıradan esnafın kapılarını rutin uygulamalarla aşındırırken, Sabah grubuna bağlı gazete ve dergilerin kıyısından köşesinden dahi geçemiyorlardı. Yakinen bilindiği kadarıyla milletin vergileriyle bütçeye aktarılan kaynaklar, bir Sırp dönmesine resmen peşkeş çekiliyordu. Bu şartlarda Başbakan'dan imtiyazlı Bilgin ailesine, yetkili hiçbir kurum tarafından tahsilata yönelik **yaptırım** uygulanması söz konusu olamazdı. Nitekim böylesine rahatlıklar içerisinde hoyratlık almış başını giderken, havadan gelen teşvikler acımasızca çarçur edilmekteydi.

Turgut Özal'ın 1989'da Cumhurbaşkanı seçilmesiyle daha da yıldızı parlayan Dinç Bilgin, aradan geçen birkaç yıl sonra **ATV**'yi kurdu. Bununla da yetinmeyip özelleştirme çerçevesinde, Cumhuriyet döneminin en büyük kazanımları arasında ilk sıralarda gösterilen **Etibank**'ı devletten tahsis ettiği borç paralarla satın alma başarısını gösterdi. Tabii ki bunun adı esas itibariyle başarı değil, ülkeyi **soyma** metodlarına yönelik kurnazlığın dik alâsıydı. ANAP iktidarından sonra Başbakan Tansu Çiller'in koalisyon hükümetleri döneminde de hükümranlığını sürdüren Bilgin'in kimselere hesap vermek gibi bir derdi yoktu. Gazete, televizyon patronluğu derken hiç bilmediği bankacılık, mevcut şirketlerine kaynak aktarımı bakımından ona göre arayıp da bulunmayan en ballı işler arasındaydı. Etibank gibi önemli bir kurtumda yılların finans uzmanlarını bir çırpıda kapı önüne koyarak başa getirdiği kurnaz müdürler, mudilerin çıkarları için değil, Bilgin ailesinin menfaatleri doğrultusunda faaliyet göstermekteydiler. Geçmişte Özal, şimdi ise Tansu Hanım'ın sevgili kocası "**Gönye Locası**"nın 27 numaralı kurucusu üstad mason Özer Uçuran Çiller, Dinç Bey'in en büyük destekçileri arasın-

daydı. Kisi de adeta ruh ikizi gibiydiler. Ne var ki, kısa zamanda banka'nın hazineye olan borçlarının dağ gibi yığılması, şirket kaynaklarının günden güne erime noktasına gelmesi Sabah ve ATV'yi zor durumda bırakmaya başlamıştı. Personelin maaşlarının ödenemeyişi ise başlı başına bir komediydi. Bu kaos ortamında işten çıkarmalar gündeme gelince, çalışanların bazıları Etibank'tan Bilgin ailesinin kendilerine ait medya gruplarına parasal kaynak aktardığını, diğer gazetelere periyodik haberler halinde sızdırmaya başlamışlardı. Ne kadar sıkı tedbirler alınsa da ayyuka çıkan hadisin engellenmesine bir türlü çözüm bulunmıyordu. Dinç Bey'in yakın münasebetler içerisinde olduğu hükümet üyeleri de kamuoyu tepkisinden dolayı belirgin çekince-ler içerisindeydiler. Çok isteseler de Sabah ve ATV'ye eskisi kadar krediye yönelik destek veremiyorlardı. Etibank'ın da içi büyük ölçüde boşaltıldığı için yeterli kaynak kullanımı yapılamadığından, 2000 senesinin ilk aylarından itibaren zirveden aşağıya gözle görülür bir çöküş süreci nüksetmeye başlamıştı.

Mevcut şartlarda ekonomik krizin çözülmesi oldukça zor görünüyordu. Aradan geçen birkaç ay sonra 2000 yılının ortalarında Sabah grubunun Mehmet Emin Karam Mehmet'e satışı bile adeta kanayan yara haline gelen cari açıklara yeterli çözüm üretmemişti. Nedenine gelince; bu danışıklı satış, yetkili kurullardan gerekli onayı alamadığı için Dinç Bilgin çareyi yeniden gazetesinin başına geçmekte buluyordu. O kaosu günlerde Sabah'ın gizli anlaşmalar neticesinde işadamı "Turgay Ciner"e sözde satışı, gruba kısmen nefes aldırma da çığ gibi büyüyen borçlar yüzünden geriye yapılacak fazla bir şey kalmıyor gibiydi. Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu tarafından Etibank'a el konulması, kaynak aktarımı bakımından adeta sonun başlangıcı anlamına geliyordu. İstanbul 8. Ağır Ceza Mahkemesinde 23 sanı-

ğın yargılandığı davada Dinç Bilgin ihtilâsen zimmet suçundan 14 yıl hapis, 499,9 milyon YTL para cezasına **çarptırıldı**. On dört saat süren duruşmada mahkeme, bankanın eski ortaklarından Cavit Çağlar, oğlu Mustafa Çağlar ve Şevket Önay Bilgin'in de aralarında bulunduğu sekiz sanığı da çeşitli hapis ve para cezalarına çarptırarak, üzerine düşen görevi yerine getirmiş oluyordu. Geceyarısına doğru geç saatlerde biten davada 40'a yakın avukat mahkeme salonunda hâlâ savunma yapmakla meşguldüler. Temyiz hakları olmasına rağmen duruşmaya katılmayan Dinç Bilgin ve oğul Önay Bilgin, gıyaplarında ceza almalarından dolayı kendileri adına konuşan avukatlarından telefonla üzücü haberi almaları neticesinde; böylesine sürpriz bir karar karşısında adeta yıkılmışlardı. Tabii ki, bu şartlarda yapılacak fazla bir şeyin olmadığını bilincindeydiler. Gazeteciler ise devamlı surette savunma avukatlarına, baba oğulun nerede olduğunu soruyorlardı. Dinç ve Önay Bilgin'in avukatı Asım İplikçioglu ise **"Böyle bir karar beklemiyorduk. Dinç Bey suçsuzluğuna inanıyordu. Bu kararı temyiz edeceğiz. Zararın var olup olmadığı ve bu zararın miktarı konusunda yargısal bir tespit yok. TMSF yargı içerisinde belirleyici bir konumda olduğu takdirde, savunmayı yapamadığımız yönünde itirazımız da oldu. Dinç Bey, Etibank'la ilgili tahkikatın başladığı dönemde yurt dışındaydı. Ve hemen Türkiye'ye döndü. Tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum ama, sanırım İstanbul'da olmalı. Şu anda Dinç ve Önay Bilgin hakkında tutuklama ya da yakalama emri çıkarılmadı. Çünkü mahkemenin kararının kesinleşmesi gerek. Dinç Bey, mahkemeye ve kararlarına çok saygılı. Cezaevi'ne girmede ise bu saygı çerçevesinde hareket ediyor"** demekle yetiniyordu.

Mahkeme kararı neticesinde haklarında **gıyabi tutuklama** müzekkeresi çıkartılan Dinç ve Önay Bilgin, Devlet Güvenlik Mahkemesi Savcısı Ercan Cengiz'in talimatıyla 30 Mart 2001 Cuma gecesı **gözaltına alındılar**. Anlaşıldığı kadarıyla burada herkes birbirini suçluyordu. Dinç Bilgin Mali Şubedeki ifade-sinde Cavit Çağlar'ın kendisine 40 milyon dolarlık kazık attığını öne sürerek **“Bankayı göreve getirdiğim müdürler idare eder. Ben banka işinden anlamam. Etibank'ın batmasında en büyük rolü Şükrü Karahasanoğlu oynadı. Bana söylene-ni yaparak off-shore hesapları açtım. Kredi limitleri taleple-ri karşılayamayınca off-shore hesaplarından para çekmek zorunda kaldık. Danışmanlarım ve müdürlerim bana bu yo-lu önerdiler. Cavit Çağlar, Interbank ve şirketleri için Eti-bank'tan kredi talep etti. Bu isteğini yerine getirerek 40 mil-yon dolar kredi verdik. Ancak geri ödenmedi. Bu batışımızı hızlandırdı”** diyerek adeta pişmanlığını ifade etmekteydi.

Etibank'la ilgili soruşturmayı yürüten İstanbul DGM Savcısı Ercan Cengiz, bankanın eski sahibi Dinç Bilgin'le bankanın yönetim kurulu üyesi oğlu Önay Şevket Bilgin, eski genel müdür ve yönetim kurulu üyesi İsmail Hakkı Karakaya'nın sorgu-larını yaklaşık altı saatte tamamladı. Savcı Ercan Cengiz, Dinç Bilgin'i ihtilâsen zimmet, dolandırıcılık ve cürüm işlemek ama-cıyla teşekkül oluşturmak suçlarından tutuklanması istemiyle 6 no'lu DGM Hâkimliğine gönderdi. Önay Bilgin ve İsmail Hak-kı Karakaya ise, mahkemeye sevklerine gerek görülmeden ser-best bırakıldılar. Savcı tarafından sevk edildiği 6 no'lu **DGM** Hâkimliğinde daha önceki ifadelerinde olduğu gibi, Dinç Bilgin **“Ben gazeteciyim, bankacı değilim. Beni banka'nın alınma-sı konusunda Cavit Çağlar yönlendirdi. Şükrü Karahasa-noğlu, Çağlar'ın getirdiği bir genel müdürdür. Karahasa-**

noğlu ekibiyle bu tür olumsuz şeylerin meydana gelmesine neden oldu. Paravan şirket kurmadım. Sadece kendi şirketlerime kredi kullandırıdım. Basın sektöründe rekabet etmek için kredi kullanmak zorundaydım” demesine rağmen, kendi şirketlerine para aktarması bile başlı başına bir suçtu. Üstelik mevcut belgelerin hepsi de bütün açıklığıyla mahkeme kayıtlarına girmiş durumdaydı.

Bütün pişmanlık ifadeleri yetkili mahkeme tarafından değerlendirilmeye alınan Dinç Bilgin, suçlu bulunduğu subuta erdiğinden 1 Nisan 2001 tarihinde resmen tutuklanmıştı. Üç saatlik ifadesinin ardından saat 18.50’de DGM* binasından çıkartıldığına derin bir travmanın üzüntüsü içerisindeydi. Onu, gösterdikleri bütün gayretlere rağmen lobilerde sözü geçen mason dostları da kurtaramamışlardı. Adliye’nin önündeki basın ordusu görevli polislerin arasında görüntüledikleri resimlerini çekerken, belirgin bir mahçubiyetin içerisinde olduğu her halinden anlaşıyordu. Çok geçmeden güvenlik güçlerinin oluşturduğu kordon altında DGM binasına yaklaştırılan gri renkli ve camları simsiyah olan minibüse bindirilen Dinç Bilgin, Kartal Özel Tıp Cezaevi’ne götürüldü. İnfaz memurlarının arasında elleri kelepçeli içeriye girerken, meslekdaşlarının kendisine yönelttikleri soruların hiç birisine cevap vermedi. Oğlu ise, babasına sadece uzaktan el sallamakla yetiniyordu.

Fazla uzun sayılmayacak bir tutukluluk sürecinin ardından kefaletle serbest bırakılan eski rotaryen, üstad mason ve Selenikli Sırp dönmesi Dinç Bilgin, Etibank gibi Türkiye Cumhuri-

* DGM-Devlet Güvenlik Mahkemeleri’nin kapatılması neticesinde buradaki mevcut davaların tamamı 2004 yılından itibaren yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri’ne aktarıldı.

yeti'nin en önemli kazanımları arasında ilk sıraları teşkil eden değerli bir kuruluşun içini boşaltmasına rağmen şu anda İstanbul Bebek'teki Eliyeşil Korusu içerisinde bulunan lüks villasında saltanat sürmektedir. Hakkında edinilen bilgilere göre, geçici de olsa inzivaya çekildiğini söylememiz mümkündür. Şimdilerde belki banka, gazete, televizyon kanalı, özel uçak ve kırk metre uzunluğunda yat sahibi değil ama tıpkı eskiden olduğu gibi sevgili eşinin yanı sıra hizmetçileri, özel şoförü ve de çok sevdiği kedileri onu yalnız bırakmamaktalar. Hatta dünyanın ultra lüks pahalı içkilerinden sayılan damak tadına uygun ünlü Petrus şarapları da, vazgeçilmezleri arasında en önceliklisi diyebiliriz. Anlaşılan o ki, Dinç Bey müflis duruma düştüğü dönemlerden sonra hiçbir iş yapmadığı halde denize nazır görkemli malikanelerde bu kadar lüks ve rahat yaşadığına göre, her yönüyle kadeherine terkettiği Etibank' an aktardığı kalıntılarla ömrünün sonuna kadar elit kesimin popüler şahsiyetleri arasındaki ayrıcalıklı konumundan vazgeçmeyecek demektir. Eh ne de olsa bu ülkede kanun nizam tanımaksızın vaziyeti ahvâl-i kılıfına uydurup çalılıp çırpınlar, bizler gibi eğilip bükülmeyen düzgün insanlardan daha makbul adam sayılıyorlar...

ALİ AVNİ BALKANER

Çocukluğu ve iş hayatının ilk yılları Ankara'da geçen Ali Avni Balkaner, aileden zengin olması nedeniyle aşırı lüks bir hayat sürdürmesiyle tanınmaktadır. Çevresindeki arkadaşlarının büyük çoğunluğu onun yanına parası için takılırlardı. Bilhassa 1970'li yılların başlarında başkentte fazla eğlence yeri bulunması nedeniyle ancak Kulüp Feyman veya Çankaya'daki Elegant'a gidebilmekteydiler. Bu yüzden okulunu da **ihmal** eden Balkaner, Ankara Üniversitesi İktisadi Ticari İlimler Akademisi 4'ncü sınıftan sonra öğrenim hayatını terk etmek mecburiyetinde kalmıştı. Eğlenmekten hoşlandığı kadar işlerine de eğilim göstermeyi seven bir yapının **sahibi**ydi. Ailesine ait marketler zincirini kısa zamanda büyüterek Ankara'nın merkezi semtlerinde şubeler açması onun genç yaşta dikkat çeken önemli başarıları arasındaydı. Çocukluğunda nasıl prensler gibi herkes **etrafında** dönmüşse, gençliğinin en güzel çağlarında da adeta bir kral hayatı **yaşıyordu**. Görünürde başarılı bir işadamı portresi çizmesine rağmen sıkışan şirketlere el altından yüksek faizlerle paralar vererek gizli tefecilik yapması ise, affedilir gibi değildi. O yıllarda yasal faktoringler faaliyette bulunmadıkları için bu türden kirli işler, parası çok olan tüccarların komisyon verdikleri araçlar tarafından yapılmaktaydı. Tabii ki bu insanların sayıları pek fazla olmadığı gibi hepsi de esnafın mağduriyetini fırsat

bilerek alacaklarının günü geldiğinde, çocuklarını iflasın eşiğine sürüklemekteydiler. Ali Balkaner de marketler zinciri görünümü altında, bu familyanın önde gelenlerindendi. Yaktığı canların, söndürdüğü ocakların hesabını tutsa, sayısını kendisi bile çıkaramazdı. Ne var ki böyle kan emiciler, bedavadan lüks yaşmalarının yanı sıra eşlerini ve çocuklarını Avrupalılar'a gönderip saltanat sürmeleri adına, benden sonrası tufan olsun zihniyeti taşımaktaydılar. Göz kamaştıran şatafatlı iş yerlerini ise kara paralarını aklama merkezi olarak kullanıyorlardı...

Ankara'da gizli tefeciliğin ilk mucitleri arasında önemli bir yer teşkil eden Ali Balkaner, bu husustaki ihtisasını tamamladığına kanaat getirerek 1985 senesinde aile meclisi'nin de onayını aldıktan sonra İstanbul'a yerleşmişti. Maiyetindeki adamlarının çocukları ise, herhangi bir hataya meydan vermemek kaydıyla aylar öncesinden belirlenen faaliyet alanlarının çalışmalarıyla meşguldüler. Çünkü bütün sistemler kaybetmek üzere değil, daima kazanmaya yönelik planlanmış vaziyetteydi. Nihayet talimatları doğrultusundaki işlemlerin tamamlandığı işaretini alan Balkaner, kısa sürede iş sahalarının tamamına yakınını İstanbul'a kaydırarak, önde gelen finans çevrelerinin dikkatlerini çekmeye başlamıştı. Muazzam servetinden dolayı herkes ondan bahsetmekteydi. Eşi Pelin Hanım'la birlikte adeta saray hayatı yaşamaktaydılar. Bu arada bir dönem Türkiye'nin önde gelen zenginlerinden dedesi **Ali Haydar Albayrak**'tan kalan mirası da kendi sermayesiyle birleştirerek, sürekli arsa satın almaktaydı. Halen uhdesinde bulunan gıda ve müteahhitlik işi ise, gizli tefeciliğin yürümesi adına mecburiyet gibi bir şeydi. 1993 senesine gelindiğinde para alışverişinde bulundukları firmanın sahiplerini faiz yoluyla borçlandırarak jilet fabrikalarını satın alan Balkaner, çok geçmeden aynı yöntemlerle geniş boyutlu bir mermer

fabrikasına da ortak olmuştu. Böylesine hızlı sayılabilecek yükseliş trendinde İstanbul piyasasının işadamı kisvesi altındaki ünlü tefecilerinden **Moris Sadioğlu, Vedat İsak, Zeki Moreno ve Rober Susar** onunla yakın münasebetler kurmaya başlamışlardı. Yahudi asıllı bu hazretler her gün bavullarla para alıp satmaktaydılar. **Ali Balkaner** de sermayesinin önemli bölümünü malum kişilerle birleştirerek, kısa sürede tavan yapmıştı. Öyle bir an gelmişti ki tefeci ortaklar, hafta sonlarında eşlerini de yanlarına alarak Monaco'da-Montekarlo'nun ultra lüks otellerinde anormal paralarla kumar zevklerini tatmin edip, bilahare Türkiye'ye geri dönmekteydiler. Nasıl olsa gariban insanların sırtından nemalandıkları gelirlerinin tamamını avanta kazanıyorlardı. Saygın tüccarlar sıfatıyla işlerini de kılıfına uydurdıklarına göre, onların açısından herhangi bir sorun yok demekti...

Bu Yahudi dostlardan **Moris Sadioğlu ve Rober Susar** tescilli birer **mason** olduklarından, zenginler kervanına katılan **Ali Balkaner**'i de mensubu bulundukları mahfile üye yaptırmak düşüncesindeydiler. Haksız kazançların ulufesini birlikte paylaştıklarına göre, dul kadının evlâtlarının mabedinde diz çöküp ayını havayı teneffüs etmeleri, gayet olağan durumlardı. Üstelik genellikle her Yahudi'de görüldüğü üzere aralarına aldıkları Türk işadamlarını, Siyonizm adına kullanabilmenin ince hesaplarını yapmaktaydılar. Bir toplantı anında **Balkaner**'e durumu açan **Moris ve Rober Efendiler**, aradan geçen kısa süre içerisinde onu ikna ederek, üstadiazamların huzurunda eldiven giyip önlük takdırdıktan sonra mason birader olmasını sağlamışlardı. Bu tedrisatı rahle işleminin ardından Yahudilerin en önde gelen zenginlerinden iplik tüccarı **Nesim Malki**'yle tanışan **Balkaner**, göz kamaştıran servetine rağmen işinin boyutlarını daha da genişletmeye yönelmişti. Gıda sektörü, müteahhitlik, tefecilik derken

paranın itici gücüyle yeni arayışlara dalmaktan kendini alamıyordu. Aslında görünürdeki haliyle iplik ticareti yapan Malki, değil İstanbul'un, Türkiye'nin en büyük tefecisiydi. Diğer Mu-sevi ırkdaşları bavulla para işi yapıyorlarsa o, finans transferle-rini **tırla** yürütecek kadar **güçlüydü**. Tekstil piyasasının ünlü isimlerinden Cavit Çağlar ve dayısı **Şükür** Şankaya'ya bile kre-di açıyordu. Anormal kazanma hırsından dolayı her gün İstanbul-Bursa seferi yaparak, mercedes otomobilinin bagajını paray-la doldurduktan sonra malikanesine geri gelmekteydi. Bu arada masonların dünyasına girmesiyle birlikte servetini kısa zamanda ona katlayan Ali Balkaner, 1994 yılında Nesim Malki'ye ait (ye-terince kontrol edemediği) Kıbrıs'taki Tunca Bank'ı satın alarak önemli bir çıkış yapmıştı. Artık, eski tecrübelerine istinaden fi-nans sektöründe de önünün açık olduğunu düşünüyordu. Ortak iş yaptığı Yahudi dostlarıyla birlikte borçlandırdıkları ticarethane sahiplerinin sayıları öylesine çoğalmıştı ki, bir anlamda çark-larını döndürmek isteyen bu günahsız insanların, acımasızca uy-guladıkları faiz dayatmalarıyla hayatlarını karartmaktaydılar. O günlerde Süleyman Demirel'in mutad adamı Cavit Çağlar'la da samimiyet kuran Balkaner, ona ait Interbank aracılığıyla müşte-rek işler yapıyorlardı. İkisinin çok zaman birbirlerini kollamala-rına yönelik tutumları, sermaye piyasasının dikkatlerinden kaç-mıyordu. Dostlukları öylesine ilerlemişti ki, Yahudi arkadaşları onları adeta kıskanmaya **başlamışlardı**. 1995 senesinde Bursa yakınlarında Nesim Malki'nin alacak verecek meselesi yüzün-den Eze Zeytinciliğin sahibi Erol Evcil ve adamları tarafından öldürülmesi, kendisine yol gösteren önemli bir finansörü kay-betmesinden dolayı Ali Balkaner'i fazlasıyla üzmüştü. Ama her şeye rağmen hayat devam ediyordu. O nedenle böylesine kayıp-

ları uzun müddet takıntı yapmak, parayla para kazanan insanlara göre işler değildi...

Nesim Malki cinayetinden bir yıl önce (1994) Türkiye Gazetesi ve TGRT'nin sahibi **Enver Ören**'le ticari ilişkiler içerisine giren Ali Balkaner, finans piyasasındaki çıtasını olabildiğince yükseklerle çıkarmak istiyordu. Bu nedenle risk taşıyan tefecilik yerine, şaibeli konumunu daha yasal bir çerçeveye oturtmak düşüncesindeydi. Çok geçmeden Enver Ören'le mutabakata vararak, önceden işadamı Ali Rıza Çarmıklı'ya ait olan tek şubeli **Eurocredit Bank**'ı ortaklaşa satın aldılar. Bilahare **Yurtbank** adını alan bu banka, Balkaner ve İhlas Holding'in mülkiyetleri statüsüyle faaliyet göstermeye başladı. İlk zamanlar birbirlerine sempatiyle bakan ortaklar, Türkiye'nin önemli şehirlerinde peş peşe yeni şubeler açmaya yöneldiler. Bununla da yetinmeyip, yazılı ve görsel reklamlarla sürekli **bol kazanç** vaad ediyorlardı. Yüksek faizlerin cazibesine kapılan mudiler ise, rahat yaşayabilmek gayesiyle birikimlerini Yurtbank'a yatırmaktaydılar. Birkaç yıl içerisinde durum öyle bir hâl almıştı ki, daha önceleri adı sanı duyulmayan bankanın önünde çığ gibi kuyruklar uzamaya başlamıştı. Hatta başta aile yakınları olmak üzere birbirlerine tavsiyede bulunup, servetlerinin tamamına hesap açtıranlar bile vardı. Başlangıçtaki düzgün ödemelerin gözle görülür katkıları da bu furyayı tetikleyince Balkaner ve Ören, adeta darphane gibi para basmaktaydılar. Faize yönelik çılgınca vadelerin dayanılmaz **propagandasıyla** vatandaşlardan topladıkları yüksek miktarlardaki dövizleri genellikle kendi iş sahalarında kullanıp, servetlerine servet ekliyorlardı. **1997** senesine gelindiğinde, ortak işlerin çoklarında görüldüğü üzere taraflar arasında paylaşım bağlamında kısmi huzursuzluklar nüksetmeye başlamıştı. Baktılar ki anlaşamayacaklar, birbirlerini daha fazla

üzmeksizin tek çözümün “ayrılmak” olacağı müstereğinde birleşmişlerdi. Sonuca varabilmek adına pazarlık sürecini de fazla uzatmak niyetinde değildiler. Nihayet Enver Ören’in istediği miktarları bir defada ödeyen Balkaner, kuruluşlarından üç yıl sonra Yurtbank’ın tek yetkili patronu olmayı başarmıştı. Bundan böyle eskiye oranla daha hızlı atılımlara yönelerek vatandaşlardan piyasas beklentilerinin üzerinde paralar toplamak, yegâne öncelikli hedefleri arasındaydı. O nedenle şubelerine aldığı podyum mankenleri görünümündeki birbirlerinden güzel, ikna kabiliyeti yüksek bayanları bu işler için seferber etmeye koyulmuştu. Hiç abartısız; müşterilerin tamamına yakını Yurtbank’taki sıcak ilgiden söz etmekteydiler. Hatta rakamsal açıdan büyük veya küçük miktarlara ait ödemelerin anında yapılması, Balkanerler’in başlıca referans kaynağı olarak gösterilmektedir...

Sınırsız zenginliğiyle tanınan bu ailenin tek erkek evlâdı **Hakan** ise sosyete tabir edilen seçkin cemiyetin içerisinde son derece renkli bir hayat yaşıyordu. Ayrıca hastalık derecesinde kumar tutkusu vardı. Banka yönetiminde olmasına rağmen hiç kimseye hesap vermeksizin sürekli Avrupalara çıkıp, hesabını bilmediği büyük meblâğları kaybettikten sonra Türkiye’ye geri dönüyordu. Tabii ki bütün bunlar, yüksek faizler vaad ederek topladıkları sıradan vatandaşların tasarruflarıydı. Kumarın yanı sıra alkol tutkunu da olan Hakan Balkaner, Hülya Avşar’ın annesi Emral Hanım’ın oyun arkadaşıydı. Aralarındaki yaş farkına rağmen abla kardeş derecesinde dosttular. Birgün Kıbrıs’ta kumar oynarlarken Emral Hanım, ilk görüşte âşık olduğu oryantal Sibel Barış’la-Hakan’ın çöpçatanlığını yaparak, evlenmelerini sağlamıştı. Ali ve Pelin Balkaner çifti, biricik prenslerinin oldu bitti izdivacına sürekli tepki koysalar da ellerinden bir şey gelmiyordu. Belki bir Venedik seyahatinde ailece zoraki verdikleri

poza rağmen “**Bu dansözü gelinimiz olarak kabul edemeyiz**” diye her yerde feryad figan etmekteydiler. Bütün bunlara kulak asmayan Hakan ise, bilhassa gerçekleştirdiği doğumdan sonra Sibel Barış’ı* sandık dolusu altınlara boğmaya başlamıştı. Yalılar, katlar derken ipin ucu büyük ölçüde kaçmış vaziyetteydi. Özellikle 1999 senesinin başlarında Yurtbank’ın faiz ödemelerinde zorlanması, Balkanerler’e olan itimadı kısmen de olsa sarsmaya başlamıştı. Daha sonraki aylarda bu durum, yerini tamamiyle güvensizliğe terk etmiş görünümle sergilemekteydi. Herkes parasının derdine düşmüş, alanlar alabiliyor, alamayanlar ise hesaplarına eklenen yüksek faiz kandırmacalarıyla sürekli oyalanıyorlardı. Bazı gayrimenkul satışlarıyla kısa vadede insanların seleri kesilmeye çalışılsa da, bu yöntem günü kurtarmak adına suni teneffüsten başka bir şey değildi. Tam işler yoluna giriyor derken Hakan Balkaner’in yaz ayı müddetince bankadan aldığı paralarla, yurt dışındaki rulet masalarında on milyonlarca dolar kaybetmesi çöküşün kaçınılmazlığını hızlandırmaya yeterli olmuştu. Ailenin zulasındaki birikimlerle ufak hesaplar ödenmesine rağmen, geride kalan takıntılara bir türlü çözüm bulunamamaktaydı. O kaosu günlerde Hakan’la-Sibel Barış’ın aniden boşanmaları ise, Ali Bey’le-Pelin Hanım’ın yegâne teselli kaynakları olmuştu. Ama yine de biricik torunlarını ihmal etmemeye büyük özen göstermekteydiler. Altmış bir yıllık ömründe şaşaalı bir hayatın en popüler siması olan Ali Balkaner, kendisinin ve şımarık oğlunun hesapsız harcamaları yüzünden adeta panik içerisindeydi. Banka müşterilerinin bağırıp çağırımları bir yana, her an tutuklanabilirim korkusunun fobisini çok istese de üzerinden ata-

* Sibel Barış ve Hakan Balkaner’in, halen 15 yaşında olan Pelin adında bir kız çocukları vardır.

miyordu. Nihayet 1999 sonbaharında sahibi olduğu **Yurtbank**'a Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu tarafından resmen el konulmasıyla harç bitmiş, yapı paydos olmuş durumdaydı. Devlet, Balkaner'in elinde ne var ne yoksa bulduğunu aldığı halde o yine de başta tabloları olmak üzere mal varlıklarının çoklarını **saklamayı** başarabilmişti. Yurt dışındaki görkemli malikaneleri ise, devletlerarası prosedürlerden dolayı ne kadar üzerine gidilirse gidilsin hemen nakte dönüşemiyordu.

Vatandaşların paralarını ödemeye yanaşmadığı gibi fon'la yaptığı akde dayalı vecibelerini yerine getirmekten ısrarla kaçınan Ali Balkaner, 21 Kasım 2001'de yapılan "**Kasırga Operasyonu**"yla gözaltına alındıktan sonra, çıkarıldığı mahkeme tarafından tutuklanarak cezaevi'ne konulmuştu. İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi'ndeki duruşmalara elleri kelepçeli olarak getirildiğinde, dışarıda bekleyen alacaklıların ardı arkası kesilmeyen hakaretlerine maruz kalmaktaydı. Hâkim ve savcıların karşısında sürekli gözyaşı dökmesi ise, oltasına takılan insanların hayatlarını karartan bir kravatlı eşkıya'nın yıkılışını belirginleştiren en çarpıcı sahnelerdi. Kravat aslında efendiliğin ve medeniyetin simgesi olduğu halde gözlerini hırs bürümüş birtakım haramzadeler güruhu, boyunlarına taktıkları asalet simgesiyle dağlarda yol kesen silahlı çetelerden daha fenni sistemlerle modern eşkıyalığa soyunarak, kandırdıkları insanların her şeylerini ellerinden almayı vazgeçilemez bir alışkanlık haline getirmişlerdir. O nedenle, Türkiye Cumhuriyeti hazinesine büyük zararlar vermesinin yanı sıra vatandaşlarımızın geleceklerini çalıp, aile saadetlerini yok eden Ali **Balkaner**'i bu kategoriye sokmamızdan doğa bir şey olamaz...

Yurtbank'ın batış sürecinde çaresizlik içerisindeki mudiler feryad figan ediyorlar, bu da yetmiyor kapıları camları parçalıyorlardı. Bunların içerisindeki küçük tasarruf sahipleri, gariban insanlar olarak gerçekten acınacak haldeydiler. Hayat akışının her döneminde faize sıcak bakmayan dünya görüşüm itibarıyla, büyük paralar hedefleyip de kaybeden uyanıklara acıdığımı söyleyemem. Çünkü onlar da kolay kazanmaya yanaşıp, Balkaner* ile birlikte çöken enkazın altında kalan faiz severlerdir. Aslında Türkiye'ye özgü böylesine karmaşık durumlar yüzünden bizden sonraki nesillerin geleceklerini kararttığımızı, her nedense bir türlü idrak edemiyoruz. Hani hep derler ya zengin arabasını dağdan aşırır diye! Ali Balkaner* de devlet kurumlarındaki mason dostlarının devreye girmesi sayesinde, elini güçlü tutmaya çalışıyordu. Ve nitekim, 1 yıl 8 ay tutuklu kaldığı Kartal Özel Tıp Cezaevi'nden kefaletle tahliye olmayı başarmıştı. Akşamüzeri çıkış kapısının önüne doğru yürümeye başladığında kendisini dışarıda bekleyenlerin ağza alınmayacak ağır hakaretlerine rağmen sivil bir koruma ordusu refakatinde apar topar otomobiline atlayarak, sevenlerine kavuşmak üzere adeta kaçarcasına evinin yolunu tutmuştu...

Tahliye olduğu halde aylık periyodlarla (yargıçların belirlediği tarihlerde) mahkemelere iştirak eden Ali Balkaner, sanki bütün bu dolandırıcılıkları yapmamışçasına hâkim ve savcılara şunları söylemekteydi:

* Ali Balkaner; nikâhlı eşi Pelin Hanım'ın bilgisi dahilinde 1985'te tanışıp, Türkiye ve İngiltere'de ultra lüks evler aldığı **Gülser Tartan**'la 4 yıl birlikte yaşadı. Bu birliktelikten dünyaya gelen 1989 İngiltere doğumlu **Chale Ceren Tartan**, çifte vatandaşlık statüsüne sahip bulunması nedeniyle halen annesiyle beraber Londra'da yaşamaktadır. Üniversite eğitimi gören bu genç kız, babası Ali Balkaner'i 2007 yılında yatmakta olduğu cezaevi'nde ziyaret ederek, görebilme şansına erişmiştir.

“Hayatımın büyük bölümü çalışmayla geçti. Ekonomiye katkı verecek şekilde namusumla çalıştım. Benim hatam, banka yönetimine fazlasıyla güvenip, pek çok şeyi bedava vermemdi. Banka’nın içini boşaltmadım. Aksine hep doldurdum. Banka yönetimine karışmadım. Kimseye talimat vermediğim halde yine de tüm borçları kabulleniyorum. Bizler bir aileyiz. Sosyal ve ticari itibarımızı kaybettik. Ben servetimi de kaybetmek üzereyim. Çetecilik nedir bilmem. Bankacılıkta dolandırıcılık yapsam, kendi kendimi dolandırmış olurum. Yüce heyetinizden sadece onurumu iade etmenizi istiyorum.”

Tutuksuz yargılanan Ali Balkaner bankayı hortumlamadığını üzerine basa basa söylerken, devlete ve mudilere olan tüm borçlarını kabullenmesinin yanı sıra kaybolan itibarının da geri verilmesini her celsede dile getiriyordu. Tasarruf Mevduatı Fonu’yla yapılan anlaşmalar neticesinde kendisine gerek zaman, gerekse ödemelere dair toleranslar sağlanmasına rağmen o yine de kurnazca yöntemlerle bildiğini okuyordu. Bir sürü iş yerleri ve taşınmazları olduğu halde, canı yanan insanlardan işittiği onca hakaretler karşısında yeterli çözüm üretmeyip, hâlâ mal kaçırmının hesaplarını yapmaktaydı. Tefecilikten gelen tuhaf hallerinden dolayı aldığı vermemek gibi çürük bir karakterin sahibiydi. Bu arada **Yurtbank**’tan paralarını alamayan özellikle “Off-Shore” zedeler aşağı yukarı hergün Maslak’taki Balkaner Plaza’nın önünde eylem yapmaktaydılar. Malum hadiseler öylesine rutin bir hale gelmişti ki, kalabalık grupların bitmek tükenmek bilmeyen pankartlı gösterilerinin yanı sıra avazı çıktığı kadar bağırıp çağırınların önü arkası kesilmiyordu. Baba oğul Balkanerler ise, bunca aşağılanmaya rağmen ödemeleri bilinçli bir şekilde aksatıp, aşağıda cereyan eden olumsuzlukları malikanelerinden seyretmekle yetinmekteydiler. İşte böylesine olağan

günlerden birinde (3 Nisan 2003) eşi Birgül Özmen'den üç yıl önce boşanan **“Tuncay Baktimur”** adındaki **silahlı şahıs**, saat 11.20'de plaza'nın girişindeki güvenlik görevlilerini binanın camına iki el ateş ederek etkisiz hale getirdi. Otuz yaşlarındaki saldırgan hiç beklemeksizin Ali ve Hakan Balkaner'in bulundukları ikinci kattaki ofise hızla çıktı. Güvenlikçilerin dijital kartlarıyla açtıkları kapıdan içeri giren Baktimur, eski Yurt Security Off-Shore'nin hissedarı ve Kıbrıs'taki Security Bank'ın ortağı olan boşandığı eşi Birgül Özmen'le bir süre tartıştı. Çünkü, Hakan Balkaner'le yıllardır aşk yaşadıklarına ve kendisini bu yüzden terk ettiğine inanıyordu. Aslında Birgül Özmen'in üzerinde görülen banka hisseleri ve malvarlıklarının tamamı patronlarına aitti. Fakat, onu alacaklılara karşı paravan olarak kullanmaktaydılar. Aralarındaki tartışmanın alevlendiği anlarda çılgına dönen eski koca Tuncay Baktimur, elindeki tüfekle üç el ateş ederek Birgül Özmen'i oracıkta öldürdü. O anda önemli bir toplantıda bulunan babasıyla telefonla görüşen Hakan Balkaner, gürültüler üzerine yan odaya geçince eli silahlı saldırganla karşı karşıya gelmişti. Duyumlara göre, ikilinin arasında birkaç gün önce de dışarıda münakaşa olmuş, araya girenler fazla ileriye gitmelerine izin vermeksizin ayırmışlardı. İkinci kattaki **odasında** Hakan'ı rehin alan Baktimur, eline verdiği telefonla onu babasıyla görüştürüyor, daha sonra tam altı el ateş ederek Ali Balkaner'e, işlediği cinayeti canlı olarak dinletiyordu. İki kişinin cesedi yan yana kanlar içerisinde yerde uzanırken, güvenlik görevlileri en küçük bir müdahale dahi yapamamışlardı. Bu elim **olay** karşısında soğukkanlılığını muhafaza eden Tuncay Baktimur, hiçbir şey olmamış gibi plaza'dan dışarıya çıktıktan sonra giriş kapısının önündeki güvenlik güçlerine teslim olmuştu. Cinayeti işiten

Off-Shorezedeler ise üzülmek yerine **“Ahımız tuttu”** diyerek sevinçlerini ifade etmekteydiler.

Takriben yarım saat sonra plaza’ya üzüntüler içerisinde gelen Ali Balkaner, cenazelere bakamadığı gibi dinmek bilmeyen gözyaşlarının ardından sinir krizleri geçirmeye başlamıştı. Hiç durmaksızın oğlum, oğlum diye dövünüyordu. Daha sonra fenalaştığına kanaat getirilerek, tedavi amacıyla özel bir hastaneye götürülmüştü. Silahlı saldırıda hayatını kaybeden Hakan Balkaner, ünlü dansöz Sibel Barış’la resmiyette boşandığı halde birbirlerini çok sevmelerinden dolayı aynı evi paylaşmaktaydılar. Hatta cinayet gününün **sabahı** kahvaltıyı beraber yapmışlardı. Basın mensuplarından acı olayı duyduğunda **“Şaka mı bu?”** diye esprili sözlerle **cevap** vermeye yeltenmişti. Ama, gerçekleri öğrenince tıpkı kayınpederi gibi o da gözyaşlarına boğulmuştu. Bu arada plaza’nın önünde kendini kaybeden Feyza adındaki genç kadın ise, Hakan’ın yalı dairesi satın alıp ailesine baktığı bir başka sevgilisiydi. Bahse konu hanımefendi, uzun zamandır Balkanerler’e ait şirketlerde pazarlama müdürlüğü yapmaktaydı. Cinayeti işleyen Tuncay Baktimur ise, emekli bir polisin oğluydu. Kendisini sorguya çeken savcıya verdiği ifadesinde, şu sözleri dikkat çekmekteydi:

“Eski karım bol para kazanmaya başlayınca, huzurum kaçtı ve aramız bozuldu. Aslında mutlu bir hayat yaşıyorduk. Fakat, karımı bunlar ayarttı. Çünkü ona iş, hisse ve çok para verdiler. Vermeselerdi karım kesinlikle bana dönerdi. Ayrıca Hakan, zenginliğinin gücüne güvenerek Birgül’den başka birçok kadınla aşk hayatı yaşıyordu. Bana yapılanları hazmedemediğimden dolayı cinayeti namus için iş-

ledim. Daha önce Ali Balkaner’le de telefonla görüştüm. İşten atmalarını istedim. Orada olsaydı onu da öldürecektim.”

Yapılan geniş kapsamlı tahkikata göre karısını Hakan Balkaner’e kaptıran Tuncay Baktimur, birbuçuk yıl önce de plaza’nın tepesine çıkarak intihar girişiminde bulunmuştu. Bütün bunlar görgü tanıklarının anlatımlarıydı. Girdiği bunalım neticesinde iki kişiyi öldüren genç adam, şimdi ise cezaevi’ndeydi. İstenilmeyen olaylardan sonra kendini bir türlü toparlayamayan Ali Balkaner’in üzerine alacaklıları daha fazla gitmeye başlamışlardı. Gerek Tasarruf Fonu, gerekse Off-Shorezedeler yılan hikâyesine dönen bu işin uzun zamana yayılmaksızın sonuçlanmasını istemekteydiler. Bu arada batık bankaya ait dava dosyası, DGM’den İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi’ne gönderilmişti. Paralarını alamayan mudiler ise ümitlerini kesmeksizin bütün duruşmalara katılıyorlardı. Celse bittiğinde her zaman olduğu gibi bağırımların çağırımların, **Balkaner’e** sarfedilen hakaret dolu sözlerin ardı arkası kesilmiyordu. Güvenlik görevlileri adliye koridorlarında ne kadar geniş önlemler alsalar da, canı yanan insanların protestolarına güçlkle engel olabilmekteydiler. Nihayet 17 Aralık 2004 tarihinde hâkim karşısına yeniden çıkan Ali Balkaner, yine geçiştirme senaryoları uygulayarak “Devletin malvarlıkları üzerindeki tedbirleri kaldırması durumunda borçlarını ödeyebileceğini” söylemekteydi. Bu tarz klasik kandırma metodlarını adeta kanıksayan 8. Ağır Ceza Mahkemesi heyetinin üyeleri daha fazla tolerans göstermeksizin Balkaner’i, bankayı dolandırmak suçundan, 34 yıl ağır hapis cezasına çarptırdılar. Hiç beklenilmeyen bu karar herkesi şok etmiş durumdaydı. Çünkü alacaklı mudiler, çok isteseler de içerdeki adamdan hiçbir şey elde edemezlerdi. Ancak şartlar ne getirirse getirsin, devleti hortumlamanın da bir yaptırımı olmalıydı. Daha önce hapis

deneyimi olan Ali Balkaner, 34 yıl cezayı duyduğunda kendini yere atarak baygınlık geçirmişti. Tedavi için hastaneye kaldırıldığında, henüz tevkif edilmesine dair gerekçeli bir karar yoktu. Aynı gün öğleden sonra hakkında çıkartılan **gıyabi tutuklama** kararını avukatından öğrenen Balkaner, apar topar hastaneyi terk ederek kayıplara karışmıştı. Ne var ki, emniyet güçleri onu kısa süre sonra saklandığı yerde yakaladıklarında her zaman olduğu gibi yine ağlayıp sızlıyordu. **Ankara**'da tefeciliğin, Türkiye çapında Off-Shore'nin ilk mucidlerinden sayılan Ali Balkaner, devlete karşı işlediği nitelikli **dolandırıcılık** suçundan dolayı aradan geçen üç yıl sonra yeniden cezaevi'ndeydi. O içerdeyken fon tarafından malvarlıklarının önemli bölümü satılmasına rağmen küçük alacaklıların haricindekiler, yine paralarına kavuşmamışlardı. Söylenenlere göre Balkaner'in yurt dışında tespit edilemeyen taşınmazları, hâlâ özel görevliler tarafından araştırma süreci içerisindeydi. Buna rağmen herhangi bir netice elde edilemeyişi kafaları karıştırıyordu. Zira Balkaner'in Avrupa'daki mason dostları, müfuzlu konumlarından dolayı fon çalışmalarına gözle görülür engeller uygulamaktaydılar. Bu durumları ya da müşahade eden devlet görevlileri ise, çaresizliğin çırpınışlarını oynuyorlardı. Adam dolandırıcı da olsa, paranın gücünün neler yaptırabileceğini onlar da farketmiş vaziyetteydiler. Nihayet ilkinde göre uzun sayılabilecek mahkumiyet sürecinden sonra ikinci kez tahliye edilen üstad mason ve Off-Shore'nin mucidi Ali Balkaner, altmış beş yaşına bastığı şu günlerde sevgili eşi Pelin Hanım'la birlikte görkemli malikanesinde hakkındaki bütün tepkilere rağmen, utanıp sıkılmadan saltanat sürmektedir. Aslında böylelerinin ardamarları doğuştan çatlamış olduğundan, nüvelerindeki şerbetli pişkinliği fazla da yadırgamak gerekmez...

SELÇUK YAŞAR

Mübadele yıllarında İtalyan egemenliği altında bulunan Rodos'ta 17 Ocak 1925 tarihinde dünyaya geldi. Dedesi Mustafa Kaptan deniz ticaretinde söz sahibi bir insan olarak tanınmaktaydı. O sıralarda henüz beş yaşındaki küçük Selçuk'un babası Durmuş Yaşar, ada'da Türklere yapılan siyasi dayatmalar nedeniyle aile yakınlarıyla birlikte İzmir'e geldi. Üç beş günlük bir bekleyişten sonra Rodos muhaciri yakınlarının aracılığıyla Atatürk'ün kayınpederi Uşakizade Muammer Bey'in köşkü'nün dibindeki evi kiraladı. Yaşar ailesinin Türkiye'ye geldikleri zamanlarda Orta Avrupa ve Balkan ülkeleri, aralarındaki kısır çekişmelerden dolayı II. Dünya Savaşı'na doğru sürükleniyordu. Bu nedenle İzmir, en fazla göç alan şehirlerin başında gelmekteydi. Genellikle Selanik Sabetayistleri, Amavut, Sırp ve Boşnakların yanı sıra Rodos Kıptileri sahile yakın yerlerde yepyeni bir hayata yönelmişlerdi. Çok parası olanlar ise, Karşıyaka ve Kordon gibi zengin semtlerde oturmaktaydılar. Yaşar ailesi, Atatürk'ün annesi Zübeyde Hanım'ın vefat ettiği Uşakizadelere ait evde birkaç sene oturduktan sonra, istasyon civarındaki Musavat Sokağı'nın başında bulunan geniş odalardan müteşekkil görkemli konağa taşındı. Herkes onların çok varlıklı olduklarından söz etmesine rağmen paralarının kaynağının nereden geldiği bilinmiyordu. Aslında diğer muhâcirlerle-mübadillerin büyük

çoğunluğu sıkıntı içerisinde yaşarlarken, Rodoslular ekonomik yönden bir hayli rahatlıdılar. İtalyan stili **zarif** giyim tarzları bile hemen farkediliyordu. Çokları yalılarda köşklerde ikamet ediyor, geldikleri yerlerdeki saltanatlarını **aynen** sürdürüyorlardı. Rodoslulara her ne kadar deniz korsanlarının kalıntısı veya Kipti (Çingene) deseler de onlar iş, aş ve ekmek verdikleri diğer muhacirlerin efendisi konumundaydılar. Paralarının gücüyle çocuklarını da yabancı menşeyli mekteplerde okutmayı, öncelikli tercihleri arasında görüyorlardı.

Böyle bir ortamda yetişen işadamı Durmuş Bey'in sevgili evlâdı Selçuk Yaşar, ilk öğrenimine genellikle Levanten ve Ermenilerin çoğunluğu **oluşturdukları** Saint-Polycarpe Fransız Okulu'nda başladı. Sınıf ve sıra arkadaşlarının ekseriyeti Gayrimüslim ailelerin şımarık çocuklarıydılar. Selçuk Yaşar, Fransız kültürünün tüm inceliklerini burada kapıldığı gibi, hayatı boyunca uyguladığı çalışma ilkelerinin tamamını bu okulda öğrendi. Saint-Polycarpe'ta **üç sene** eğitim gördükten sonra, Türk eğitim müfredatına uymayan bazı aksaklıklardan dolayı okulun kapatılması nedeniyle Alsancak'taki Saint-Joseph'e gitmek zorunda kaldı. Kısa bir müddet sonra ailece okulun karşısındaki Bomo-va Sokağa taşındılar. Oturdıkları **konak**, **Karşıyaka**'dakinden çok daha gösterişli ve ihtişamlıydı. Geniş bahçesi, çalışanların şık kıyafetleri, cümle kapısının önündeki süslü faytonlar herkesin dikkatini çekmekteydi. Selçuk Yaşar, beş yıl İzmir Saint-Joseph'te okuduktan sonra, lise bölümüne babasının isteği doğrultusunda İstanbul Saint-Joseph'te devam etme kararı aldı. Buradaki öğretmenlerin tamamına yakını Siyonist-Yahudi, Misyoner, Fransız ve diğer Gayrimüslimlerden müteşekkildi. İçlerinde çok az sayıda olan Türkler ise, pek sıradan derslere girmekteydiler. O nedenle müfredata dayalı etkinlikleri neredeyse yok gibiydi.

Okulun Yahudi ve Misyoner hocalarının hepsi de mason localalarıyla irtibatlıydılar. Zengin ailelerin çocuklarından oluşan öğrencilerini de bu yönde şartlandırıyorlardı. Gerek İzmir, gerekse İstanbul'da böyle bir eğitim yuvasının huyunu suyunu kapam Selçuk Yaşar, kendisine yapılan telkinlerin tam aksine milliyetçi dünya görüşüne daha fazla ilgi duyuyordu. Aslında Saint-Joseph'te böyle düşüncelerin yeşermesi, sürprizden öte istisnai hâl gibi bir şeydi. Genellikle buradan mezun olup istikbale atılanların çokları ya yurt dışına giderler ya da Türkiye'de önemli mevkilerde görev alarak mason birader olurlardı. Selçuk Yaşar ise, hafta sonlarında dışarıda görüştüğü milliyetçi arkadaşlarından esinlenerek "**Türk Talebe Birliği**"nin kurulmasına öncülük etmişti. Bununla da yetinmeyip, çıkardığı "**Türk Birliği**" adındaki gazeteyle, eğitim gördüğü okulun hristik uygulamalarıyla tezat teşkil eden davranışlar sergilemekteydi.

1942-1943 öğretim döneminde olgunluk sınavını veren Selçuk Yaşar, kardeşi Selman Yaşar'la birlikte üniversiteye girmeye hak kazandı. İTÜ'ye o zamanki adıyla "**Yüksek Mühendis Mektebi**"ne kaydını yaptırmak düşüncesindeydi. Bu tercihinde en büyük etken, bahse konu okulda birçok Türkçü ve milliyetçi öğrencinin bulunmasıydı. O yıllarda İTÜ'den mezun olmuş, devletin kurumlarında önemli görevlerde bulunan şahsiyetler de kamuoyunun dikkatini çekmekteydi. Ancak İstanbul'daki evlerinde kaldıkları Yaşar kardeşlerin dayıları İsmet Alkan, olaya daha ticari boyutlarda bakıyordu. Kişisel kanaatine göre bilhassa yeğeni Selçuk'un ekonomi alanında eğitim görmesinin gerek kendisi, gerekse ailesi adına fazlasıyla hayırlı olacağını düşünmekteydi. Tecrübeli dayı, bir anlamda çok sevdiği ablasının oğlunu politika ve teşkilatçılığa temayüllü heveslerden uzak tutmak istiyordu. Ardı arkası kesilmeyen ısrarlı nasihatlar karşısın-

da başka seçeneği kalmayan genç yeğen, **“Sultanahmet Yüksek İktisat Ticaret Okulu”**na kaydını yaptırarak üniversite eğitimine başlamıştı. Her şeye rağmen fazla mutlu olduğu söylenemezdi. Çünkü o yıllardaki İTÜ, onun düşünce ufkunda yer eden milliyetçiliğin kalbi sayılırdı. Liseden samimi olduğu bazı arkadaşları gibi, orada tahsil yapmaya adeta can atıyordu. Böylesine karmaşık duygular içerisinde Sultanahmet’te istediği havayı bulamayan Selçuk Yaşar, burada iki yıl okuduktan sonra 1946 senesinde yeni açılan **“İzmir Yüksek İktisat ve Ticaret Okulu”**na kaydoldu. Henüz 21 yaşında olmasına rağmen eğitimine devam etmesinin yanı sıra babasının işleriyle de yakından ilgilenmekteydi. 1947’deki **mezuniyetinden** sonra kardeşi Selman’la birlikte tam anlamıyla ticarete yönelmiş durumdaydılar. Yeterinden fazla sermayeleri olduğu için ticari alandaki hedeflerini daha yükseklerle çıkartmayı düşünüyorlardı. Babaları Durmuş Bey, her ne kadar müessesenin başında görünse de, icraata yönelik faaliyetler daha çok oğullarının üzerindeydi. O sadece finansör ve firmanın mükellefiyetteki sahibi konumundaydı.

Selçuk Yaşar, zaman zaman iş amacıyla Danimarka’ya gidip gelirken orada kadınlı erkekli gruplar ve aileler arasında çok bira içildiğini görüyordu. Türkiye’de bira, yalnızca İnhisarlar İdaresi’nin (Tekel) elindeydi. Bu da ancak Ankara ve İstanbul gibi büyük şehirlerin ihtiyacını karşılayabiliyordu. Diğer bölgelerdeki insanlar, içmek isteseler bile bira bulamıyorlardı. Selçuk Bey, o nedenle bu konuya fazlasıyla önem vermekteydi. Böyle bir girişimin binlerce kişiye ekmek kapısı olacağına inanıyordu. İşin ticari boyutuna bakıldığında; özel sektörün üreteceği bira’yla Türkiye’de önemli kazançlar sağlayacağı aklına yattığı için, kafasını kurcalayan düşünceleri mutlak surette hayata geçirmek istiyordu. Yakinen gördüğü kadarıyla Danimarka’daki bira üreti-

mi Yahudilerin ellerindeydi. Buradaki yöneticilerin **hepsi** de Siyonisttiler. Yaşar grubunun ilk müracaatlarında Selçuk Bey'in **Saint-Joseph**'te okuduğunu duyunca, fazlasıyla memnun kalmışlardı. Çok geçmeden aldıkları davet üzerine İzmir'e gelen Danimarka heyeti yetkilileri, gerekli etüd çalışmalarını yaptıktan sonra parasal anlaşmalar neticesinde kendi markalarının patentasını kısa sürede verdiler. Nihayet 1968 yılında Yaşar grubunun öncülüğünde İzmir'de açılan **Tuborg Bira Fabrikası**, resmen faaliyete geçmiş oluyordu. Ticarete sınır tanımayan Selçuk Bey, akıllı yatırımlarının akabinde servetine servet katarken basın sektörüne de el atmıştı. 12 Mart 1971 sonrasında Jerfi Yener ve Nihad Kürşat'ın yönetiminde **Ege Ekspres**'le gündem oluşturan Yaşar, bölge gazeteciliği adına yaptığı hamlelerle okuyucu kitleleri tarafından büyük saygı görüyordu. Bir anlamda yılların Yeni Asır'ıyla aile şirketi olarak hatırı sayılır mahiyette rekabet oluşturmuş durumdaydılar. Böyle bir girişimin kopardığı fırtınadan "Bilgin grubu" fazla hoşlanmasa da gazeteciliğin kuralları çerçevesinde herkes işine bakmak zorundaydı. Bu arada Ege'nin incisi konumundaki Çeşme Altinyunus'u 1974 senesinde turizmin hizmetine açan Selçuk Yaşar, taraflı tarafsız sektörle alakalı bütün insanların takdirlerini kazanmıştı. Her yönüyle göz kamaştıran bu muazzam tesisin bir benzeri, zenginlikleriyle övünen Avrupa ülkelerinin çoklarında dahi yoktu. Türkiye'ye gelen gelişmiş devletlerin turistleri, Altinyunus'a kıskançlık ve hayranlık içerisinde bakmaktaydılar. Hatta çokları böyle bir projenin nasıl gerçekleştiğini öğrenip, çektikleri sayısız resimleri yakınlarına göndererek, bu dünya harikası turizm cennetine mutlaka gelmelerini hatırlatıyorlardı. Danimarkalı Tuborgçular ise, Siyonist düşüncelerinden dolayı başka hesaplar peşindeydiler. **Bilderberg**'in merkezi konumundaki komşu ülkeleri Hollan-

da'da bile böylesine muhteşem bir tatil merkezinin **olmayışı**, içlerini sızlatıyordu. Gerçekleştirdiği **olağanüstü** başarılarından dolayı iş akitlerinin bulunduğu yakın dostları Selçuk Yaşar'ı gönülden tebrik ediyorlardı. Tabii ki bütün bunlar, tarafların aralarında geçen diyalogların seremoni faslını oluşturan mizansenlerdi. Bundan sonrası ise, her yıl dünyanın ayrı bir ülkesinde rutin olarak uygulanan masonik planlarla alakalıydı. 1954'ten bu yana süregeldiği üzere gizlilik kuralından taviz vermeleri ihtimal harici bir durumdu. Bu garanti'yi sağladıktan sonra Danimarka ve Hollanda'ya mensup Siyonist üyelerin onayları doğrultusunda Türkiye'de* yapacakları ikinci toplantıda, dünyanın önde gelen masonlarını biraraya getirmeyi düşünmekteydiler. Denizle içiçe olan bu devasa **tesis**, arayıp da bulamadıkları bir yerdi. Müşterek düşüncelerini, birlikte iş yaptıkları Selçuk Yaşar'a açtıklarında başlangıçta kısmi sayılabilecek çekincelerle karşılaşsalar da çok geçmeden aradıkları orta yolu bulmuşlardı. Bahse konu gizli toplantı Altınyunus'ta gerçekleşmesine gerçekleşecekti ama, işletmenin sahibinin mason olmayışı uygulamaya koyacakları formatın kurallarına uymuyordu. Önlerinde fazla zaman kalmadığına göre, bu küçük sorunu halletmelerinden başka seçenekleri yok gibiydi. İş hayatının son dönemlerinde tahminlerin çok üzerinde zenginleşmesinden dolayı milliyetçilikteki keskin çizgilerinden liberallığe doğru eğilim gösteren **Selçuk Yaşar**'ı ikna etmek yine de kolay görünmüyordu. Üstelik onun gibi öğrencilik yıllarında "**Türk Talebe Birliği**"nin kurucuları arasında yer alan eskinin fanatik milliyetçisine, mason olması nasıl teklif edilebilirdi? Aslında ünlü işadamına karşı Danimar-

* Türkiye'deki ilk Bilderberg toplantısı 1959 senesinde İstanbul'daki Yeşilköy Çınar Otel'de yapılmıştır.

kalı dostları için bu türden kriterlerin fazla önemi yoktu. Sevgili ortaklarına konuyu direkt açarak, kısa sürede cevap vermesini beklediler. Bu şartlarda değil Selçuk Bey, ticari düşünüen hiçbir işletmecî dünyanın önde gelen şahsiyetlerinin Altınyunus’a gelmelerini kaçırmak istemezdi. Çok geçmeden taraflar arasında mutabakata varılmış, üstad seviyesindeki masonların en üst kuruumu olan “**Bilderberg Toplantısı**”nın Yaşar grubunun tesislerinde yapılmasına karar verilmişti. Hatta rezervasyonlar bile herhangi bir aksaklığa meydan vermemek için **iki ay** öncesinden okeylenmiş durumdaydı. Bilderbergçilerin karşılanma ve uğurlanmalarında yapacağı muhtemel refakatçılıktan dolayı aynı günlerde İzmir’deki **Gönül Locası**’na müracaat eden Selçuk Yaşar, tedrisat-ı rahleden geçtikten sonra önlük giyip eldiven takmasının ardından mason birader olmuştu. Artık işlem tamamdı. Masonların dünyasındaki hatırlı misafirleri istedikleri zaman gelebilirlerdi. Nihayet 1975 senesinin Haziran ayının ilk haftasında başta ABD Dışişleri Bakanı Kissinger olmak üzere pek çok tanınmış devlet adamı Bilderberg Toplantısı için Altınyunus’a geldiler. Türkiye’yi ise, ünlü işadamı Feyyaz Tokar temsil ediyordu. Mason devlet adamları adına Adalet Partisi Genel Başkanı Süleyman Demirel, açılışa bizzat iştirak etmişti. Buradaki şöhretli ve tanınmış insanların hepsi de Bilderberg’in değişmez kurallarını çerçevesinde üç gün içeriye kapandıkları için, katılımcılar arasında nelerin konuşulduğu hiçbir zaman öğrenilemedi. Organizasyonun ev sahibi konumundaki **Selçuk Yaşar**, henüz çiçeği burnunda mason olması nedeniyle değil konferans salonuna girmek, bu toplantıda hazır bulunan yerli-yabancı davetlilerin konakladıkları katlarına bile çıkamamıştı. Ancak **Altınyunus**’un adı, o tarihten itibaren kara bir leke gibi Bilderberg’in literatürüne geçti! Hem de hiç silinmemek üzere...

Şimdilerde bazı çevreler “**Selçuk Yaşar gibi milliyetçi bir insan nasıl mason olabilir?**” diye uyduruktan nağmeler okuyorlar. Şurası gayet iyi bilinmeli ki masonun milliyetçisi, komünisti, liberali, ateisti, dincisi olamaz bağlamında bir kaide yoktur. Ülkemizdeki bütün **locaları** dikkatle incelediğimizde, her kesimden insana rastlamamız mümkündür. Hemen örnek vermek gerekirse; nasıl büyük Türkçü Ziya Gökalp tescilli bir masonsa, Türk Milli Eğitimi’ne komünizmin temellerini atan Hasan Ali Yücel de bir o kadar masondur. Günümüze baktığımızda milliyetçi Bedrettin Dalan’la, **sosyalist** dünya görüşünden ödün vermeyen Doğan Hızlan aynı mahfilin biraderidirler. Masonik arşivlerdeki gerçekler böyle söylediğine göre, bunun aksini hiçbir aklhevvel inkâr edemez. Öyle sanıyorum ki bu tarz örnekleri ilerleyen zamanlarda günyüzüne çıkarmak, eskiye oranla çok daha kolay olacaktır. **Selçuk Yaşar’a** gelince; Bilderbergçilere kendi tesislerini açıp şahsi çıkarları adına teşrifatçılık yapması, masonizme midесinden bağlı olduğu anlamı taşımaktadır. Üstelik böylesine talihsiz bir girişim, **Siyonizm hizmetkârlığının ağababalığıyla eşdeğerdedir**. Geçmişteki **milliyetçiliği** mazide kalan üstad seviyesindeki bir mason biraderin, matrükül kayıtlarındaki ismini fesad yuvasından soyutlama bağlamındaki çırpınışları onu kesinlikle mazur kılmaz. Altınyunus’ta, otuz küsur yıldan bu yana Rotary ve Lions Kulüpleri’nin yanı sıra irili ufaklı tüm mahfillerin sürekli toplantılar yaptıklarını dünya âlem biliyor. Hâl böyle iken bu anlı şanlı tesisin sahibinin masonluk tartışması, bilinen gerçekleri saptırmaya yönelmekten başka mana taşımaz.

1975 senesindeki Bilderberg teşrifatçılığından sonra hızlı bir gelişim göstermeye başlayan Selçuk Yaşar, aynı yıl içerisinde öteden beri hayal ettiği “**Pınar Süt**” projesini hayata geçirdi.

Bir müddet sonra Ege’li tanınmış bir sanayici olarak patronlar kulübü TÜSİAD’ın 12 kurucusu arasında yer aldı. Gruptaki arkadaşlarıyla birlikte TÜSİAD adına “Devir” adlı dergiyi çıkardılar. *(Bu dergi bilinen yönüyle, mason localarıyla ünlü işadamları arasındaki bağlantı görevini yürütmektedir.)* Aradan geçen birkaç yıl sonra Yaşar Holdinge bağlı şirketlerden Ege Gübre 11 Mart 1978 tarihinde hizmete girdi. Selçuk Bey’e göre, boya sanayii onun vazgeçilmezleri arasındaydı. Basına verdiği demeçlerinde, bu hususa dair şunları söylüyordu:

“Sektörün en büyüğü DYO’dur ve öyle kalacaktır. Türkiye’de markalar tarihine bakarsanız, konsantrasyon becerisini kaybetmiş liderlerin elinde nice markaların yok olduğunu görürsünüz. Önemli olan markayı yaşatmak ve liderlik çizgisinde tutmaktır.”

Selçuk Yaşar’ın belirttiği gibi, DYO gerçekten de Türk boya sanayiinin tartışmasız lideri ve amiral gemisidir. Yıllık 350 milyon liraya yaklaşan cirosu aslında hiçbir itiraza mahal bırakmıyor. Nasıl her imparatorluğun çöküş veya duraklama dönemleri varsa; 1983 yılına kadar Ege Bölgesi’ndeki zirveyi ticari sahadaki rakiplerine kaptırmayan Yaşar grubu şirketleri, patronlarının yaptığı tarihi hatayla irtifa kaybetmeye başlamıştı. 1980 ihtilalinin kaosu dönemlerinde her zamanki gibi tavan yapsalar da, siyasi partilerin kurulma aşamasında işin rengi değişmişti. Görüldüğü kadarıyla sermayedarların büyük çoğunluğu, yeni arayışların tedirginliği içerisindeydiler. Gelişmelerin konseptine göre herkes farklı farklı fikirler üretiyordu. İş dünyasının tek derdi, kim gelirse gelsin, biran önce askeri hükümetten kurtulmak üzerineydi. 1983 ilkbaharına yaklaşıldığı zamanlarda Cumhurbaşkanı Kenan Evren ve Milli Güvenlik Konseyi Üyesi ko-

numundaki ihtilalci paşaların izniyle kurulan siyasi partiler, hızla **seçim** çalışmalarına yönelmiş durumdaydılar. Liderler ise, kendi saflarına çekebilmek adına her fırsatta büyük holding sahiplerinin kapılarını aşındırıyorlardı. Kimileri umduğunu bulup seviniyor, kimileri de hayal kırıklığının tesiriyle yeni arayışların peşine düşüyorlardı. Bütün bunlara rağmen mevcut parti yöneticilerinin üzerlerinde, askeri kanattan gelmesi muhtemel yaptırımların çekinceleri vardı. Aynı şey, sanayiciler için de söz konusuydu. Bu yöndeki kararını vermekte fazla gecikmeyen Selçuk Yaşar ise, tanınmış bir **işadamı** sıfatıyla kartlarını iktidara geleceğine inandığı Milliyetçi Demokrasi Partisi Lideri **Turgut Sunalp**'a oynamış, kendisine sıcak yaklaşımlar gösteren Turgut Özal'ın yüzüne bile bakmamıştı. Aslında o günün şartlarında, taraflı tarafsız bütün tahminlerde ibre MDP'den yana ağır basıyordu. Necdet Calp'ın Halkçı Partisi'ne şans verenler, neredeyse yok denilecek kadar azdı. Başta Kenan Evren olmak üzere konsey üyelerinin tamamı, Turgut Sunalp'ın yeni hükümeti kurmasını sabırsızlıkla beklemekteydiler. Ne var ki kamuoyu anketlerinin tam aksine 1983 Kasımı'nda yapılan genel seçimlerde Özal'ın partisi **ANAP** sürpriz bir şekilde tek başına iktidara gelince, Yaşar'ın iş hayatı allak bullak olmuştu. Şirket ünitelerindeki gerilemenin yanı sıra devletten alınamayan teşvikler, holdingin belini kırmaktan başka işe yaramıyordu. Zorunlu işten çıkarmalar ise, prestij kaybına yönelik sıkıntıları tetikleyen sebeplerden başlıcasıydı. Şahsına matuf bütün dayatmalara rağmen inatla direnç gösteren Selçuk Yaşar, 5 Mayıs 1985 tarihinde "**Pınar Et**" tesislerini açarak "**Ben hâlâ ayaktayım**" mesajını veriyordu. Bununla da yetinmeyip, **Çeşme**'den sonra **Marmaris Altinyunus'u** Türk turizminin hizmetine sunması, başlıbaşına bir gövde gösterisiydi. Ama yine de iktidarla barışık olmayışın-

dan dolayı şirketler bağlamındaki gerilemeye çare bulunamaması, dikkatlerden kaçmıyordu. Öz sermayesiyle, kötü gidişata karşı üç dört yıl daha direnen Selçuk Bey, fazla zaman kaybetmeksizin radikal kararlar **almak** düşüncesindeydi. Nihayet 1987-1989 yılları arasında Hazine Genel Müdürlüğü görevini yürüten üstad masonlardan Bilderberg Üyesi **Gazi Erçel**'i, sürpriz bir şekilde holding yönetim kuruluna transfer etmeyi başarmıştı. Artık bundan böyle aralarında biraderlik dayanışmasının olacağı, kaçınılmaz bir durumdu. Özal Hükümetiyle öteden bu yana süregelen **sıcak** münasebetlerinden dolayı kısa zamanda holdingteki şirketlerin çehresini değiştiren Erçel, gruba ait Tütünbank'ın Murahhas Üyeliğini de uhdesine almıştı. Bir anlamda her şey yeniden gözden geçiriliyordu. Ailenin mirasçıları ise, alınan radikal kararları sessizlik içerisinde seyretmekteydiler. Bilhassa kanayan yara haline dönüşen Tütünbank'ın* düzlüğe çıkması, grubun geleceği adına çok önemliydi. Eski hazineci olması nedeniyle Gazi Erçel'in düşük pariteli faizlerle bankaya yüksek miktarda sıcak para çekmesi, kurum çalışanlarının yüzlerini güldermeye başlamıştı. Bu iyimserlik havası, sektörün diğer ünitelerinde de açıklıkla göze çarpıyordu. İş çevreleri tarafından neredeyse battı batacak denilen holding, bir yıl içerisinde kâr göstergesine ulaşmış vaziyetteydi. Çok doğal olarak burada, devlet ricalindeki üst düzey masonların azımsanmayacak destekleri fevkalâde kaydadeğer unsurlardır. Aslında her biraderin, en zor anlarında kendisine hayat verecek bir cansuyu bulması yadırganacak **durumlar olamaz**. 1995'lere kadar yaklaşık altı yıllık zaman periyodunda Yaşar Holdingi yeniden şaha kaldıran

* Tütünbank'ta Murahhas Üyelik yapan Bilderbergçi Gazi Erçel, bilahare genel müdürlük görevini üstlenmiştir.

Bilderbergçi Gazi Erçel, sevgili biraderine olan görevini yerine getirmenin huzuru içerisinde dostça veda ederek kurumdan ayrılmıştı. Selçuk Yaşar'ın dinmek bilmeyen ısrarları ise, bu sürpriz ayrılığı engellemeye çare değildi. Çünkü, Erçel'in bundan sonraki düşünceleri her zamankinden daha farklıydı. Tüm üst düzey bürokratlarda görüldüğü üzere öteden bu yana Merkez Bankası Başkanı olma hesapları yapıyordu. Ve çok geçmeden olacaktı da...

Güçlü bir kurum olarak holding yönetimini oğlu Selim Yaşar'a devreden Selçuk Bey, kendisi de onursal başkanlığın keyfini sürüyordu. Aynı zamanda kızları Feyhan Yaşar ve İdil Yiğitbaşı da ağabeylerinin yardımcısı konumundaydılar. Ailenin damadı Ahmet Yiğitbaşı* ise, DYO boya ve kimya grubundan sorumlu yöneticiliği üstlenmişti. Holding bünyesindeki gıda, içecek, ticaret, yem, hayvancılık, madencilik, turizm, bankacılık, sigortacılık ve kâğıt sektörü halen gruba bağlı şirketlerin faaliyet alanları içerisindeydi. Zamanla oğlunun çalışmalarından memnuniyetsizlik duyan Selçuk Bey, (2004 yılında) onun yerine büyük kızı Feyhan Yaşar'ı yönetim kurulu başkanlığı'na getirmeyi uygun görmüştü. Esas itibarıyla böylesine emrivaki bir yaptırım, aile içi ilk operasyondur. Ayrılığın başlangıcında babasıyla ters düşüp hırçınlaşan Selim Yaşar, ilerleyen günlerde sessizliğe bürünüp köşesine çekilmek mecburiyetinde kalmıştı. Gruptaki yöneticilik görevleri sona ermesine rağmen yasal açıdan yalnızca hissedarlığı devam etmekteydi. Hobi olarak da Türkiye'nin Tunus fahri konsolosluğunu yürütüyordu. Yaklaşık altı bin kişinin çalıştığı yıllık ortalama 2 milyar TL ciroya sahip

* Yaşar ailesinin damadı konumundaki Ahmet Yiğitbaşı, halen 2010 yılı itibarıyla gruba ait DYO'nun sorumlu yöneticisidir.

24 şirketli holding, ailenin büyük kızı Feyhan Yaşar'a emanet edilmiş durumdaydı. Küçük kızkardeş İdil Yiğitbaşı da ablasının yardımcılığını yürütüyordu. Bütün bu kan değişimlerine rağmen aile içindeki çok başlılık, şirketlerin sağlıklı çalışmasını büyük ölçüde engellemektedir. Holdingin halka açık olmayışı ise, ortakların ardı arkası kesilmeyen tenkidlerine neden olmaktadır. Üç kardeşten hepsinin de kurum içerisinde adamlarının olması, dedikoduları da beraberinde **getiriyordu**. Bu fırtınalarla uzun müddet boğuşan Feyhan Yaşar, yönetime hakim olamayışından dolayı ne yapacağını şaşırılmış vaziyetteydi. Aradan geçen dört buçuk yıl içerisinde 40'tan fazla ülkeye 83 milyon dolarlık ihracat gerçekleştirmesine rağmen, 2008'in 2 milyar liralık cirosunu yeterli görmeyen babasına bir türlü yaranamamıştı. Anlaşılan Bilderberg teşrifatçısı üstad mason Selçuk Yaşar'ın gözü bir türlü doymak bilmiyordu. Daha fazlasını istediğine göre, yeni operasyonlar kaçınılmaz gibi görünmekteydi. Nihayet 2009 Martında emrivaki kararını açıklayan Selçuk Bey, küçük kızı İdil Yiğitbaşı'nı holdingin yönetim kurulu başkanlığı'na getirerek aile içi tartışmalara bir yenisini daha eklemiş durumdaydı. İlk anlarda bu diktavari uygulamaya herkes biat eder gibi görünse de, geri plandaki fırtınanın önü arkası kesilmiyordu. Temeli 1945 yılında atılıp 1954'te holdinge dönüşen Yaşar topluluğu, tarihinin en dramatik iç çekişmeler dönemini yaşamaktaydı. Grubun parasal gücüne rağmen gerek mirasçılarda, gerekse ortaklarda huzur diye bir şey **kalmamıştı**. Görüldüğü kadarıyla herkes birbirini sorguluyordu. Nitekim **2009** Ağustosunun ilk haftasında resmen başkaldıran Feyhan Yaşar, Merkezi Kayıt Kuruluşu'na gönderdiği yazılı başvuruyla holdingin **ortaklık** yapısından tümüyle koptuğunu bildirerek, hisselerinin satışını ilan etmişti. Aldığı radikal kararlarla da yetinmeyip, ertesi gün yaptığı basın açıklamasında

“Geriyeye dönüşünün söz konusu olmadığını” ısrarla vurgulamaktaydı. Peş peşe gelen artçı sarsıntılarla büyük darbe alan Selçuk Yaşar’ın, öz evlâdına karşı hatırı sayılır mason dostlarını devreye sokması da bir işe yaramıyordu. Oğlu Selim Bey ise, çoktan bayrak açmış pusuda beklemekteydi. Holdingin üçe bölünmesi veya parçalanması, yönetim kurulu başkanı İdil Yiğitbaşı’nı da içinden çıkılmaz sıkıntılara sokmaktaydı. Kardeşlerinin husumeti, babasına olduğu kadar ona da göz açtırmıyordu. Kimbilir belki de geçmişte görüldüğü üzere Gazi Erçel sürpriz atılımlarla holding yöneticiliğine soyunarak, taraflar arasındaki anlaşmazlığı giderip **gruba** yeniden **canlılık** kazandırabilirdi. Kırk yıllık Bilderbergçi dostu, mason biraderi’ne beklentileri doğrultusunda böyle bir jest yaparak dağılma hadisatını önleyecek olursa, yaşantısını hiç ölmeyecekmiş gibi sürdüren Rodoslu Selçuk Yaşar’ın maddiyata dayalı hayat serüveni bütün hızıyla yeniden başlayacak demektir. Ne diyelim; onun tarzındaki masonik insanların ekseriyetinin zihniyetleri, son nefeslerine kadar maneviyattan ziyade **mal canlılığı üzerine kuruludur**. Üstelik sırtlarına vurup, servetlerinin küçücük bir parçasını dahi öbür tarafa götüremeyeceklerini bildikleri halde...

ŞARIK TARA

22 Nisan 1930 senesinde Üsküp'te doğan Şarık Tara'nın annesi Mahmure Hanım Kosovalı, babası Fevzi Bey ise Karadağlı'dır. Uzun müddet eski Yugoslavya sınırları içerisinde yaşayan bahse konu aile, Müslüman olmasına rağmen bazı araştırmacıların iddia ettikleri gibi Sabetayist değildir. Esas itibarıyla her Üsküplü Sabetayist olacak diye bir kaide de yoktur. İlk öğrenimini doğduğu şehirde tamamlayan Tara, o küçük yaşına rağmen kraliyet baskısıyla komünizm karmaşası arasında yönetilen Yugoslavya'dan mutlak surette kurtulmak istiyordu. Babası Fevzi Bey ise rejim ne kadar kötü olursa olsun, avukatlık yapması nedeniyle kalıcı olmaktan yanaydı. Üstelik kızılıydızcı sosyalistlerle de günü kurtarmak adına iyi geçiniyordu. O yıllarda Balkan ülkelerini komünizm ve kralcılık furyası sardığından, Tara'ların yakın akrabası Selanikli Evrenosoğlu Rüstem Bey'in aile bireylerinin büyük çoğunluğu İstanbul'a göç etmişlerdi. Aralarındaki mektuplaşmalarda Fevzi Bey, eşi Mahmure Hanım ve çocuklarının fazla zaman kaybetmeksizin yanlarına gelmelerini beklemekteydiler. İkinci Dünya Harbi'nin zor yıllarında Cumhuriyet Türkiye'si her ne kadar tek partili "şeflik sistemiyle" yönetilse de, komşu ülkelere nazaran daha huzurluydu. Savaş dışında kalmamasından dolayı en azından işgal tehlikesi diye bir şey hissedilmemekteydi. Bu durumu da göz önünde tutan Tara ailesi, 1942 yı-

linda Üsküp Başkonsolosu Reşat Karabuda'nın yardımlarıyla oğulları Şarık'ı* Evrenosoğlu Rüstem Bey'in kızı Seniha Hanım'ın yanında kalmak üzere İstanbul'a gönderdiler. Böylesine bir girişim her ne kadar risk olsa da, o günün şartlarında başka seçenekleri yoktu. Zira demir yumrukla yönetilen Yugoslavya'da, bütün ailenin iltica etmesi neredeyse imkânsız gibiydi. İstanbul'daki ilk günlerinde Seniha yengesiyle iyi bir uyum sağlayan küçük Şarık, zenginlerin okulu sayılan Şişli Terakki Lisesi orta kısmında öğrenimine başlamıştı. Çevresinde genellikle Yahudi ve mason ailelerin çocukları bulunmakta ve onlarla sıkı arkadaşlık ilişkilerine girmekteydi.

1944 senesine gelindiğinde İkinci Dünya Harbi bütün şiddetiyle devam ederken, Alman ordularının içerilere kadar girmesi neticesinde Yugoslavya yaşanmaz bir hal almıştı. Herkes korku ve panik içerisinde ne yapacağını şaşırırken, halk arasında partizan adı verilen kızılıldızcılar önüne geleni direnişe zorluyorlardı. Aslında kendi topraklarını savunmaları açısından haksız da değildiler. Belgrad'ın haricindeki kasabalar adeta savaş alanı gibiydi. Tarafsız insanlar ise, ülkelerinin kan gölüne dönüşmesinden Tito'yu sorumlu tutmaktaydılar. Bu şartlarda fazla beklemenin gereksiz olduğuna kanaat getiren Fevzi Bey, eşi Mahmure Hanım ve kızları Vildan bir yolunu bulup İstanbul'a gelerek, yaklaşık yirmi iki aydır ayrı kaldıkları Şarık'a kavuşmanın sevincini yaşamışlardı. Artık bundan böyle Tara ailesi için, yepyeni bir hayat başlamak üzereydi. **Yugoslavya'daki despotizm defterini kapattıklarına göre, çok partili demokratik sistemin**

* Şarık Tara'nın Türkiye'ye geldiği yıllarda (1942) Mareşal Tito henüz devlet başkanı konumunda olmadığı halde mevcut kraliyet yönetimi üzerinde yegâne baskı unsuruydu.

hürriyet rüzgârlarını zaman içerisinde onlar da tanıyacaktı. Ailesine kavuştuğu senenin güz döneminde ortaokulu bitiren Şarik Tara, Şişli Terakki'nin lise kısmına geçmişti. Arkadaşları arasında başarı grafiği yüksek bir öğrenci olarak dikkat çekiyordu. İlerleyen yıllarda dev binalar yapmayı hayal etmekteydi. Bu yöndeki atılımcı düşünceler onun vazgeçilemez bir saplantısıydı. Nihayet 1954 senesi öğrenim dönemi sonunda İstanbul Teknik Üniversitesi (İTÜ) İnşaat Fakültesi'ni bitiren Tara, genç bir mühendis olarak hayata atılmıştı...

Aslında genlerindeki işkolik yapısından dolayı kabına sığmayan bir kişiliğe sahipti. Memuriyeti hiç düşünmediği için, daima serbest çalışıp özel sektörle iş yapmayı hedefliyordu. 1957'de henüz 27 yaşındayken kızkardeşi Vildan'ın kocası, aynı zamanda yakın arkadaşı olan Sadi Gülçelik'le **ENKA Kollektif Şirketi**'ni kurarak, **müteahhitlik** sahasında önemli atılımlara yönelmişlerdi. Bu şirketin baş harfleri "**Enişte ve Kayınbirader**" logosunu oluşturuyordu. Geldikleri yerlerde zorluk çekmelerinden dolayı her muhacir çocuğunda görüldüğü üzere, diğer rakiplerinden daha fazla çalışmaktaydılar. Aslında oportünist bir dünya görüşüne sahip olan Şarik Tara, masonlara ve onların elit yaşantılarına dikkatlerden kaçmayacak derecede sempati duymaktaydı. Yakinen bilindiği kadarıyla okul hayatındaki zengin arkadaşlarının çokları biraderler tayfasının içindeydiler. Hepsi de ayrı ayrı locaların **mensupları** olarak, cemiyet hayatının ön saflarını teşkil ediyorlardı. 1972 senesinde **ENKA Holding'i A.Ş.**'ye dönüştüren Şarik Tara, bir anda zirveye yükselmişti. İş âlemindeki bütün dostları ona ve gelişmelerinde önemli katkıları bulunan eniştesi Sadi Gülçelik'e adeta gıptayla bakıyorlardı. Türkiye'nin dev inşaat projelerine azımsanmayacak imzalar attıkları o günlerde, mason dostları onlarla devamlı ilgilenerek, kendi mah-

fillerine katılmalarını telkin etmekteydiler. Hatta sürekli broşürler getirerek, istemlerinin boyutlarını daha da genişletmişlerdi. Enişte Sadi Gülçelik böylesine ısrarlı dayatmalara fazla aldırış etmezken, kayınbiraderi ondan daha farklı düşünüyordu. Bunu sezinlemekte gecikmeyen üst seviyedeki üstadiazamlar, genç zenginlerin arasında etkin bir konumda bulunan Yüksek Mühendis Şarık Tara'yı Nur-u Ziya Sokaktaki Büyük Loca'ya götürerek, eldiven giyip önlük taktırdıktan sonra mason birader olmasını sağlamışlardı. Artık o, bundan böyle mahfile düzenli şekilde gitmesinin yanı sıra kendisine tevdi edilen kurallara harfiyen uyması gerektiğinin bilincindeydi. Ve hayat sürecinin her döneminde masonizmin formatına **itaatkâr** davranması nedeniyle üstadiazamları tarafından daima takdirle anılmıştır. Onun bu tutumu, yeni yetişen çırak seviyesindeki biraderlere de referans olarak gösterilmiştir diyet liriz.

İnşaat Yüksek Mühendisi **Şarık Tara**, **ENKA Holding**'in patronu sıfatıyla neredeyse yarım yüz yılı aşkın meslek hayatı boyunca teknoloji ve yönetim anlayışına önem vermiş, batı ülkelerindeki en ileri sistemleri Türkiye'ye getirerek şirketlerinin dünya piyasalarında saygınlık kazanmasını sağlamıştır. Bilhassa mason ve monşerist fikriyattaki dostlarıyla aynı potanın içinde bulunması nedeniyle çalışma hayatında bu türden kişilere daima öncelik vermiştir. Ayrıca batı ülkeleriyle eşdeğerde üretim yaparak, bu üretimin gerektirdiği teknolojilerden yararlanması yakinen bilinen durumlardır. Bu sayede Türkiye ekonomisine gerek iç pazar ve istihdam yönünden gerekse döviz girdileri bakımından büyük katkılarda bulunmuştur. Son yıllarda önemli kısımlarını yurt dışında olmak üzere çok sayıda taahhüd işi alarak, dünyanın sayılı kuruluşları arasına bir Türk şirketinin de girmesini sağlamış durumdadır. Hiç kuşkusuz böylesine zirve yapan mu-

azzam yatırımlarda mason locaları'nın görünmeyen gizli elinin bulunduğu, çok istenilse de tevil **edilemez**. 1983 yılında Şarık Tara ve daha sonraları elim bir uçak kazasında hayatını kaybeden eniştesi Sadi Gülçelik'e ait ENKA Holding'in çeşitli kuruluşlarında 1100'ü mühendis olmak üzere toplam 24.500 kişi çalışmaktaydı. Şimdi ise, 2010 yılı itibariyle hiç abartısız bu sayı ikiye katlanmış vaziyettedir. Moskova'daki inşaatlarda çalışanlarla birlikte mevcut rakamın her geçen gün hızla artış gösterdiğini söylemek mümkündür. Bu da ENKA'nın kendi alanındaki vazgeçilemez gücünü ispatlamaktadır.

Şarık Tara, girişimci yapısı itibariyle halen ülkemizin pek çok kamu ve özel kuruluşlarıyla vakıf ve spor kulüplerinde sosyal faaliyetlerde bulunmakta, buralara maddi ve manevi destek vermektedir. Bu tarz davranışlarından dolayı yurtiçi ve yurtdışındaki aktiviteleri nedeniyle çok sayıda ödüle layık görüldüğü yakinen bilinen durumlardır. Aslında böylesine liyakat nişanlarında, masonik çevrelerin dikkatlerden kaçmayan teşvikleri hiçbir zaman inkâr edilemez. Yıllar içerisinde bu manadaki etkin bir gücü her zaman yanında hisseden Şarık Tara* özellikle inşaat sektöründe Türkiye'nin en önemli işadamları arasında daima ilk sıralarda yer almıştır. Piyasanın gözlemlerine objektif olarak bakıldığında inşaatı destekleyen kurumlar adına; Pimaş ve Kelebek Mobilya'ya yaptığı yatırımlar bütün eleştirilere rağmen sektörün **öncüsü** konumundadır. Son yıllarda ise, **ENKA**'nın enerji üretimine yönelmesi adeta göz kamaştırıyor. Masonluğun giz kuralları nedeniyle çok fazla basın önüne çıkmayan Şarık Tara, bilhassa Moskova'da kurduğu dev şantiyelerle yurt dışın-

* Şarık Tara, halen ENKA Holding Şirketler Grubu Onursal Başkanıdır. Grubun Yönetim Kurulu Başkanlığı'nı oğlu Sinan Tara yürütmektedir.

da da imparatorluğunu ilan etmiş bir holding yöneticisidir. Zirvedeki işadamı sıfatıyla, localardaki sevgili biraderleri her yıl geleneksel hale getirdikleri organizasyonlarında onu taçlandırmayı da unutmadılar. 16 Nisan 2009'daki EDUPLUS 6. Liderlik Zirvesinde **Şarık Tara**, ülke ekonomisine yön veren sanayicilerin öykülerini anlatırken, kendisini liderlik oskarına layık görenleri daima hatırlayacağını gözleri buğulanarak söylemişti. Daha da önemlisi geçmiş yıllarda ödül alan şahsiyetlerden Nejat Eczacıbaşı, Vehbi Koç, Sakıp Sabancı, Asım Kocabıyık ve Süleyman Demirel'i saygıyla yadederek değerli dostlarını yeniden gündeme taşıyordu. Bu zirveye katılan Coca Cola, Unilever, Sony, Bosch, Bayer ve Mercedes gibi uluslar arası şirketlerin önde gelen mason yöneticileri ise onu, duygu dolu sözlerinin karşılığı olarak ayakta alkışlıyorlardı. Burada asıl dikkat çeken husus, her masonun birbirini destekleyip kollamasıdır. **Şarık Tara*** da zirvedeki biraderlerinden EDUPLUS ödülünü aldığına göre saygın işadamlarımızın önü değil Türkiye, Avrupa'nın her ülkesinde hayatının sonuna kadar açık demektir...

* **Şarık Tara**'nın ödül aldığı 16 Nisan 2009'daki zirveye katılanlardan Mercedes Ceo'su Jürgen Ziegler, Bayer Yöneticisi Dr. Sebastian Guth, Sony Eurasia Genel Müdürü Mohsen Noohi, Bosch Türkiye Genel Müdürü Hermann Butz dünyanın tanınmış masonları arasındaki üst düzey zenginlerdir. Ayrıca bu toplantıya birçok önde gelen işadamlarının yanı sıra Borusan Holding'in Ceo'su Bilderbergçi Ağah Uğur, Alarko Holding'in Yönetim Kurulu Üyesi Yahudi asıllı Leyla Alaton da katılmıştır.

FARUK SÜREN

Üstad seviyesinde bir mason olan **Faruk Süren**, 28 Temmuz 1945'te İstanbul'da doğdu. Aile kökenini dikkatle irdelediğimizde, karşımıza hayli kozmopolit bir tablo çıkmakta! Babası ünlü işadamı Fuat Bey tarafından Süryani ve İtalyan asıllı olan Süren, annesinin soykökü itibariyle **Saraybosna**'lı bir ailenin mensubudur. Ancak, yakinen bilindiği kadarıyla dinsel orun bakımından genellikle Süryanilerin gittiği Beyoğlu Sen Antuan ve Karaköy'deki Aya Yani kiliseleri öncelikli tercihleri arasındadır. İlk ve orta öğrenimini İstanbul'da, liseyi Almanya'da okuyan Süren, üniversite tahsilini İktisadi Ticari İlimler Akademisi'nde (İTİA, bugünkü adıyla Marmara Üniversitesi) tamamladıktan sonra babasının şirketlerinde erken sayılabilecek yaşta iş hayatına yönelmiştir. İyi derecede Almanca, İngilizce, Fransızca ve Süryanice bilmesinin yanı sıra evli ve iki çocuk babasıdır. Kızlarından biri halen Galatasaray Kulübü'nün eski yöneticilerinden işadamı **Burak Elmas**'la* evlidir. Çocukluğundan bu yana müthiş bir spor tutkunu olması nedeniyle masonluğu'nun çok zaman ikinci planda kaldığının, yaygın söylentiler arasında olduğunu söyleyebiliriz.

* Burak Elmas; halen Ülker grubuna ait Yıldız Holding'te ünlü çikolata markası Godiva'nın koordinatörlüğünü yapmaktadır.

Galatasaray Kulübü'nde 1984 yılından itibaren toplam altı dönem yöneticilik yapan Faruk Süren, dört kez de başkan yardımcısı olarak yer almıştır. O yıllarda özellikle ilgi alanına giren basketbol şubesiyle ilgilenmiş ve ülke genelinde başarılı sonuçlar elde etmiştir. 16 Mart 1996'daki genel kurulda ünlü işadamları ve mason dostlarının maddi manevi destekleriyle Galatasaray Başkanı seçilen Süren, bu görevini **selefi** ünlü Sabetayist Alp Yalman'dan* devraldı. Göreve gelir gelmez bilhassa muhtelif lobilerin kaynak aktarımlarıyla, yaptığı flaş transferler neticesinde futbol alanında önemli bir çığır açtığı yakinen bilinen durumlardır. Onu kıskanan muhalifleri ilk başlarda acımasızca eleştirseler de, başarılar arka arkaya gelince kendiliklerinden derin bir sessizliğe bürünmüşlerdi. Galatasaray'ın dört yıl üst üste şampiyon olması, daha da önemlisi Türk spor tarihinde ilk kez UEFA Kupası ve Süper Kupayı elde etmesi, **Süren**'in adının haklı bir şekilde unutulmazlar arasına yazılmasını sağlamıştı. Her sefanın bir cefası olduğu gibi şaşaalı kutlamaların ardından kısa zamanda dağ gibi büyüyen borçlar, camiayı yakından tanıyanların canlarını sıkmaya başlamıştı. Bilhassa yönetim kurulu üyeleri dışarıya karşı renk vermeseler de içeride herkes birbirini kıyasıya eleştiriyordu. Büyük başarının mimarı Faruk Süren ise, mali açıklara yönelik sert eleştirilerden dolayı adeta bunalmış vaziyettedir. Zaman zaman ziyaret ettiği Nur-u Ziya Sokaktaki büyük loca'da mason dostlarına akıl danışıyor ve uhdesindeki başkanlığı paralı bir isime devretmenin çarelerini arıyordu. Kendi **düşüncelerine göre** bu durum, zorunlu bir hâl almış gibiydi. 1996, 1998 ve 2000 yılındaki genel kurullarda üç dönem açık

* Alp Yalman'ın babası Mustafa Vacit Yalınan da Galatasaray Kulübünde iki dönem başkanlık yapmıştır. Amcası Ahmet Emin Yalman ise, her devrin adamı sıfatıyla dönemin ünlü gazetecilerindendir.

ara seçilmesine rağmen gerek kulübün umulanın çok üstünde borçlanması, gerekse şirketlerinin ekonomik sıkıntıya girmesi nedeniyle radikal bir karar alarak, zirvedeki başkan sıfatıyla yeniden adaylığını koymayacağını kamuoyuna deklare etti. Bununla da yetinmeyip şahsına yapılan ısrar ve telkinlere, kibar bir tavırla karşı koydu. Böylelikle beş buçuk yıllık görkemli bir dönem kendiliğinden sona ermiş vaziyetteydi. 2001 yılında yapılan olağanüstü kongrede başkanlığı işadamı Mehmet Cansun'a devreden Süren, uzun sayılabilecek bir aradan sonra yeniden işlerinin başına dönmüş oluyordu.

Görevi, yakın dostlarının tabiriyle isteksiz bırakmış olsa da Galatasaray'ın eski efsane başkanı'nı iktisadi yönden zor günler beklemekteydi. Her ne kadar mason locaları'nın görünmeyen gizli eli yardım elini uzatsa da Süren ailesine ait 13 şirketli borç batağına saplanmış bir holdingin kurtarılması mucizelere bağlıydı. İşler gün geçtikçe sarpa sarıyor, çok zaman çalışanların paraları bile ödenemiyordu. 2004'te yaşanan olağanüstü ekonomik kriz ülkenin tanınmış işadamlarıyla birlikte Faruk Süren'i de alabora etmiş durumdaydı. Baktı ki olmayacak, alacaklıların kapıya dayanması neticesinde vaziyeti kurtarmak adına Beylerbeyi'ndeki Boğaz'a nazır villasını apar topar satarak, 2005 senesinin Ocak ayında Gebze'deki fabrikasının misafirhanesine yerleşmişti. İhtişamlı bir yaşantının sona ermesiyle adeta saray'dan lojmana düşmüş oluyordu. Masonluk her ne kadar zenginliği ve saltanatı çağırırsa da Süren, kadere boyun eğmesinin yanı sıra bir anlamda yeni hayatına adapte olmanın burukluğu içerisindeydi. Ziyaretine gelen yakın dostlarına **"Bir evim bile yok"** diye feryat figan ediyordu. En büyük hobileri arasında yer alan İsviçre'deki kayağa gidemeyişi ise, onun açısından başlı başına bir üzüntü kaynağı idi. Eşi Hatice Süren'in Gebze'deki lojman-

da kalmasını uygun görmediği için, hanımefendi ablasının kiraladığı evde oturuyordu. Karı koca şartların gereği farklı yerlerde ikamet ederek, tam bir manevi bölünmüşlük yaşıyorlardı. Faruk Süren yurt dışı seyahatlerinin, ünlü yat gezilerinin, boğaz manzaralı saray hayatı keyfinin yaşandığı varlık dönemlerinden, yokluk günlerine geçişteki periyot için yalnızca kendisine kızdığını söylemekle yetiniyordu. Holdingteki şirketlerinin batışında yöneticilere güvenmekle hata ettiğinin altını çizerek **“Galatasaray’a konsantre olup işleri ikinci plana atmanın cezasını çekiyorum”** derken duyduğu pişmanlığı açık seçik ifade etmekteydi. Daha da ileriye giderek **“Biz Galatasaray için ilkleri yapalım gayretleri içindeyken öbür tarafta olanlar oldu. Holdingte geminin kaptanı bendim ama ikinci, üçüncü kaptanlar, çarkçıbaşlar büyük hatalar yaptı. İyi niyetli ya da değil, profesyonelce yaklaşmamaktan hatalar nüksetti. Bu kaba hatlar silsilesinin içinde bir darboğaza girdik. Tabii ki bu benim sorumluluğumu hafifletmez, sorumluluk yine benimdir. Gemiye de en son terkeden kaptan olmalıdır. Ben gemimi terk etmedim.”**

Faruk Süren, zora düştüğü günlerde kamuoyuna bu türden açıklamalar yapmasına rağmen Orhan Aslıtürk’le karıştığı işlerden dolayı adı hayali ihracat iddialarıyla anılmaya başlanmıştı. Kendisine isnad edilen suçlamalarda 30 milyon dolar gibi bir ihracat kapatma olayının olduğunu ve bunun yasal prosedürler içerisinde gerçekleştiğini söylüyordu. Bilahare **“Bunu bir tek biz yapmıyoruz ki”** gibilerden talihsiz sözler sarfedince, Faruk Bey’in adı bir anda **“Naylon Süren”**e çıkmıştı. Ard arda gelen baskılar neticesinde hakkındaki soruşturma için **“Çok haksız bir yargılama ama yapacak bir şey yok. Ben kesinlikle hayali ihracatçı değilim. Son derece basit bir işlemdir taahhüt kapatma.**

Bizim yaptığımız da buydu” demekle yetiniyordu. Ama, işler görüldüğü gibi değildi. Süren, hayali ihracat isnadlarının yanı sıra alenen sahtekârlıkla da suçlanmaktaydı. Yine de yargının öne sürdüklerinin altında kalmayıp, **“Burada aldatılan varsa biziz. Çünkü bize ihracat fazlası firmaların faturaları kesildi, vergi beyannameleri verildi, gümrük çıkışları gerçek. Döviz alım bordroları da gerçek. Bizi sahtekârlıkla suçlamak hakkaniyete sığmaz”** diye feryad figan ediyordu.

Faruk Süren bütün bunları söyleyip aklınca sansasyon yaratmaya çalışırken, 2007 yılında yukarıda yargıya intikal eden hususlardan farklı bir eylem oluşturan son yılların en büyük kaynak aktarımında suçüstü yakalanmıştı. Bu durum karşısında Sermaye Piyasası Kurulu (SPK), tüm delillerle birlikte savcılığı hareketete **geçirdi**. Böylelikle **Süren**, hiçbir itiraza mahal bırakılmaksızın kaynak aktarımı suçlamasının hedefi oluyordu. SPK, halka açık **Makine Takım**’ın kaynaklarını büyük bir kurnazlıkla yine kendine ait grup şirketlerine aktaran Süren hakkında savcılığa suç duyurusunda bulunmaktaydı. Konuyu dikkatle irdelediğimizde; Sermaye Piyasası Kurulu 2002 ve 2007 yıllarına ilişkin yaptığı incelemede, Makine Takım ve Transtürk Holding’in patronu Faruk Süren’e dair **olumsuz gelişmeleri**, Cumhuriyet Savcılığı’na tüm detaylarıyla deklare etmişti. Burada bahse konu usulsüz aktarım sonrasında halka açık bir şirket statüsünde bulunan Makine Takım’ın alacaklarının tahsil edilemez hale geldiği ve bu yolla borsada küçük hissedarların mağduriyetlerine neden olduğu gündemin başlıca meseleleri arasındaydı. Yapılan rakamsal tespitlere göre grup şirketlerine aktarılan miktar 84.5 milyon lira değerindeydi. Yatırımcıların iddialarına göre 2005 yılında 7 milyon TL’nin üzerinde bir kâr açıklayan şirkete ait gayrimenkuller Faruk Süren ve ailesine ait olan halka kapalı ko-

numdaki **Efes Holding** ve **Mersin Ağaç İşleri** şirketlerine usulsüz bir şekilde devredilmiş durumdaydı. Tabii ki bu gizli eylemin adı, vaziyeti kurtarmak adına dolandırıcılıktan başka bir şey değildi.

Anılan dönemde aile şirketi bünyesindeki Makine Takım* Faruk Süren'e ait işletmelerden alacaklarını bilinçli bir şekilde tahsil etmeyişinin yanı sıra kira ve faiz gelirlerini de almaktan vazgeçti. Banka borçları ise ödemelerin görünürde düzenli yapılması, ayrıca dolar kurundaki düşüş sebebiyle makul seviyelere gelmiş durumdaydı. Bu şartlarda önemli bir mağduriyet yaşayan küçük yatırımcılar, şirkete sözlü ve yazılı müracaatlarda bulunarak mevcut alacakların niye tahsil **edilmediğini**, daha da önemlisi kira geliri olan bazı gayrimenkullerden para almaktan neden vazgeçildiğini sormaktaydılar. Uzun müddettir ödenmeyen SSK ve vergi borçlarına onca faiz ödenirken, gelire yönelik alacaklardan neden tahsilat yapılmadığını araştıran yatırımcılar, konuya ilişkin yeterli cevap alamayınca nihayet kandırıldıklarını anlayıp, Sermaye Piyasası Kuruluna suç duyurusunda bulunmuşlardı. İşin tuhaf tarafı, buradaki şikayetçilerin arasında Faruk Süren'in spor camiasından yakın dostlarıyla, masonik âlemden arkadaşları da bulunmaktaydılar.

Esas itibariyle bilinçli bir şekilde yapılan muhasebe oyunları bu işten zarar görenlerle, denetim esnasında usulsüzlükleri her yönüyle tespit edip yargıya taşıyan SPK yetkililerinin canlarını fazlasıyla sıkmaktaydı. **Makine Takım**'ın bağlı bulunduğu Transtürk Holding'e kasıtlı olarak borçlandırılması, konuya ilişkin ta-

* Makine Takım ve Mersin Ahşap, Süren ailesine ait Transtürk Holding'e bağlı kuruluşlardır. Bahse konu holding, Sermaye Piyasası Kurulu'nun el koymasını nedeniyle işlevini yitirmesinden dolayı halen müflis konumundadır.

raflardan Mersin Ahşap'taki alacak hesaplarının gerçeğe aykırı tutulması ve grup şirketlerine verilen kefalet nedeniyle maruz kalınan dava ve takipler ile akabinde imzalanan protokoller kapsamında sorumluluk gerektiren borçlara ait mali tablolarda gerekli karşılığın ayrılmasına dair nedenlerden dolayı **Faruk Süren, Mustafa İlhan Aran, Gönül Erdemli ve Derya Ongun** hakkında, her bir eylem için SPK Kanunu'nun 47/1-B-2 maddesi uyarınca işlem yapılmak üzere aynı yasanın 49'uncu maddesine istinaden **Cumhuriyet Savcılığı**'na suç duyurusunda bulunuldu.

Bu şartlarda köşeye sıkışan Faruk Süren ve usulsüz kaynak aktarımında bulunan faillere, Makine Takım'ın grup şirketlerindeki alacaklarına ilişkin 30 Eylül 2007 tarihli mali tablolardan itibaren gerekli karşılığın ayrılması ve envanterin düzeltilmesi için SPK tarafından bir aylık süre verildi. Ayrıca konunun üzerinde hassasiyetle duran SPK, diğer alacakların tahsil edilebilirliği hususunda şirket yönetim kurulu tarafından bir çalışma yapılması ve söz konusu çalışmada her bir şirketten olan alacağın tahsili cihetine gidilmesine ilişkin değerlendirmelerde bulunulması ve ulaşılan sonuçların özel durum açıklaması ile kamuya duyurulmasını da istedi. Böylece yasal prosedür, adam kayırmacılıktan uzak davranışlarla hiçbir şaibeye mahal bırakılmaksızın açıklıkla işletilmiş oluyordu.

Durumun vahameti nedeniyle mevcut işlemlerle de yetinmeyen Sermaye Piyasası Kurulu, Faruk Süren ve ekibini halka açık konumda olan ve borsada yüzlerce hissedarı bulunan Makine Takım'ın içinin boşaltılmasına, diğer şirketlerden alacakların alınmaz hale getirilmesine ve göz göre göre yatırımcının zarar etmesine yol açtıklarından dolayı mahkemeye verdi. Buradaki

esas gerekçe Makine Tarım'ın, tevil edilemez bir şekilde grubun diğer şirketlerine parasal kaynak aktarmasıydı. Her yönüyle belirlenleşen teknik dolandırıcılık, **SPK**'nın uzmanları tarafından en ince ayrıntılarına kadar tespit edilmişti. Verilen raporda, Faruk Süren ve maiyetindeki yetkililerin borç ödeme kabiliyetlerinin olmadığına da önemle dikkat çekiliyordu. Yıllardır mahkeme safhasında sürüncemede kalan böylesine nitelikli bir dolandırıcılık, son zamanlarda her nedense fazla gündem teşkil etmiyor. Hatta eskiye oranla Transtürk Holding'in ünitesindeki şirketler de rahat konumdalar. Tüm zararlar küçük yatırımcıya ve devlete rücu edildiğine göre, Beylerbeyi'ndeki saray hayatından Gebze'deki lojman'a düşen ve şimdilerde eski ihtişamlı yaşantısına yeniden dönme hazırlıkları yapan **Faruk Süren** açısından sorun yok demektir. Anlaşılan o ki, ülkemizin diğer bireylerine oranla daha ayrıcalıklı konumda bulunan mason biraderler, içine düştükleri sıkıntıları şartlar ne olursa olsun kolaylıkla aşmasını becerebiliyorlar. Bir anlamda yaptıkları yanlarına kâr kalıyor. Bunun aksini hangi aklı evvel inkâr edebilir?..

FEHMI TAHİNCİOĞLU

Kent Gıda'nın kurucularından Süryani asıllı üstad mason **Fehmi Tahincioğlu**, her ne kadar ünlü Formüla I yarışlarını ter-tipleyen yeğeni Mümtaz Tahincioğlu* kadar medyatik bir kişili-ğe sahip olmasa da hiç tartışmasız ailenin sözü geçen en tepede-ki ismidir. Aslen Mardin'li olan bu ailenin muhteşem yükselişi-nin yanı sıra herkesin yakından tanıyıp aşına olduğu Kent Şeker-leme'nin zirveye tırmanışının nasıl gerçekleştiğini tanımlaya-rak, masonluğun bazı insanlar üzerindeki vazgeçilemez etkinli-ğini gündeme taşımanın siz değerli okuyucularımı bilgilendir-mek açısından önemli yararlar sağlayacağı kanaatindeyim.

1937 yılında Mardin'de 9 çocuklu Süryani bir anne ve baba-nın ilk evlâdı olarak dünyaya gelen Fehmi Tahincioğlu, ticaret hayatına küçük yaşlardan itibaren atılmaya başladı. Aile birey-leri başta amcaları ve dayıları, nüfus bakımından hayli kalabalık oldukları için büyük bir bölümü o zamanki şartların gereği Di-yarbakır'a göç etmişlerdi. Alınan bu radikal kararda, iş sahaları-nı üst seviyelere çıkarabilmek kaydıyla daha fazla gelir sağla-manın önemi oldukça büyüktü. Çocukluğundan itibaren Müslü-manı, Zerdüştsi, Yahudisi ve Ermenisiyle içice yaşayan Fehmi Bey, on dört yaşına kadar doğduğu topraklarda kaldıktan sonra

* Mümtaz Tahincioğlu, halen Galatasaray Yönetim Kurulu Üyesidir.

genç bir tahin ustası olarak **Diyarbakır**'a gitmeye karar verdi. Beraberindeki anne, baba ve kardeşleri onun en büyük dayanağı konumundaydılar. Neredeyse 1920'li yıllardan bu yana Mardin'de tahin üreten aile, kabuğunu kırıp işin boyutlarını daha da artırmak düşüncesindeydi. Ayrıca Diyarbakır'da uzun zamandır faaliyet gösteren Önder Şekerleme adında birde imalathaneleri vardı. Üstelik çok da iyi paralar kazanmaktaydılar. Kardeşlerin hepsi de varlıklı bir konuma gelmişlerdi. Artık buralardaki ticari misyonlarını tamamladıklarına göre, **Güneydoğu**'da daha fazla kalmanın anlamsız olduğunu düşünmekteydiler. Geçmişte yanlarında çalıştırdıkları Süryani ve Ermeni dostlarının Avrupalara gidip lüks hayatlar yaşadıkları kulaktan kulağa duyulmaya başlayınca, Tahincioğlu kardeşler çoktan karar verme aşamasına gelmişlerdi. Ancak, yine de bu kadar zenginliğe rağmen hayali maceralara kapılıp yurt dışına çıkmaya **sıcak bakmıyorlardı**. Fehmi Bey'e gelince; amca ve dayılarının evveliyatı fazla olduğu halde o da neredeyse altı yıldır Diyarbakır'da ikamet ediyordu. Nihayet 1957 senesinde Önder Şekerleme'nin başına yeğenlerini ve yakın akrabalarını bırakarak, ailece İstanbul'a taşındılar. Elleriindeki birikmiş sermaye ile kısa süre içerisinde kurdukları Önder Büsküvi, o zamanların tanınmış markalarından Besler, Arı ve Haylayf'la gösterilen bütün gayretlere rağmen bir türlü rekabet edemiyordu. Bilhassa fil logolu **"Besler"** bu sektörde neredeyse imparatorluğunu ilan etmiş durumdaydı. Fehmi Bey'in ailesi, yine de karşılaşılan bütün handikapların üstesinden gelmeyi başarabiliyordu. Merkez Mardin olmak üzere, Diyarbakır'da üretilen tahin ve şekerleme ürünleri ayakta kalabilmeleri açısından onlara hatırı sayılır bir gelir sağlamaktaydı. Ancak, ticaretin İstanbul ayağında yeterli başarıları elde edemeyişlerinin sıkıntısını belirgin bir şekilde çekmekteydiler. Önce-

likli olarak büyük şehrin üzerlerinde yarattığı olumsuzlukları daha fazla aktiviteye yönelerek aşmayı kafalarına koymuşlardı.

Çok geçmeden şartların böyle gidemeyeceği müstereğinde birleşen yedisi erkek, ikisi kız olmak üzere dokuz kardeş, sıkı bir dayanışma içerisine girme kararı aldılar. Her şeyden önce yeniden yapılanmanın kaçınılmaz olduğuna inanıyorlardı. Ayrıca zarar bile etseler, reklam giderlerinden kesintiye gitmeyeceklerdi. Bütün bunlar için, kısa zamanda dikkatleri üzerlerinde toplayan **belirgin kampanyalar** başlatmışlardı. O günlerin Türkiye’inde pek bilinmeyen tanıtım amaçlı eşantyon ürünlerini ilk kez piyasaya sürmeleri ise **başlı başına bir riskti**. Daha da önemlisi yenilik süreçlerinin ilk etabında “Önder” logosunu değiştirerek, firmanın adını “**Kent Gıda ve Şekerleme**” yaptılar. Ne var ki, bütün özverili çalışmalarına rağmen seslerini yine de pek fazla duyuramıyorlardı. Çark belki dönüyordu ama, istedikleri gelişme bir türlü olmuyordu. Yıllar içerisinde, İstanbul piyasasının huyunu suyunu öğrenen Fehmi Bey, diğer kardeşlerine nazaran daha entelektüel bir kişiliğe sahip bulunduğundan tanıştığı önemli çevreler aracılığıyla firmasını ticari alanda marka yapabilmenin yollarını arıyordu. Samimiyet kurduğu yerli ve yabancı dostlarının yanı sıra mason locası’na mensup arkadaşları, onu yönlendirmek adına birtakım yapıcı önerilerde bulunuyorlardı. Nihayet kırkıdan sonra biraz gecikmeli de olsa ailesinin geleceğini kurtarmak düşüncesiyle cemiyet hayatına girme başarısı gösteren Fehmi Bey, yükselmenin yollarını bulmaya başlamıştı. Ve bulacaktı da...

İlk başlarda kendisine telkin edilen masonluğu yadırgar gibi görünse de, zengin ve ihtişamlı bir hayat yaşamak adına başka seçeneği neredeyse yok gibiydi. Belki Mardin’e yeniden dönüp

saltanat sürebilirdi ama o, İstanbul'da kalıp dede yadigârı şirketini dev markalar arasına sokmak istiyordu. Bu yüzden masonluk ailesine girmesinin kaçınılmaz olduğunun bilincindeydi. Üstelik onun gibi Süryani bir ailenin önde gelen mensuplarından baba oğul Fuat ve Faruk Süren, üstad masonlar arasındaydılar. Hâl böyle olunca Şark kültürünün ataerkil önyargılarıyla başlangıçta içine sindiremediği biraderliği, artık bundan sonraki süreçte yadırgaması gerekmiyordu. Ve kendi açısından en makul kararı **verdiğini düşünmekteydi**. Daha da önemlisi ülkemizdeki mevcut locaların gizlilik prensibine dair uyguladıkları hassasiyetleri bakımından, kamuoyuna ifşa olmak bağlamında bir kuşku da yoktu. 1989 yılında elli iki yaşının olgunluk döneminde eldiven giyip önlük takarak masonların dünyasına intisab eden **Fehmi Tahincioğlu**, bu davranışının kendine ve ailesine maddi manevi önemli katkılarda bulunacağını **idraki** içerisindeydi. Nitekim çok geçmeden kartel medyanın ilan sayfalarının yanı sıra ekonomi bölümlerinde Kent Gıda'nın sürekli haberleri yayınlanmaya başlamıştı. Mardinli tahincilere ait şekerleme firmasını otuz küsur yıldır tanımayanlar, neredeyse sekiz-on ayda tanıyıp ezberler olmuşlardı. Her geçen gün medyanın ve iş âleminin gündemine taşınmaları nedeniyle **rakip kuruluşlar** onlara adeta kıskançlık içerisinde bakmaktaydılar. Hatta çok zaman damping yaparak, önlerini kesme yöntemleri uyguluyorlardı. Tahincioğlu kardeşlerin fabrikalarında ürettikleri kalitesi tescilli şekerleme ürünleri eskiden olduğu gibi kapı kapı dolaşarak değil, bilhassa yılbaşı ve bayramlarda mağazaların önlerinde kalabalık kuyruklar halindeki insanlara satılıyordu. Görüldüğü kadarıyla bu olağanüstü yükseliş trendinde, masonluğun gizli elinin gücünü kimseler inkâr edemezdi.

Fehmi Tahincioğlu ve kardeşleri, hiç abartısız yarım asırda elde edemedikleri parasal hasılatı birkaç yıl içerisinde sahip olmuş durumdaydılar. Düne kadar adı sanı duyulmasa da çarşıda, pazarda, evde ve davet salonlarında herkes kent şekerlerinden bahseder olmuştı. Bilinen yönleriyle yılların ünlü firmaları kısa zamanda ikinci plana itilivermişlerdi. Kent Gıda'daki finansal gelişme dev boyutlara ulaşmaya başlayınca arkadaş çevresi günden güne gelişen Fehmi Bey, öncelikle Hristiyan dostlarıyla bir araya gelerek 1990 senesinde 30 Mardinli Süryani ve 100 Müslümanla birlikte **Mardinliler Vakfı** (Marev)'i kurdu. Kendi düşüncelerine göre bölge insanının yaşam kalitesini yükseltmek, yerel ekonominin gelişmesi, etnik kökeni, dini, yaşı ve cinsiyeti ne olursa olsun fırsat eşitliğinin sağlanması kaçınılmaz öncelikler arasındaydı. Vakıf başkanı olarak, dönemin Mardin Valisi Temel Koçaklar'ın çalışmalarına önemli katkıları bulunduğunu her yerde vurgulamaktaydı. Son zamanlarda Türkiye'deki Mardinlileri etrafında toplayan Fehmi Tahincioğlu, bölge turizminin geliştirilmesinin yanı sıra bir de özel üniversite yaptırma hazırlıkları içerisindeydi. Her ne kadar "Marev" in insan faktörüne dair hoşgörüyü sağlamasından bahsetse de, yıllardır süregelen töre cinayetleri ve aşiretler arası kan davaları bu türden iyi niyetli yaklaşımlara cevaz vermiyor.

Bilhassa İstanbul'da masonların dünyasına girdikten sonra Güneydoğu'dakine nazaran yaşam profilindeki önemli değişikliklerin dikkatlerden kaçmadığı Süryani asıllı Fehmi Tahincioğlu; kardeşleri ve aile bireyleriyle birlikte adeta saray hayatı sürdürmektedir. Bu arada Paladyum Alışveriş Merkezi'nin de sahibi olmaları, **Mardin**'deki küçük çaplı bir tahin imalathanesinden nerelere geldiklerinin en belirgin izdüşümüdür. Hassas meseleler üzerindeki tanımlamalarından dolayı şahsıma karşı denilebi-

lır ki, neden hep insanların soyk kleriyle uğraşıyorsun? diye! Böyle düşünenlere de saygı duyarım. Ancak  shak Alaton gibi Yahudi asıllı eskinin musluk montajcısı, Jak Kamhi tarzında kendi ülkesi  srail'in dışladığı karmaşık bir insan, Fuat Süren, Fehmi Tahincioğlu ve benzerleri geçmişte sıradan imalathaneleri bulunurken mason locaları'na intisab ettikten sonra benim ülkemin insanlarını m esseselerindeki atıl işlerde karın tokluğuna  alıştırıyorlarsa, böylesine trajikomik durumlara isyan etmemek mümkün değil!  şin daha fecaat yanı Karper ve Jumbo gibi mason Ermenilere ait büyük firmalarda **Anadolu**'nun bakir yerlerinden gelen Türk vatandaşlarımız y k taşıyıcılığı ve sıradan temizlikçilik görevleri yapıyorlarsa, burada dikkatle durup düşünmek lazımdır. Akıllalmaz saltanatlarına rağmen acaba Ermenilerin hâlâ eski defterleri aralayıp, Türkiye'yi dünya'ya jurnalleme hakları olabilir mi dersiniz? şartlar ne olursa olsun, ucu nereye dayanırsa dayansın bu acımasız uygulamaya birilerinin mutlaka dur demesi gerekmektedir. Türk vatanının asil evlâtları masonlar ve patron konumundaki Gayrimüslimler yüzünden gözle görülür mağduriyetler yaşıyorlarsa, böyle bir garabete hiçbir vicdan sahibi tahammül edemez. O nedenledir ki, kendi öz değerlerimizi her şeyin üstünde tutmamız kaçınılmaz bir durumdur.

Ata yadigârı ülkemizin kan emicisi konumundaki mason biraderlerle, asalak yaşamayı alışkanlık haline getiren Gayrimüslimleri kitaplarının büyük bölümünde deklare etmem, birtakım monşerlerle onların güdümündeki entelektüel çevreleri rahatsız etse de bütün bunlar benim yıllardır sürdürdüğüm m cadeleme engel teşkil etmeyecektir. Zira buradaki esas gayem, Türk insanının ve **Türkiye Cumhuriyeti Devleti**'nin bekasını d ş nmenden başka bir şey değildir...

İSHAK PİNHAS

Bilhassa son zamanlarda bu seksenlik Yahudi'yi öylesine popüler hale getirdiler ki, şaşmamak mümkün değil! Özellikle kartel medya başta olmak üzere bazı masonik çevreler ondan hep övgüyle söz ediyorlar. Ancak gelin görün ki, işin içyüzünü sağlıklı bir şekilde araştıran neredeyse yok denilecek kadar az. Hâl böyle olunca; Siyonizme bağlılığının yanı sıra masonların dünyasında ön safları teşkil eden bu karmaşık insanı her yönüyle tanımlamakta fayda vardır kanaatindeyim.

1929 senesinde Çorlu'da Yahudi bir ailenin ilk çocuğu olarak dünyaya gelen İshak Pinhas, beş yaşındayken babasını tüberkülozdan kaybetmesi neticesinde kereste tüccarı dedesinin yanında kalmaya başladı. Annesinin aradan geçen birkaç hafta sonra Filistin'deki kardeşleri ve akrabalarının yanlarına gitmesiyle kendinden küçük iki kardeşi ise, (bir tanesi kırk günlük) babaannesinin isteği doğrultusunda Gayrimüslim yetimhanesine verildiler. Akranlarına göre biraz gecikmeli de olsa sekiz yaşında Sucaattin İlkokulu'na başlayan Pinhas, derslerinden arta kalan zamanlarını yarı felçli dedesinin işyerinde geçiriyordu. Hatta çok zaman yardım amacıyla küçük çaplı kereste satışlarıyla bizzat ilgilenmekteydi. Ama yine de o günün şartlarında varlıklı sayılan dedesinden bir metelik bile harçlık alamıyordu. Aslında Yahudiler'de bu kural genellikle hep böyle süregelmiştir. Ka-

rın tokluğuna çalışması nedeniyle on yaşına geldiğinde okulunu bırakarak ticarete yükselmeyi vazgeçilemez bir hırs yapan küçük İshak, çok geçmeden kereste dükkânındaki hâkimiyeti ele geçirmeyi başarmıştı. Fakat, bu işi fazla benimsediği söylene- mezdi. Önüğüne geldiğinde cimri dedesinin bütün hesap bilan- çolarıyla, gelir ve giderlerini o tutuyordu. Eline geçen paraları ise, gereksiz harcamalar yapmaksızın devamlı surette biriktir- mekteydi. Çok zaman dertleştiği babaannesini zamansız kaybet- mesi, hiç kuşkusuz onun açısından bir başka üzüntü kaynağıydı. Ticari yönden iyi kazanç sağlamalarından dolayı fazla sorunları yoktu. Hatta rahat bir yaşantı sürdürmekteydiler. Tam herşey yo- lunda gidiyor derken **Trakya** olayları'nın başlamasıyla, bütün planları altüst olmuş durumdaydı. Baktılar ki olmayacak, daha fazla beklemeksizin dedesiyle birlikte Çorlu'dan İstanbul'a taşı- narak, genellikle Gayrimüslimlerin **ikamet ettikleri** Kuledi- bi'nde bir ev tuttular. Burada fazla lükse kaçmaksızın derme çat- ma eşyalarla yetinmeye çalışıyorlardı. Geçmiş yıllarda sıkca ge- lip gitmelerinden dolayı büyükşehir hayatına umduklarından da- ha çabuk intibak etmişlerdi. Yeterli parası olmasına rağmen ma- ceraya atılmak istemeyen **İshak**, öncelikle Yahudi tanıdıklarının çalıştırdıkları baharatçı ve züccaciyeci dükkânında işe başlamış- tı. Bu ticarethanede, tek çatı altında her iki iş kolu birlikte yürü- tülmeekteydi. Aslında böylesine farklı kavramlar, her zaman ve her devirde iş hayatındaki hâkimiyeti ellerinde tutan Yahudilere özgü bir uygulamaydı. Yanlarında çalıştırdıklarını ise müşterile- ri hilekâr bir zihniyetin kurnazlığıyla cezbederek, daima çok ka- zanmaya yönlendirmekteydiler. Bütün bu incelikleri öğrenme aşamasında iken ondördüne girdiği günlerde dedesini de kaybe- den İshak, tek başına yapayalnız kalmış durumdaydı. Ama yine de bunları fazla dert etmeyip, olağanüstü bir hırsla işine sarılı-

yordu. Çok zaman geç vakitlere kadar dükkânda bekleyip, müşteri kollamaktaydı. İzinli günlerinde fırsat buldukça **Sirkeci**'deki güvendiği Yahudi simsarlara faizle borç para vererek, çalıştığının üç-dört katı gelir elde etmekteydi. Büyüklerinden aldığı talimatlar doğrultusunda bu yönünü yeterince ön plana çıkarmayıp, mütevazı davranmaya özen gösteriyordu. Bir bakıma oyunu kuralına göre oynamaktaydı.

Nihayet aradan geçen zaman içerisinde henüz on sekiz yaşına yeni bastığı günlerde patronlarının maddi sıkıntılarını fırsat bilen İshak Pinhas, yarım asırlık geçmişi bulunan baharatçı ve züccaciyece dükkânını satın alarak dört yıl tezgâhtarlığını yaptığı işyerinin patronu olmayı başarmıştı. Son derece kurnaz bir kişiliğe sahip olması nedeniyle her **Yahudi**'de **görüldüğü üzere** daima yükselmenin yollarını arıyordu. Çok geçmeden Musevi cemaatinin önde gelen ailelerinden ünlü bir işadamı'nın kızı olan Fortüne'nin kalbini çalan Pinhas, hiç zaman kaybetmeksizin soluğu **havra**'da alarak **evlenmişti**. Bu izdivacın gerçekleştiği günlerde; İngiltere ve Amerika'nın yardımlarıyla (Filistin toprakları üzerinde) İsrail Devleti'nin kuruluş çalışmaları son aşamasına gelmiş **durumdaydı**. Gerek İshak Efendi, gerekse eşi Fortüne Hanım, Yahudiler adına böyle bir gelişmeyi gönülden desteklemekteydiler. Paraları pulları olduğu için gelip gidenler aracılığıyla ünlü Hagana kamplarındaki direnişçilerin lideri konumundaki Ariel Şaron ve ekibine, maddi yardımlarda bulunuyorlardı. Tabii ki bütün bunlar, Filistin'in yakılıp yıkılması adına el altından yapılıyordu. 1948 Mayısında Ben Gurion'un Başbakanlığında kabul edilemez dayatmalar neticesinde İsrail Devleti'nin kurulmasıyla, yıllardır mutlu hayatlar yaşayan ülkemizdeki Yahudiler arasında gözle görülür bir bayram havası esmeye başlamıştı. Hepsi işi gücü bırakıp Tel Aviv'e haftalık ziyaretler tertip-

leyerek, Türkiye’de kazandıklarının önemli bölümünü (yatırım amacıyla) kendileri açısından **manevi** değeri büyük olan kutsal topraklara **götürmekteydiler**. Kısa zamanda yalnızca **İstanbul**’dan binlerce **Yahudi** İsrail’e yerleşerek orada yaşayan ırkdaşlarına manen ve maddeten önemli destekler vermişlerdi. İşin asıl acı ve tuhaf tarafı ise, Türkiye’de kazandıklarını satıp savıp paraya dönüştürdükten sonra Siyonistlerin yönettiği Tel Aviv ve Hayfa’daki bankalara yatırmalarıydı. Başbakan Ben Gurion talimatlar veriyor; alel acele **İstanbul**’dan gidenlerle Sovyet Rusya ve Polonya’dan getirilen muhacir Yahudiler, aynı gettolara yerleştirilerek sıkı bir dayanışma içerisine girmeleri gerçekleştiriliyordu. Bu toprakların bin yıllardır asıl sahibi konumundaki Filistinliler ise yerlerinden yurtlarından edilerek, gördükleri onca zulüm yetmiyormuş gibi mülteci konumuna düşürülmekteydiler. İsrail’in varlığını kabul etmeyenlerin sonları ya toplama kamplarında ya da ardı arkası kesilmeyen sürgünde noktalanıyordu. Bir anlamda dünün vatansız Yahudileri, sömürgeci devletlerin hilekâr davranışlarının ötesindeki yardımlarıyla, (sözde vaad olunan) kutsal toprakları haksız bir şekilde kendilerine mesken edinmişlerdi.

1949 senesinde yirmi yaşına basan İshak Pinhas, Mart ayında celbinin çıkacağını yakın dostları aracılığıyla askerlik şubesinden öğrenmiş durumdaydı. Geriye iki ayının kaldığını gayet iyi biliyordu. Öncelikli olarak Türk Ordusunda askerlik yapma düşüncesinde değildi. Eşiyle birlikte kayınpederine danıştıktan sonra karı-koca **İsrail**’e yerleşme kararı almakta gecikmediler. Çok geçmeden bütün malvarlığını Yahudi dostlarına satan Pinhas, paralarının büyük bölümünü altına çevirmesinin ardından gideceği yerdeki yeni işinin altyapısını kurmaya başlamıştı. Duyumlarına göre Kudüs ve Tel Aviv çevresindeki verimsiz top-

raklarda kuraklıktan dolayı yeterince hayvancılık yapılamayışından, süt ve peynir ihtiyacı had safhadaydı. İstanbul'daki tacirlerle ön anlaşmayı yaptıktan sonra eşiyle birlikte İsrail'deki akrabalarını ziyaret bahanesiyle iki haftalığına yurt dışına çıkan İshak Pinhas, bir daha Türkiye'ye dönmeyecekti. Ve uzun yıllar dönmedi de... Hiç beklemeksizin dayılarıyla hemfikir olmaları neticesinde işbaşı yaparak, süt ve peynir alım satımı üzerine geniş bir dükkân açtılar. 1950 senesi 14 Mayıs'da Demokrat Parti'nin iktidara gelmesiyle Adnan Menderes Hükümeti tarafından vatandaşlıktan çıkarılan İshak Bey için Türkiye kapıları tamamiyle kapanmış vaziyetteydi. Ama o, çocukluğundan bu yana hayal ettiği İsrailoğulları'nın mavi gönyeli bayrağı altında yaşamasından dolayı iskat edilmesini fazla kafasına takmıyordu. Üstelik ticaretini engelleyen bir durum da söz konusu değildi. Daha da önemlisi onun konumundaki binlerce İstanbul kaçkını Yahudi, anavatan saydıkları İsrail'i mesken tutmuşlardı. Pinhas ailesinin aradan geçen üç dört yıl içerisinde dükkânlarını mandıraya çevirmeleri ise, onları gıptayla izleyen hükümet çevrelerinin bile dikkatlerinden kaçmıyordu. Hatta mallarının önemli bölümünü resmi kurumlara vermekteydiler. Bayan Fortüne hiç ayrılmadığı kasasının başında otururken, İshak Bey ise İstanbul'dan haftalık periyotlarla tenekeler içerisinde gelen peynirleri zengin çevrelere satarak, muazzam paralar kazanıyordu. Bunlarla da yetinmeyip bilahare Türkiye'den getirttiği Yahudi ustalarla dayılarının denetimindeki mandırayı genişletip, üretime dayalı işler yapmaya başlamışlardı. Bu arada İshak Bey'in kayınpe-deri de aldığı radikal kararlar doğrultusunda İsrail'e yerleşince, maddi yönden karşılına çıkabilecek herkesle rekabet edebilme gücüne sahip müthiş bir aile şirketi oluşturmuş durumdaydılar. Siyaseten de etkin olmaları nedeniyle istedikleri her işi rahatlık-

la yaptırabiliyorlardı. Genç sayılabilecek **yaşta** olağanüstü bir zenginliğe sahip olan karı-koca Pinhaslar yalnızca Kudüs ve Tel Aviv sınırlarını kapsayan küçük ülkelerini değil, ekonomik yönden dünyayı hükümranlığı altına alacak “**Büyük İsrail**”i hayal etmekteydiler. Onların düşüncelerine göre böyle bir şeyin gerçekleşmesi, Siyonizmin mutlak hâkimiyeti ve ebedi bayraktarlığı demekti. Ama bu manadaki bir **hayal**, şimdilik çok uzaklardaydı. Esas itibariyle insanlık âleminin reddettiği ihtirasa yönelik egemen duyguların kompleksiyle yoğrulup düşüncelerini şekillendiren **İshak Pinhas**, otuz yaşına bastığı günlerde (1959) dünya masonları’na icazet veren yegâne Suprem Konsey konumundaki “**Nur Locası**”na girip, eldiven giyerek diz çöktükten sonra dul kadının evlâtlarının tedrisatı rahlesinden geçmişti...

Artık bundan böyle en ayrıcalıklı mahfilin mason biraderi sıfatıyla kendisine ve aile fertlerine, bütün kapıların rahatlıkla açılacağına farkındaydı. Devlet katındaki seçkin insanlarla rahatlıkla görüşebileceği gibi, yurt dışında da önemli toplantılara katılacağı kaçınılmaz bir durumdu. Yeterli tahsili olmadığı halde ülkesine ekonomik açıdan beklentilerin üzerinde katkılarda bulunmasından dolayı İsrail’in Siyonist Başbakan’ı Bayan Golda Meir, söz aldığı her platformda ondan övgüyle bahsetmekteydi. Hatta muhtelif aralıklarla karı-koca Pinhaslar, Başbakan’ın yemekli davetlerine ev sahipliği bile yapmaktaydılar. Bayan Fortüne ise Meir’in en yakın dert ortakları arasındaydı. Çok zaman birbirlerinin özel meselelerini bile tartışıp gündem oluşturmaktaydılar. İsrailoğulları’nın küçük ülkelerinin, en büyük zenginleri arasında bulunan İshak Pinhas, daha önceleri adım atmakta zorlandığı Fransa’da (devlet kademelerine yakınlığından dolayı) önemli etkinliklere katılarak, itibar görmeye başlamıştı. Bu itibarın devamlılığının sürmesi adına Paris’teki mason mahfilleri-

ne hatırı sayılır bağışlar yapmayı da ihmal etmiyordu. Eşi Fortüne ise, localardaki üstad biraderlerin eğlence düşkünü hanımlarıyla birlikte çoktan jet sosyetenin arasına dalmış durumdaydı. Türkiye'nin sırtından büyük paralar kazanıp, İsrail'de yaptıkları yatırımlarla göz kamaştırıcı bir hayat yaşamaktaydılar. Nur Locası'nın ayrıcalıklı sayılabilecek “**Siyonist**” kartvizitiyle bütün dünyayı dolaşmalarına rağmen el altından Türkiye'deki mahfillere de maddi manevi destek vermekten geri kalmıyorlardı. Tel Aviv'in en saygın işadamı konumundaki İshak Pinhas, fanatik Musevilerin özel günlerinde buralara masonik turlar düzenleyen **Jak Kamhi**'yle sıkı **dostluk** münasebetleri kurmaktan büyük hoşnutluk duyuyordu. Malum yakınlıklarıyla bir anlamda her ikisi de aynı yolun **yolcusuydular**. Hatta **Profilo**'nun patronu Kamhi'ye çok zaman Türkiye'deki gelişmeleri sorarak, doğup büyüdüğü yerler hakkında bilgiler edinmekteydi. Her iki Siyonistin dostluklarını pekiştiren bir diğer ortak yönleri ise, Yahudi olmalarının yanı sıra İsrail'in en büyük ajanlık kuruluşu “**Mossad**”la bağlantılarının bulunmasıydı. Bu bağlamda Türkiye Yahudilerinin yegâne geniş kapsamlı mason teşekkülü konumundaki “**Akasya Locası**” Pinhas'ın fazlasıyla ilgisini çekiyordu. Çünkü Kamhi'den başka İshak Alaton, Yakup Barokas* ve Tilda Levi gibi kadim dostları da bu şer odağının toplantılarına katılması adına onu her yönüyle teşvik etmekteydiler. Aslında 2002 senesinde Eyüp Mezarlığı'nda bıçaklanarak öldürülen **Üzeyir Garih** de Akasya Locası'nın üstad seviyesinde bir üyesiydi. Hatta İshak Pinhas'la geçmişe dayalı dostlukları bile vardı. Ne var ki yapılan otopsi esnasında Üzeyir Garih'in üzerinden Cevşen-i

* Yakup Barokas ve Tilda Levi, Türkiye'de 62 yıldır yayınlanan “**Şalom Gazetesi**”nin yayın koordinatörlüğünü yapmaktadırlar.

kebir çıkmasının ötesinde gizli Müslüman olmasının anlaşılması, her şeyin sonu olmuştu. Garih öldüğüyle kalırken, Pinhas aile yakınlarına taziyede bulunmadığı gibi, yakın çevresine de üstü kapalı sitemlerini iletmekle yetinmişti.

Masonizmin **Türkiye ayağı** konumundaki Şalom Gazetesi'nin genel koordinatörü **Yakup Barokas**, her fırsatta köşesine taşıdığı İshak Pinhas'a övgüler yağdırırken onun gerçek bir Türkiye sevdalısı olduğunu ısrarla vurguluyordu. Buradaki esas gaye, son zamanlardaki faaliyetlerinde zayıflama eğilimleri görülen ülkemizdeki mevcut locaları teşvik etmekten başka bir şey değildir. Neredeyse altmış yıl önce askerlik yapmamak adına İsrail'e kaçarak vatandaşlıktan çıkarılan Siyonist bir insanı, yeniden gündeme taşımanın başka türlü izahı olamaz. Kaldı ki, İshak Pinhas'ı zaman zaman manşetlerindeki geniş kapsamlı tam sayfa haberlerle **"Hayırsever işadamı"** sıfatıyla abartılı bir şekilde tanımlayan kartel medyanın da dahlini gözardı etmemek gerekir. Ne de olsa böyle kişiler çocukluktan gençliğe geçiş dönemlerinde büyük paralar kazanarak doğup büyüdükları toprakları terketmeler de, türlü mazeretlerle hayatlarının sonbaharında yeniden döndüklerinde umduklarından daha fazla prim yapıyorlar. Bilhassa entelektüel denilen kesimdeki vatan sevgisinden yoksun monşerler, bu tarz masonik insanlara sahip çıkarak üzerinde durulması gereken manevi değerlerimizi adeta katletme yarışına girmekteler. Tabii ki bütün bunlar, Türk Milleti'nin asil evlâtlarının gelecekları adına kabul edilemez davranışlardır...

Kaçış serüveninden kırk yıl sonra 1989 Eylülünde eşi Fortüne Hanım'la birlikte İstanbul'a gelen İshak Pinhas, mason localarını devreye sokarak yeniden Türk vatandaşlığına geçmek istemesine rağmen bir türlü başarılı olamamıştı. Kendi düşüncelerine göre, geçmişte yaptığı hatalardan arınmak istemesine son

nefesini eşiyle unutulmaz hatıralarının bulunduğu İstanbul'da vermek istiyordu. Görünürde gayet masumane sayılabilecek bu istekleri kabul olunmayınca, masonik çevrelerdeki etkin isimlerle başka yollar deneyen Pinhas, kolay pes etmeye pek de niyetli değildi. Muhtelif aralıklarla sık sık İstanbul'a gelmesinin yanı sıra Tel Aviv'deki Türk Konsolosluğu'nu ziyaret etmeyi de ihmal etmiyordu. Nihayet 2003 senesinde İsrail'de bizim yabancı hayranı diplomatlarla yakın dostluklar kurunca, tanınmış bir işadamaı olarak isteklerine hayli yaklaşmış durumdaydı. Bu samimiyetin akabinde konsolosluk aracılığıyla Türk Eğitim Vakfı'na ulaşan İşhak Pinhas, **Çorlu**'da bir okul yaptırmayı vaad ederek (İsrail'e kaçış hikâyesine bakılmaksızın) 2004 yılında yeniden Türk vatandaşşı oluyordu. Akıl alacak gibi değildi! Ülkemizde neredeyse on senelerdir vatandaşşığa geçmeye çalışan Kerkük Türkleri ve Filistinliler siyasi mülteci konumunda hayatlarını sürdürürlerken, Nur Locası mensubu Siyonist bir Yahudi'nin işlemlerinin kısa sürede tamamlanması hangi zihniyetinin ürünüdür? Bu affedilemez gafleti, yetkili mercilerdeki birilerinin mutlaka izah etmesi gerekmektedir. Aksi halde böylesine imtiyazlı ve karmaşık işler, içinden çıkılmaz bir kaosa dönüşür.

Aradan geçen altmış yıl sonra Türk Eğitim Vakfı'nın daveti üzerine eşi Fortüne Hanım'la birlikte doğum yeri Çorlu'ya giden İşhak Pinhas, yeniden vatandaşşığa geçmesinin karşılığında yaklaşık üç milyon liraya malolacak okulun temelini atıyordu. Üstelik bizim üst düzey bürokratlarımız da esas duruş vaziyetinde beklemekteydiler. Daha da önemlisi, yetkililerle bizzat gezip gördüğü Saray Caddesi üzerindeki baba evinin yakınlarında bulunan çocukluğunda dinsel orun yaptığı havra'yı yeniden inşa ettirmek düşüncesindeydi. Ancak oraya zaman içerisinde cami yapıldığını görünce, hüznün duygularıyla geri adım atmak mecburiyetinde kalmıştı. Aradan geçen birkaç ay sonra daha da ile-

riye giderek derdini anlatmaya çalıştığı yetkililere duygu sömürüsü yapan İshak Bey'in **"İnsan doğduğu yerde ölmek ister"** söylemleri, asla inandırıcı değildir. Yıllar yılı Mossad ajanlarıyla bağlantısı olan bu Siyonist zat, halen Türkiye Yahudileri'nin hamisi konumundadır. Üstelik Gayrimüslimlerin çoğunluğu teşkil ettikleri Akasya ve İrem locaları başta olmak üzere ülkemizdeki bütün mahfillerle bağlantı içerisindedir. Bidayette askerlik yapmamak bahanesiyle anavatani saydığı İsrail'e kaçarak Filistinlilere karşı Yahudi ordusunu maddi manevi destekleyen bir insan, hangi mazerete sığınırsa sığınsın bu memleketin hayrına işler yapamaz. Buradan Türk Eğitim Vakfı yetkililerine sesleniyorum; İshak Pinhas tıpkı Jak Karnhi örneğinde görüldüğü gibi Mossad'la sıcak münasebetleri bulunan katıksız bir Siyonisttir. Bu gerçeği görmeyen gözler ya bakar kör ya da âmadır kanatındeyim. Yoksa böyle bir gafletin başka türlü izahı olamaz. Hoşgörü safsatalarıyla bizleri uyutmaya çalışanların atraksiyonları ise, kandırmacadan başka bir şey değildir. Bu ahval karşısında makamı ve mevkii ne olursa olsun; şaibeli kişilerin geleceğe yönelik çıkarları adına göstermelik bağışlarını gözü kapalı kabul etmek gibi dar düşüncelerle Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin üniter yapısını zedelemeye kimsenin hakkı yoktur. Ve olamaz da! O nedenledir ki seksenlik İshak Pinhas'ın İsrail'de hahamların eşliğinde demokratik ülkelere karşı yürüttüğü gizli faaaaliyetlerinin yeniden araştırılması gerektiği inancındayım. Şurası unutulmamalıdır ki, hiçbir Siyonist kendinden başkalarının hayrına işler yapmaz. Pek yakında Çorlu'da inşa edilen 32 derslikli ilköğretim okulunun karşılığı olarak İsraili sözde işadamları buradaki uygun arazilere **Yahudi kökenli mason biraderlerin menfaatleri doğrultusunda bazı fabrikalar kurarlarsa**, kimseler şaşırmmamalıdır...

GABRIEL ESMERSON (GABBY LEVY) (SİYONİST BÜYÜKELÇİ)

1945 yılında **Bergama**'da dünyaya gelen Gabriel Esmer-
son'un babası Hayim Efendi kasabada pamukyağı üreten bir
fabrikada ustabaşı, annesi Kadın Hanım ise terziydi. Karı koca,
işlerinden fazla vakit bulamadıklarından tek erkek evlâtlarına
Fatma adında 15-16 yaşlarında bir köylü kızı bakıyordu. Yahu-
di geleneklerine göre henüz bir haftalık bebekken sünnet olan
Gabriel, üç dört yaşlarına geldiğinde annesinin elinden tutarak
götürdüğü 23 Nisan törenlerine bile katılmaya başlamıştı. Hatta
ay-yıldızlı bayrak sallayan ilkokul öğrencileriyle fotoğrafını da
çekmişlerdi. Babası Hayim Efendi inançlı bir Siyonist olmasın-
dan dolayı bizlerin dini ve milli bayramlarımıza eğilim göster-
mezken, annesi daha farklı duygular taşımaktaydı. Bunda da en
büyük etken, başta kaymakam olmak üzere ilçedeki varlıklı ai-
lelerin evlerine dikişe gitmesinden kaynaklanan yakınlaşmanın
doğurduğu beşeri münasebetlerdi. Yahudi baba, aşını ekmeğini
yediği Türklere ne kadar mesafeli davranıyorsa, hoşgörülü anne,
komşularına ve işlerini yaptığı insanlara karşı olağanüstü saygı-
lıydı. Başlangıçta örnek teşkil edecek görünümsergileyen ev-
lilikleri, 1948 senesi Mayıs ayında İsrail Devleti'nin kurulma-
sıyla birlikte derin sarsıntılar geçirmeye başlamıştı. O günlerde
Türk vatandaşı statüsünde bulunan Hayim Efendi, mutlu hayat-

lar yaşadığı Bergama'dan bir an önce ayrılmak istiyordu. Eşi ise “Ölürüm de İsrail'e gitmem” diye diretmekteydi. Aile içi tartışmaların yoğunlaştığı zamanlarda Kadın Hanım'ın ikinci çocuğuna hamile kalması, ortamın bir nezbe olsun yumuşamasını sağlamıştı. Tabii ki bu olumlu gelişme, şartların gereği uygulanan zorunlu bir rötâr sayılırdı.

1949 senesinde Gabriel dört yaşına bastığında Esmersoy ailesinin **Motti** adındaki ikinci erkek çocukları dünyaya gelmişti. Kadın Hanım lohusa dönemini tamamladıktan sonra yetkili kurumlara bizzat giderek onun da Bergama nüfusuna kaydını yaptırdı. Tek isteği, evlâtlarının yüksek tahsil yaparak büyük mevkilere gelmeleri idi. Aynı senenin yaz aylarına girildiğinde Motti henüz iki aylıkken yıllık izne ayrılan Hayim Efendi, İsrail'e geçici seyahat yapmak üzere eşini güç bela ikna etmeyi başarmıştı. Bunun altında yatan tek neden, kendi girişimleriyle pasaport işini halledemeyişinden kaynaklanıyordu. Çünkü o zamanların “İsrail”i, tıpkı şimdilerde olduğu gibi kuşkuları üzerinde toplayan bir ülkeydi. Nihayet Kadın Hanım'ın ailece dikişlerini yaptığı kaymakama başvurmuşlar, o da yılların verdiği samimiyete istinaden böyle bir isteği hoşgörüyü karşılamıştı. Tekrar döneceklerine göre ortada sorun teşkil eden bir durum da yoktu. Ama Hayim Efendi, eşi de dahil kimselere hissettirmeden neyi var neyi yoksa herşeyini, dostluklarına güven duyduğu Musevi dindaşlarına çoktan satmıştı bile! Oturdıkları tek katlı ahşap ev kira olması nedeniyle bunlar basit sayılabilecek ev eşyalarının yanı sıra fazla para etmeyen ufak çaplı arpa buğday gibi hububat stoklarıydı. Aradan geçen üç-beş gün sonra kaymakamın yazılı referansı ile dönemin İzmir Valisi Osman Sabri Dal'a müracaat eden Esmersoy ailesi, bütün işlemlerini kısa sürede tamamlayarak, gemiye bindikleri **İzmir Rıhtımı**'ndan Çanakkale'ye

doğru yönelmeleri neticesinde İsrail'in yolunu tutmuşlardı. Hayim Efendi, yol boyunca kucağındaki iki aylık bebeğiyle tedirginlikler yaşayan eşine sürekli kandırma seansları uygulayarak, en geç on gün içerisinde Bergama'ya geri döneceklerini söylemekteydi. Zavallı kadın ne kadar kuşkuya kapılsa da, sessiz bir şekilde başını öne eğerek duyduklarına inanmakla yetiniyordu. Tek güvencesi ise, hâlâ Türk vatandaşı statüsünde olmasıydı. Kocasının zorluk çıkarsa bile üzerinde taşıdığı T.C pasaportuyla Türkiye'ye istediği anda geri dönebilirdi.

Takriben beş gün süren yorucu bir yolculuğun ardından 1949 senesi Haziran ayı ortalarında Hayfa Limanı'ndaki yolcu gemisinden alınarak İsrail'in Batyam Kasabası'na yerleştirilen Esmer soy ailesi, buradaki ilk günlerini tanışıp görüşme fırsatı buldukları insanların yanı sıra çevreyi öğrenmekle geçirdiler. Yakınen müşahade ettikleri kadarıyla yaşam alanlarının büyük bölümü berbat ve perişandı. Başta su olmak üzere hayatiyet içeren maddelerin temininde önemli zorluklar çekilmekteydi. Yeni kurulmasından dolayı henüz inşa aşamasında olan İsrail* nüfusunu çoğaltabilmek adına Orta Avrupa ve Türkiye'den çağırdığı muhacir Yahudileri ikametlerine yerleştirebilmenin sıkıntılarıyla uğraşıyordu. Bazıları hayatlarından memnun gibi görünseler

* İsrail Devleti'nin kurulması neticesinde başta Polonya ve Sovyetler Birliği olmak üzere Orta Avrupa ülkelerinden 585 bin Yahudi istihdam edildi. İki yıllık süreç içerisinde 4 bin Türkiye Yahudisi'nin vaad edilmiş topraklara göç etmesi, Türk kamuoyunda olumsuz bir etki yaratmıştı. Bu nedenle önce yasak uygulandı. Bilahare yasak kaldırılmak üzere İsrail hariç, yurtdışına çıkış serbest bırakıldı. Arap ülkelerinin tepkilerini çekmemek amacıyla alınan bu kararın ardından Türkiye Yahudileri; İtalya, Yunanistan ve Fransa yolunu kullanarak İsrail'e gitmeye başladılar. Aradan geçen iki yıl sonra (1950) mevcut yasak CHP'li Başbakan Şemsettin Günaltay tarafından tamamiyle kaldırılınca, Türkiye Yahudileri'nin büyük bir kısmı muhtelif aralıklarla (kafileler halinde) İsrail'e göç ettiler.

de, rahat yaşamaya alışkın olanlar fazla beklemeksizin geldikleri ülkelere geri dönmeyi tercih etmekteydiler. Hayim Efendi gibi Siyonizm idealleri uğruna varlıklarını sürdürenler ise, kutsal topraklar saydıkları buralarda son nefeslerine kadar kalmayı düşünüyordular. Onlar için iyi yaşamak, kötü yaşamak hiç farketmiyordu. Ama yine de doğup büyüdükları yerlerin hasretliğini çekmekteydiler. O günün şartlarında Yahudi muhacirler, birbirlerinden koparılmamak kaydıyla aynı ülkelerden göç eden ailelerle yanyana iki odadan oluşan basit yapılı evlere yerleştiriliyorlardı. Başta Musevi hahamlar olmak üzere yetkili kişiler, en geç birkaç yıl sonra rahata ereceklerini söyleyip onları hoş tutmaktaydılar. Hayim Efendi'yle eşi ve çocukları da Batyam Kasabasının dış mahallelerinde, genellikle Türkiye'den gelenlerle birlikte sıra sıra yapılardan oluşan tek katlı evlerde konuşturılmışlardı. Bu şartlarda kimsenin, yer beğenip beğenmeme gibi bir lüksü yoktu. Çok geçmeden İzmirli Yahudiler, buradaki sokaklardan birine Ege'yi çağrıştırmaları için **"Karşıyaka"** adını vermişlerdi. Öyle anlaşıyordu ki istisnalar hariç, bu insanların çoğunluğu İsrail'e anavatan deseler de asıl doğdukları vatanlarının sıcak özlemini duyuyorlardı. Bunlardan bir tanesi de Hayim Efendi'nin Türkiye sevdalısı eşi idi. Hiç durmaksızın **"Biz, o cennet yerleri bırakıp buralara niye geldik?"** diye kocasının başını ağrıtıyordu. Kaç kere dönmeye yeltenmiş, fakat bir türlü başarılı olamamıştı. Üstelik Filistinlilerin topraklarına Amerika ve İngiltere'nin dayatma yöntemleriyle devlet kurdukları için, İsrail huzurlu bir yer de değildi. Daha o zamanlardan çatışmaların ardı arkası kesilmiyordu. Katı ve kuralcı Yahudiler ise, Başbakan **Ben Gurion**'un Büyük Siyonizm dolduruşlarıyla günahsız insanları gözü kapalı katletmekteydiler. Bu acımasızlığın adı **"Hem başkasının arsasına zorla bina yapıyorsun, sonra da yok**

ediyorsun” demekten başka bir şey değildir. Ama gelin görün ki, yüz yıllardır vatansız yaşamış Yahudiler, böylesine kabul edilemez bir adaletsizliği her yönüyle mübah sayıyorlardı...

Ben Gurion’dan sonraki Başbakan Bayan Golda Meir ise, daha yayılmacı bir politika izlemekteydi. Her türlü gayrimeşru saldırıları teşvik ederek, İsrail sınırlarını genişletmek adına savunmasız Filistinlileri yerlerinden yurtlarından çıkarmayı yegâne çare olarak görüyordu. O nedenle başta Polonya, Türkiye ve Rusya olmak üzere dışarıdan devamlı surette ithal Yahudi getirtmekteydi. Bunların hepsi de, doğup büyüdükları yerlerden cehren çıkartılan yerli Müslüman halkın evlerine yerleştirilmekteydiler. Bu durumdan rahatsızlık duyup **geri dönmek** isteyenler ise, yeni inşa edilen devlet lojmanlarında konuşturılıyorlardı. Yine de tatmin olmayan müşkülpesent gruplar çıkarsa, kendilerine ve aile yakınlarına maddi manevi cazip imkânlar sunularak bir şekilde kalmaları sağlanıyordu. Burada uygulanmak istenen esas gaye, Siyonizm ilkeleri doğrultusunda kısa sürede nüfus artışına gidilerek Arap topraklarının tamamına hükümrânlık kurmaktan başka bir şey **değildi**. Nitekim bu isteklerine 1967’de Mısır ve Suriye ile savaşarak, kuruluşlarından 20-25 yıl sonra büyük ölçüde ulaşılar. Filistin’in neredeyse tamamına yakını tıpkı yarıaçık cezaevi gibi tecrit etmelerinin yanı sıra Suriye’ye ait Golan Tepeleri’nin bazı bölümleri hâlâ İsrail’in esareti altındadır. Tabii burada ileriye yönelik yüksek menfaatleri doğrultusunda Amerika’nın Yahudilere sağladığı muazzam destekler hiçbir zaman inkâr edilemez. Böyle bir hengamede sömürgeci devletler devreye girmeselerdi, hiç kuşkusuz tarih boyunca lânetlenmiş ırk olarak bütün dünyanın nefretini kazanan vatansız **İsrailoğulları’nın** esamisi bile **okunmazdı**. Başta Musevi hahamlar ve Siyonist devletin kurucuları arasındaki söz sahibi üst dü-

zey mason biraderler, yakın zamana kadar büyük sıkıntılar çektiklerini kitlesel propagandalarla gündeme getirerek, yeryüzünün en ücra köşelerinde bile geniş yankılar uyandırmaktaydılar. Şimdilerde geçmişteki söylenenlerin tam aksine, eşi menendi görülmemiş zulümlerin en acımasızını onlar tatbik etmekte. Bilhassa Filistin ve Lübnan üzerinde uygulanan katliam niteliğindeki kanlı cinayetler, aradan bin yıl da geçse İsrail'i mazur kılamaz. Zira haksız yere gözyaşı döktürenler, hakkaniyetin şaşmaz değer yargıları karşısında daima asıl cürnü işleyenlerdir. Bu nedenle Tel Aviv merkezli yayılcılık adına gözlerini kan bürümüş Siyonistler, başta Şatilla kasabı seri katil Ariel Şaron olmak üzere hafızalardan silinmeyen despot ve şedit halleriyle daima hatırlanacaklardır...

Çok doğal olarak birbirlerinden kopartılan anne, baba ve eşlerin feryad çığlıkları i berisinde diktatörel dayatmalarla kuruluşunu ilan eden **İsrail**'e ilk gelenler arasında bulunmaları nedeniyle Bergamalı Esmersoy ailesinin fertleri, sonraki göçmenlere nazaran daha iyi şartlarda yaşantılarını sürdürmekteydiler. Ailenin büyük evlâdı Gabriel, yeni ülkesinin nüfus kayıtlarına göre isim değiştirerek "**Gabby Levy**" adını almıştı. Fanatik derecedeki Siyonist bir babanın oğlu olması nedeniyle İsrail'in bütün dünyaya hakimiyet kurma hayalleriyle yanıp tutuşuyordu. İlk, orta, lise ve yüksek öğrenimini başarıyla tamamladıktan sonra bir süreliğine hahamların yanlarında dinsel orunlarda bulunan Gabby, üstadlarından aldığı icazet doğrultusunda dışişleri'nde Mossad adına çalışmaya başlamıştı. Aslında kendisini tamamiyle Filistin kindarlığı üzerine yönlendiren sevgili eşi İrit'in babası da bu kurumda görev yapmaktaydı. İsrail'in ve ortadoğu'nun en büyük ajanlık kuruluşu sayılan Mossad, istihbari uygulamalar yönünden acımasızlığıyla biliniyordu. Bu nedenle ağına dü-

şen kim olursa olsun, affetmek gibi bir durum söz konusu olamazdı. Daha önce de söylediğim üzere en büyük desteği Amerika'dan almaktaydılar. O nedenle ortadoğu'nun hiçbir ülkesinde görülüp bilinmeyen son model cihaz ve silahlar onlarda bulunmaktaydı. Mevcut konumları itibariyle savunma gücü zayıf insanlara rahatlıkla orantısız güç kullanabilmekteydiler. **Gabby Levy**'de görünürde hariciye elemanı olarak Mossad'ın kamplarında dış ülkelerde istihbari görev yapabilecek tarzda, son derece donanımlı bir eğitimden geçirilerek yetiştirilmişti. Aslında içinde yaşattığı Siyonizm ideallerinin yanı sıra Tel Aviv'deki Nur Locası'na bağlılık yemini eden şartlanmış bir mason olarak, kabuğunu kırmanın zamanı çoktan gelmiş de geçmişti bile! Böylesine elverişli bir konuma yükselmesinden dolayı üstlerinden gelecek emirleri teyakkuz içerisinde beklemekteydi. Çok geçmeden Türkiye'ye gideceğine dair mutlu haber yetkili birimler tarafından kendisine tevdi edildiğinde, dışa vurmak zorunda kaldığı sevincini ailesiyle birlikte doyaya kutlamıştı...

1988 senesinde İsrail'in İstanbul Genel Konsolosluğu'na atanan Gabby Levy, anlatılmaz heyecanlar içerisindeydi. Çünkü, bebek sayılabilecek yaştaki ayrılışından **otuz dokuz** sene sonra Türkiye'ye ilk kez geliyordu. Üstelik doğum yeri Bergama'daki nüfus kaydı da hâlâ silinmemişti. Tabii ki bu, gerekli müracaatın yapılmayışından kaynaklanan bir **durumdu**. Daha açık bir ifadeyle İsrail'de Gabby Levy, Türkiye'de ise Gabriel Esmer soy olarak görünmekteydi. Çok geçmeden dışişlerimizdeki yetkili kurumlar, bu karmaşık duruma itiraz etmekte gecikmediler. Haklı olarak hem Türk, hem de İsrail vatandaşı statüsünde

* Gabriel Esmer soy, 1945 senesi Bergama Nüfus İdaresi kayıtları. Buradaki kayıt, vaki müracaat üzerine 1988'de kütükten düşürülmüştür.

bulunan bir insanın konsolosluk yapması, kabul edilemezdi. Bir süreliğine tedirginlik yaşayan **Gabby**, doğum yeri olan Bergama'ya gidip kaydını düşürdükten sonra nihayet rahatlamıştı. Burada yaptığı diğer bir iş ise, annesinin vasiyeti üzerine kendisine dört yaşına kadar bakan **Fatma**'yı bulup ziyaret etmek oldu. Karşılaşma anında son derece duygusal anlar yaşamışlardı. Hayal meyal hatırladığı 55 yaşındaki kadının simsiyah kara çarşaf lar içerisinde olması bile moralini bozmamıştı. Çünkü Gabby, hahamlardan icazet alan bir Siyonist olarak böyle şeylere şiddetle karşıydı. Ama Bergama'da Hayim Efendi'nin oğlu Gabriel Esmer soy sıfatıyla bulunduğu için, baba dostlarına da uğramayı ihmal etmedi. Önceden sayıları yüzlerle ifade edilirken koca ilçede bir tek Yahudi Mustafa'nın kalması, onu son derece üzmüştü. Türk vatandaşları kendisiyle yine de fazlasıyla ilgilenerek, bilhassa yaşlılar, çocukken oynayıp dolaştığı yerlerin hepsini gösterdiler. Babası ve annesinin ibadet ettiği havra'nın yıkılmış halini gören Gabby, duygularını fazla belli etmese de büyük bir hayal kırıklığı yaşamış vaziyetteydi. İçindeki Siyonist ve masonik duygularına göre işi zamana bırakıp, ileride birşeyler yapmanın gerekliliğine inanıyordu.

1988 senesinde resmi olarak İsrail'in İstanbul Genel Konsolosl u ğ u görevine başlayan Gabby Levy, o zamanki Hahambaşı **David Aseo**'yu makamında ziyaret edip elini öptükten sonra, Bergama'ya yeni bir sinagog yapılmasının çarelerini aramaya başladı. Tutucu derecede Musevi inancına sahip olmasından dolayı bu hususu Türkiye'deki yetkili kurumlarla da konuşup, sürekli gündem oluşturunuyordu. Hatta önde gelen mason localarının yanı sıra Yahudilere ait Beşyüzüncü Yıl Vakfı gibi teşekküllerle de istişare kurup, düşüncelerini anlatmak adına uğramadığı yer kalmamıştı. Bir müddet sonra İstanbul'a gelen eşi **İrit**,

kızları **Diti** ve **Carmit** de babalarının bu konular üzerindeki çalışmalarını yakından takip etmekteydiler. Temelde Siyonizm bağnazlığıyla yetişen kızlar, o yıllarda (1988-1989) on yedi - on sekiz yaşlarında olsalar da Musevi inancına ait müspet ve menfi gelişmelere fazlasıyla vakıftılar. Hepsi de aile boyu olmak üzere Şişhane'deki Neva Şalom ve Osmanbey'deki Beth İsrail Sinagogu'nda dinsel orun yapmayı ihmal etmiyorlardı.

Yaklaşık dört yıla yakın Başkonsolos olarak İstanbul'da görev yapan Gabby Levy, ülkesinin yetkili kurumlarının gördükleri lüzum üzerine yeniden İsrail'e dönmüştü. Kırk beş yaşlarında olgun ve deneyimli bir diplomat olmasına rağmen dışişleri üntesine bağlı görüldüğü halde her zamanki gibi Mossad adına çalışıyordu. Aslında İsrail'in dünya üzerindeki bütün hariciyecileri, istisnasız bir şekilde bahse konu ajanlık teşkilatının tedrisatı rahlesinden geçmişlerdir. Bu nedenle Türkiye'de dahil, mavi beyaz gönyeli Siyonizm bayrağının dalgalandığı ülkelerdeki büyükelçiliklerin tamamı birer casus yatağıdır. Bunun aksini düşünmek, yanılmanın da ötesinde gaflete düşmekle eşdeğerdir.

Zaman su gibi akıp giderken daha üst kademelere terfi etme hakkı kazanan Gabby Levy, aradan geçen on beş yıl sonra (2006 Aralık) İsrail'in Ankara Büyükelçisi olarak atanmıştı. Belki ilk gençlik yıllarında hayal bile edemediği **Çankaya** sırtlarındaki kırmızı konak diye tanımlanan "249" nolu Sefir Evi'nde şimdi o oturuyordu. Hemen yakınındaki komşuları İsveç, Çek ve Slovak Cumhuriyetleri, Polonya, ebedi ve ezeli düşmanları "**Mısır**"dı. Kısa sürede Ankara'ya alışan Gabby, eski aşinalıklarının vazgeçilemez kalıntısı olarak İstanbul'a dayanılmaz bir özlem duyuyordu. Çırağan Sarayı ise, favorileri arasındaydı. Şu andaki Yahudi Hahambaşısı İshak Haleva, hiç kuşkusuz emirlerini Tanrı

buyruğu saydığı yegâne ruhanisiydi. Fırsat buldukça eşi ve çocuklarıyla birlikte İstanbul'a gittiklerinde, öncelikle ona uğramaktaydılar. Hatta pessah mayasız bayramı ve şabat günlerini aynı ortamlarda eda ediyorlardı. Bu ve benzeri kutlamalar esnasında eski sızısı yeniden depreşen Gabby Levy, Bergama'daki yıkık havra'nın yerine yenisini yaptırabilmek için, Yahudi dostlarıyla birebir temaslar kurmaya başlamıştı. Çoklarının desteğini almasına rağmen vakıflar kanalından çıkacak resmi prosedürü bir türlü aşamıyordu. Kültür ve Turizm Bakanı her devrin adamı (milli dönem) Ertuğrul Günay'dan aldığı müspet sözler ümit verse de, diğer kurumlar nezdinde işler devamlı sarpa sarmaktaydı. Nihayet 2008 ilkbaharında yeniden Bergama'ya giden Gabby, önce baba dostu Yahudi Mustafa'ya uğramış, ona bu duygularını teferruatlı bir şekilde izah etmişti. Hatta havra'nın etrafını beraber dolaşp, detaylı notlar bile almışlardı. Bu arada ziyaret etmeyi düşündüğü bakıcısı Fatma'nın yakın zamanda öldüğünü duyunca, aile yakınlarıyla vedalaşp üzüntüler içerisinde Ankara'ya dönmüştü.

Son zamanlarda Anayasa Mahkemesi Başkan Vekili Osman Ali Feyyaz Paksüt ve eşi Ferda Hanım'la samimiyet tesis eden Gabby Levy, bununla da yetinmeyip üst düzey yetkililerle markaj niteliğinde temaslar kurmaktadır. Ülkesini temsil yetkisine haiz bir büyükelçi olarak bütün bunlar gayet doğal gibi görünse de, Siyonizm adına sahneye koyduğu karmaşık meselelerin altından gün gelir kendisi de kalkamaz. Hemen örnek vermek gerekirse; bir Türk İsrail'e gidip her Allah'ın günü cami yaptıracağım dese, bu kabul görür mü? Kabul görmeyeceğini dünya âlem biliyor. Onu da geçiniz ellerinden gelse Yahudiler, büyük sürgünden tam 2000 yıl sonra abluka altına almayı başardıkları

Mescid-i Aksa'yı neredeyse Filistinlilerin başlarına yıkacaklar. O halde Türkiye'de havra-sinagog gibi hassas konuları ortaya atmanın ne gereği var? Çok acıdır ki böyle şeyleri yabancılar gündeme getirince, işin adı nostalji oluyor. Bizler ülkemizin üniter bütünlüğü ve manevi değerlerimiz açısından karşı çıkınca da, hiç haketmediğimiz halde gericilikle suçlanmaktayız. Kural tanımaz bir şekilde ortadoğu'nun kalbine adeta hançer saplanırca-sına kurulan küçük devlet İsrail'in, Avrupalı hariciyecilerden bile daha popüler konumda olan Siyonist Büyükelçisi son zamanlarda işi öylesine azıttı ki, her röportaj yaptığı basın mensubuna **"Bergama'daki sinagog'u ibadet için kabul etmezlerse, turizm adına yaptıracağım"** diyerek sürekli baş ağrıttıyor. Hatta dinmek bilmeyen ısrarlı isteklerini, 14 Temmuz 2009 akşamı Ankara'da tertiplenen Fransız Büyükelçiliği'ndeki milli kutlama günü resepsiyonunda anlatmadığı yerli yabancı misyon şefi ve diplomat kalmadı. Bu husustaki dayatmacı girişimleriyle de yetinmeyen Gabby Levy* İstanbul'da oturan zengin bir Yahu-

* Türkiye'nin İsrail Büyükelçisi Gabby Levy'in marifetleri yalnızca sinagog yapımı dayatmalarıyla bitmiyor. Kendisi gibi eski bir Mossad ajanı ve inançlı bir Siyonist olan 1953 Beyoğlu doğumlu **Moşe Kamhi**'nin İstanbul Başkonsolosu ünvanıyla atanmasında etkin rol oynadı. Taksim İlkokulu'ndan sonra Kasımpaşa Dolapdere'de Piri Reis Ortaokulu'nda okuyan Moşe Kamhi, 1968 yılında ailesiyle birlikte İsrail'e göç ederek lise ve üniversite öğrenimini Tel Aviv'de tamamlayıp Sosyolog ve Antropoloji Bölümünden mezun oldu. 1979 yılında Mossad'ın güdümünde Dışişleri Bakanlığı Türkiye masasında çalışan Kamhi, Paris'te ikinci kâtiplik, Montreal'de konsolosluk görevlerinde bulunduktansonra Kudüs'te, Siyasi Araştırmalar Merkezi'nde çalıştı. Bilahare Paris'ten sonra Ankara'da Gabby Levy'in yanında iki yıl elçi müsteşar olarak bulunduğu dönemlerde Türk asıllı Pınar Hanım'la evlenen Moşe Kamhi, Ağustos 2009'dan itibaren doğduğu şehirde İsrail Başkonsolosu ünvanıyla göreve başladı. Bu şartlarda Türkiye doğumlu iki ajan Siyonist'in Büyükelçi ve Başkonsolos olarak ülkemizde bulunmaları, hiçbir zaman tesadüf değildir.

di'den yüz bin dolar bağış alarak 30 Temmuz'da yeniden Bergama'ya gitti. Aralarında geçen uzun sayılabilecek görüşmeler neticesinde Belediye Başkanı ve Ticaret Odası yetkililerini ikna ederek, Museviler için dünyadaki en kutsal mekânlardan birisi sayılan bahse konu ibadet yeri hakkında önemli izahatlarda bulundu. Ne var ki Anıtlar Yüksek Kurulu'ndan gerekli izni alamayınca, sanki bu ülkenin metruk havra'yı turistik amaçlı yaptıracak kurum ve kuruluşları yokmuş gibi, konuyu yaygaracı bir üslûpla yazılı medyanın manşetlerine kadar taşıdı. Aslında sözlü veya yazılı da olsa, bilhassa vakıfların kapsam alanına giren hassas konularda kimse kimsenin işlerine müdahale etmemelidir. Bütün bunlar, gözü kapalı her şeye kucak açan yabancı hayranlığıyla tescilli 60. Hükümetin Kültür ve Turizm'den sorumlu devşirme bakanı Ertuğrul Günay'ın kulaklarını çınlatma açısından zatusahanelerine duyurulur. Milliyetçilik duygularından yoksun sosyalist eskisi böylesine devletlilerin hamaset içeren çağrışımalarının kılavuzluğunda **"Ermeni, Yahudi ve Rum asıllı ekal- liyetler Türkiye'nin zenginliğidir"** derken, bu ülkenin öz evlâtları olarak korkarım arada bizler kaybolup gideceğiz...

TELMAN İSMAİLOV

Antalya Kundu'da yaptırdığı 1.5 milyar dolarlık **“Mardan Palace Oteli”**nden dolayı son zamanlarda ülkemizdeki popülaritesi olağanüstü artan 1956 Azerbaycan doğumlu Rus vatandaşı Telman İsmailov, aile kökeni itibariyle hakkında söylenenlerin tam aksine katıksız bir Sefarad* Yahudisidir. Bu yönünü kurnazlık ihtiva eden atraksiyonlarla **gizleme** çabalarına girmesi ise, tamamiyle ticari menfaatlere dayalı olan durumlardır. Aslında şartlar ne getirirse getirsin, insanların kendi özlerini gizlemeleri kadar acı bir şey **olamaz**. Ancak hayata sıfırdan **başlayıp** şansın da yardımıyla parasının hesabını bilmeyenler, bilinçli bir şekilde böylesine riyakârlıklara yönelmektedirler. Hiç kuşkusuz Telman İsmailov'da bu kategoriye girenlerin en öncelikli kurnazları arasındadır. Böyleleri Avrupa'ya gidince Ladino dili konuşup İspanyol, İsrail'de haham soyundan gelme Musevi, Rusya'da Putinist, ülkemizde ise yedi göbekten Azeri Türk'ü olup çıkıverirler. Tabii bu türden kaptı kaçtı adamlara, yazılı ve görsel medyanın çanak tutmalarını da gözardı edemeyiz. Çünkü, hepsinin de birbirleriyle çıkara dayalı ince menfaatleri doğrultusunda görülecek hesapları vardır.

* Sefarad Yahudileri; 1490'lardan sonra İspanya'dan kovularak başta Türkiye olmak üzere Orta Avrupa ülkeleri ve Rusya'ya yerleştiler.

Yukarıdada belirttiğim gibi 1956 senesinde Azerbaycan'da doğan Telman İsmailov, Sovyet komünizminin hüküm sürdüğü ülkede sıradan bir vatandaş statüsündeydi. Babası Mardan Efendi, polit büro yöneticilerine yakın olması nedeniyle o yıllarda Rusya'da sayıları pek kısıtlı bulunan tekstil fabrikalarının birinde ustabaşı olarak çalışıyordu. Aile kalabalık nüfusundan dolayı kıt kanaat geçinirken, Telman'ın Moskova'da tahsil yapabilmesi için ihtiyaç duyacağı rubleleri de biriktiremiyorlardı. Komünist bir ülkede başka çarelerinin de olmadığını bilincindeydiler. Belki okullar ücretli değildi ama, büyük şehirde kalınabilmesi için mutlaka para gerekliydi. Baba Mardan Efendi bu hususta kendinden çok, ileri zekâsıyla övündüğü oğlu **Telman**'a sonuna kadar güveniyordu. O da her seferinde aile büyüklerini "Günün birinde zengin olup, hepinizi rahatlatacağım" diye teselli etmekteydi. Ne var ki belli kazançların dışına çıkılamayan Sovyet Rusya'da böyle şeylerin değil hayata geçirilmesi, düşünülmesi bile suç oluşturan durumlardı. Gerek Nikita Kruşçev gerekse Leonid Brejnev dönemleri, komünist rejimin devamlılığı bakımından sermayenin halka dönüşmesinden hayli uzak görünümsergilemekteydiler. Esas itibariyle bu kavramların tek istisnası polit büronun içerisinde fazlasıyla vardı. Onların eşleri, çocukları ve aile yakınları dünyanın en katı demirperde ülkesinde tam bir **kapitalist hayatı** yaşamaktaydılar. 1974 senesinde **Moskova**'ya ekonomi tahsili yapmaya giden İsmailov, böylesine tuhaflikları yakından müşahade **etmeye** başlayınca, içinde fırtınaların estiği yükselme hırslarına kapılmaktan kendini alamamıştı. Akşamları garlarda yük hamallığı yaparak kazandığı üç-beş rubleyle yorgun argın şehrin kenar mahallelerinde oturduğu derme çatma bekâr evine geliyor, sabahları da erkenden kalkıp okuluna gidiyordu. Ama bu durumunu en yakın sıra arka-

daşlarına bile hissettirmedeği gibi, biriktirdiği paraların önemli bölümünü geride kalan **Bakü**'deki on bir kardeşine bakmaları için annesine veya babasına göndermekteydi. Çok zaman yorgunluğunu giderebilmek kaydıyla ders aralarındaki boşlukta, sınıfındaki sıraların üzerinde **uyumak ihtiyacını** duymaktaydı. Okulundaki son senesine yaklaştığı dönemlerde garda tanıştığı kaçakçıların referanslarıyla Moskova'nın ünlü Çerkez Pazarına giderek, el altından ticari işler yapmaya başlamıştı. Bu girişimleri o günün şartlarında risk taşısa da, hanutçu dedikleri gözetleyicilerin kontrollerindeki gruplarla birlikte iyi paralar kazanıyorlardı. Ekonomi okulundan **mezun** olmasından sonra tamamiyle Çerkez Pazarına yönelen İsmailov, genç yaşında buradaki kaçak malların en önemli sorumlularından birisi haline gelmişti. Ayrıca bir nevi ayaklı tefecilik sayılan komisyonculuk işleriyle de uğraşıyordu. **Rusya**'da polisin ve gümrük memurlarının maaşları hayli az olması nedeniyle buradaki yasadışı çarpıklıklara mecburen göz yumuyorlardı. Görüldüğü kadarıyla rüşvet ve kaçakçılık almış başını yürümüş, bilhassa metropol kentlerde fuhuş her geçen gün artmaya başlamıştı. Aslında Karl Marks teorisine göre aile kavramının olmayışı, daha açık ifadeyle yasak ilişkilerin mübahlığı zaten bilinen şeylerdi. Bir anlamda sistem de bunu destekliyor veya onun uydusu konumundaki emir kulu görevliler alenen göz yumuyorlardı. Ancak, fuhuşun serbestliği kadar insan hak ve hürriyetlerine yeterince tavizkâr değildiler. Çünkü, sistemi yürütenlerin kendi hükümlerlerinin sürmesi adına demokrasinin gelmesini kabullenmeleri söz konusu dahi olamazdı. Ne var ki **1980**'lerin ortalarına doğru komünist rejimin çatırdaması, başta Moskova olmak üzere ülke genelinde büyük fırtınalar estirmeye başlamıştı. Gözü açılan insanlar yeni ufuklara yönelmeye çalışırken, panik ve telaş sendromu içeri-

sindeki polit büronun dinazor tabir edilen yöneticilerinin aldıkları caydırıcı önlemler de **fayda etmiyordu**. Her yerde bir demokrasi fiskosu nüksetmiş, kulaktan kulağa duyularak hızla yayılmaya başlamıştı. Bakalım zamanın akışı, hayat süreçleri boyunca Kremlin'in ve onun güdümündeki KGB'nin baskısından bunalan Sovyet halkına neler gösterecekti...

1990'lı yıllara yaklaşıldığında beklenen olmuş, **Varşova Pak-tı'na** bağlı devletler birer birer yıkılmaya başlamışlardı. Polonya, Bulgaristan, Macaristan, Romanya ve Çekoslovakya derken **Sovyetler Birliği'de** tarih olmuştu. Qulianow Lenin'in 1917'de Bolşevik ihtilaliyle birlikte kurduğu komünist rejim, aradan geçen **yetmiş yıl** sonra kendi içlerinden çıkan Mihail Gorbaçov tarafından bütün dünyanın gözleri önünde tarumar edilmişti. İnsan hak ve hürriyetlerini hiçe sayarak adeta putlaşan eli kanlı diktatörlerin heykelleri birer birer yıkılırken, ünlü Kızıl Meydan'ın ortasındaki tankların üzerlerine çıkan bağımsızlık **sevdalıları** **"Sonsuzluğa kadar demokrasi"** diye haykırmaktaydılar. Bu olağanüstü gelişme, gerçekten inanılması güç bir şeydi. Çok değil, beş yıl öncesine kadar böylesine radikal değişimlere, rüyalarında görseler kimseler inanmazdı. Sovyetler Birliği'nin son Devlet Başkanı Gorbaçov insanlık adına büyük bir hizmet yaparken, komünist rejimin ülkesini ne kadar perişanlıklar içerisine sürüklediğini bütün açıklığıyla gözler önüne sermişti. Yıllardır gözümüzde büyüttüğümüz süper güç, meğerse bir hiçmiş! Ya aile kavramı dersenez; onu Rusya'nın yanı sıra etrafındaki komşu devletleri adeta Nataşa cennetine çevirenlere veya bizim çok bilmiş geçinen sözde devrimci artuklarına sormamız gerekiyor. Zira bütün dünyanın gözleri önünde sergilenen acı hakikatleri, bu saatten sonra Sosyalizm adına hangi tevil yoluna saparlarsa sapsınlar gizleyemezler. Çok doğal olarak demirperde'nin yıkıl-

masıyla birlikte Moskova'nın gözdesi konumundaki ünlü KGB teşkilatı da yavaş yavaş misyonunu yitirmeye başlamıştı. Buradaki katı kurallar biraz daha gevşeyince İsmailov, eskiden işbirliği halinde olduğu ajanlardan kopmamaya özel itina göstermekteydi. Geçmişin çıkarıcı dostları birbirlerini ne kadar kıskansalar da, komünizm döneminde on yıllar boyunca bol akçeli karanlık işlerin getirisini kavgasız gürültüsüz bir şekilde paylaşmışlardı. Hatta çokları, demirperdenin varlığı ortadan kalkar kalkmaz villa tipi daça'lar yaptırmalarının yanı sıra altlarına son model çayka otomobiller bile çekmişlerdi. Şimdi ise, bu geçiş periyodunun karmaşasında kaçakçılık işlerini rahatlıkla yürütecekleri inancındaydılar. Putin gibi ileride devlet başkanlığına oynayacak deneyimli bir KGB ajanı da bahse konu mafyavari pazarların getirilerinden nemalanıyordu. Çünkü, parasız politika olmayacağını herkes gibi o da bilmekteydi.

Bilhassa 1995'lerden sonra, eskiye nazaran Rusya'da büyük bir rahatlık başgöstermişti. Herkes gönlünce seyahat edebiliyor, parası olanlar istediklerini alabiliyorlardı. Olmayanlar ise, başta **Türkiye** olmak üzere **fuhuş** sektöründen yararlanmaktaydılar. Önceden "**Rusya**"da kazanç sağlamayan böylesine **süfli işler**, şimdilerde bir zamanlar süper güç diye abartılan bu ülkenin en büyük gelir kaynakları arasında başı çekmektedir. Özellikle Türkiye, Orta Avrupa ve Balkanlar'a muhtelif aralıklarla bir yıl kadar gelip giden doktor, hemşire, polis, bankacı, öğretmen veya psikolog gibi meslek sahibi okumuş yazmış gencecik hanımlar, bedenlerini satarak Rusya'daki hayat standartlarının çok üzerinde yaşamaktadırlar. Üstelik Moskova Hükümeti'nin dışarılardan sınır dışı edilip kendilerine teslim edilen bahse konu gruplara gerekli yaptırımları uygulamayı, komşularına karşı kötü örnek teşkil eden olumsuzlukları teşvikten başka anlam taşımaz. Zira

her ülkenin kendine has değer yargıları **vardır**. Hiç kuşkusuz toplumların aile kavramlarını zedeleyen bu türden gayri ahlâki durumlar, bilhassa insana saygı bakımından geçerli kriterler olamaz. Ne var ki Rusya denilen devlet, bu işlerin ballı kazancını turizmin bir parçası olarak niteliyorsa, pişkinliğin böylesine pes demekten başka ne söylenebilir ki...

1996 senesine gelindiğinde tam bir para babası olan Telman İsmailov'un Moskova Garı'ndaki **tren** vagonlarında hamallık yaptığı günler çoktan mazi olmuştu. Cesareti ve kurnazlığı sayesinde hızla yükselmesinin yanı sıra Çerkez Pazarını'da tamamiyle hakimiyeti altına almış **durumdaydı**. İki buçuk milyon metrekare üzerine kurulan bu yerde binden fazla dükkânı olduğu gibi, kiracılarının sayısını dahi bilmiyordu. Eskiden masonluğun adı bile telaffuz edilemezken, Moskova başta olmak üzere Rusya sınırları içerisinde farklı isimlerle 9 ayrı loca kurulmuştu. Bilhassa Yahudiler, büyük Siyonizm adına bu işlere fazlasıyla eğilimliydi. Hatta yayılması için özel gayretler gösteriyorlardı. Henüz kırk yaşına bastığı günlerde Rusya'nın 57'nci zengin **işadamı** olarak gösterilen 1956 Azerbaycan-Bakü doğumlu Telman Mardanoviç İsmailov, diğer Yahudi ırkdaşları gibi Moskova'daki "Büyük Işık Loca"sına kaydını yaptırarak, resmen mason birader olmuştu. Ama, beklentilerin tam aksine İsrail'e karşı fazla sıcak yaklaşımlar içerisinde değildi. Böyle davranmasında en büyük etken, bir Yahudi olarak geçmişte bu ülkeden yeterli desteği görmeyişinden kaynaklanmaktadır. Şu anda uhdesinde bulunan AST şirketler grubunun yıllık cirosu 7 milyar dolardan fazla olmasına rağmen, İsrailli işadamlarına hiç yüz vermediği yakinen bilinmektedir. O nedenle Rusya haricindeki yatırımlarının önemli bir bölümünü Türkiye'ye kaydırmış durumdadır. Kendi ifadesiyle 1990 yılında bu işlere 50 dükkân

açarak komisyonculukla başlayan İsmailov, Gorbaçov ve Yeltsin zamanında emekleme dönemi yaşadığını, Putin’le birlikte zirveye çıktığını inkâr etmiyor. Daha sonra Çerkez Pazarı denilen (Çerkezovski’de) ambarlar açarak buraları kendisi çalıştırmaksızın, tam bir Yahudi kurnazlığıyla hepsini kiraya vermiş. Sanki bütün bunlar yetmiyormuş gibi zaman hep onun lehine işlediği için Moskova’daki kumaş, tekstil, altın üretimi, süt, yoğurt, peynir ve Avrupa’da bile olmayan matbaa sektörünü de ele geçirmiş durumdadır. Şimdilerde bizim çok bilmiş geçinen ekonomistlerimiz, İsmailov’un Türkiye’deki yatırımlarından hep övgüyle söz ediyorlar. Peki, ya Moskova’daki gibi başlı başına bir kartel oluştursa, o zaman bu ülkenin yerli üreticilerinin hali ne olacak diyen var mı? Yaygaracı ve sermaye karşıtı değilim ama, Türk insanının geleceği açısından işin bu yönünün iyi hesaplanması gerektiği düşüncesindeyim.

Gelelim Antalya Kundu’daki ünlü Mardan Palace Otelі’ne! 2009 Haziranında görkemli bir şekilde açılan bu işletmenin maliyetinin 1.5 milyar dolar olduğu söyleniyor. Doğru veya yanlış, orası sahibini ilgilendirir. İsmailov’un babasının adı verilen Mardan Palace’nin açılışına Mariah Caray, Sheron Stone, Monica Belluci, Richard Gere ve Paris Hilton gibi dünyaca ünlü davetliler iştirak ederek, Türkiye’nin tanıtımına önemli katkılarda bulundular. Şu anda devasa arazisi hariç, 180 bin metre kareyi çevreleyen ultra lüks otelde tam 1200 kişi çalışıyor. Ayrıca 350 personel için de özel lojman yaptırılmış durumda. Geçmişte İsmailov’un İstanbul’a her uğradığında konakladığı Çırağan Kempinski’den 70 kişi transfer etmesi ise, ülkemizdeki işletmeler adına haksız rekabetten başka bir şey değildir.

Halen on iki kardeşten oluşan Bakülü İsmailovlar'ın 31 şirketleri bulunmaktadır. Tek yetkili konumundaki Telman ise, servetlerinin miktarını açıklamaya bir türlü yanaşmıyor. Kazançlarının tamamı gayrimeşru olduğu için, yanaşması da gerekmez. Şu anda Başbakan Putin ve Devlet Başkanı Medvedev'le ailece yakın dost olmaları nedeniyle gayet rahat hareket etmekte. Ne var ki hükümet üyelerinden üç bakanın onların anormal yükselişlerinden rahatsızlık duymaları, tam da Antalya'daki Mardan Palace'nin açıldığı günlerde Rusya'daki Çerkezovski'nin baskına uğramasına neden olmuştu. Türkiye'den gelişmeleri sessizlik içerisinde izleyen İsmailov, yaklaşık 2 milyar dolar değerindeki altı bin konteyner malına el konulmasına rağmen yine de soğuk kanlıydı. Neredeyse 2.5 milyon metrekareden oluşan bu ünlü pazar, bir anlamda Moskova'nın kalbi gibiydi. Baskını Rus polisi ve gümrükçülerine bizzat yaptıran bakanlar, arkasının geleceğini söyledikleri halde kısa sürede seslerini kesmek zorunda kalmışlardı. Çünkü, despotluğuyla ünlü Putin'in olduğu yerde akan sular bile dururdu. İsmailov, görünürde Antalya'ya yaptırdığı otelin değerinden fazla zarar etse de **“Bu mallar kaçak değil, en kısa sürede iade edilecek”** diyerek konuyu kestirip atmakla yetinmişti. Fakat yine de günü kurtarmak adına söylenen yuvarlak sözlerin arkasında **büyük** huzursuzluklar yatıyordu. Aslında Moskova'nın merkezinde bulunan bu yer bilinen adıyla Çerkezovski kaçakçı pazarıydı. İsmailovlar da ilk gençlik yıllarından bu yana **aile boyu** kaçakçıydılar. Arkalarında ise, zora düştüklerinde sürekli bağlantı kurdukları üst düzey devlet yetkilileri vardı. Uzun zamandan beri ilk kez gerçekleşen böylesine dev boyutlu bir baskın, Rusya basınında Türkiye'deki kadar yer almadığı gibi ertesi gün de kendiliğinden kapanıp gitmişti. Hatta Başbakan Vladimir Putin, sorulan sorulara kadim dostunu üz-

memek adına cevap verme gereğini dahi duymamıştı. Üstelik matbuat ve basın sektörünün önemli bölümü İsmailov'a ait olduğundan, Rus Parlamentosu'nun muhalif kanadını oluşturanlar bile daha temkinli yaklaşımlar sergilemeye başlamışlardı. Çünkü onların da bazı istisnalar hariç, son çar adını verdikleri Bakülü Yahudi'den bir takım çekincelerinin bulunduğu, siyasi kulislerde gündemden düşmüyordu.

Gelelim yeniden, ünü yurt sınırlarımızı aşan Mardan Palace'ye! Dünyada içinde hem medikal, hem de akupunktur olmak üzere her türlü Uzakdoğu terapisinin yer aldığı bir merkez burası... Ayrıca Mavi Süit, Kırmızı Süit ve Büyük Süit'ten oluşan üç bölüm bulunmakta! Tabii ki parasının hesabını bilmeyenler için özel Vip'ler de var. Büyük Süit'in günlüğü ise, on ikibin dolar olarak belirlenmiş. Bunların yanı sıra 12 farklı mutfağın süper lüks restoranları hizmet vermekteler. Restoranlardan çokları dev havuzun ortasındaki, gerçeğinden 5 metre daha uzun Kız Kulesi'nde müşterilerini ağırlıyorlar. Burada yüzlerce çeşit yiyeceğin yanı sıra domuz etinden, balık ve tavuğa kadar üretilen gıdaların sorumlu şefi'nin Fransız Yahudisi Franckelie Laloum olması ise, zihinleri kurcalıyor. Yabancı uyrukluların büyük bölümü genel müdür, genel müdür yardımcısı, sorumlu şeflik gibi ünitelere getirilirlerken, Türklerin şoför, masajcı, bellboy (yük hizmetlisi), garson, bulaşıkçı, havuz bekçisi ve malzeme taşıyıcılığına yönelik görevlerde çalıştırılmaları insanın içini acıtıyor. Moskova Garı'ndaki hamallık zamanları ve Çerkez Pazarındaki kaçakçılıktan bugünlere gelen Telman İsmailov'un sevgili eşi Samira Hanım'ın hamam kesecisi Şule Kara adındaki yüksek tahsilli bir Türk kızımızsa, varın gerisini sizler düşünün. Sözde ülkemize istihdam yaratacak önemli bir iş sahası açılmış. Aklı eren de, ermeyen de böyle yorumluyor. Bizimkiler pek sıradan

sayılabilecek ikinci üçüncü sınıf işlerde çalıştırıldıktan sonra, böyle bir incinmenin ulufesi niye yarar ki! Buradan önemli dersler çıkaracağımıza Telman Efendi'yi yazarımız da, çizerimiz de hiç durmaksızın övüp duruyoruz. Hakkında yapılan abartılı seri röportajlara ise, akıl sır erecek gibi değil... Bu masonik Yahudi, 1.5 milyar dolara yaptıırıp 2 Haziran 2009'da görkemli bir şekilde hizmete açtığı Mardan Palace'den* yıllık 50 milyon dolarlık kazancına rağmen büyük zararlar ettiğini söylüyor. Sevsinler böyle kumazlığı! Kimse bu denli yüksek miktarlara Karun bile olsa, zevk için asla yatırım yapmaz. Takriben on yıla varmadan bahse konu otelin devasa arazisi, yapılan milyar dolarlık masrafları üçe-beşe katlayacaktır. Bunu finans dünyasının spekülâtorleri yakinen bildiklerine göre ağlamanın sızlamanın, hiç gereği yoktur sanırım. Mademki bu otel zarar ediyor, o zaman tesislerin batısındaki ormanlık bölge “MNG Holding”ten apar topar devralınarak, golf konaklama evleri ve ultra lüks villaların şantiye çalışmaları neden başlatıldı diye İsmailov'a sormak gerekir. Kaybedeceğini bilen bir insan, birşeylerin üzerine devamlı olarak gider durur mu hiç! Şu anda Mardan Palace çarı olarak eşi Samira Hanım, oğulları Alekper ve Sarkhan'la birlikte hayatın tadını çıkaran Telman İsmailov, kardeşlerinin denetimindeki Çerkezovski kaçakçı pazarını uzaktan kumandayla kontrol etmektedir. Çünkü, yıllık yedi milyar dolardan fazla bir cironun getirisini kimse kaybetmek istemez. Fakat, alın teri dökülmeden katakullilerle elde edilen her kazancın acıya dönüşecek külfetinin de olduğu unutulmamalıdır. Tescilli bir kaçakçı sıfatıyla hâlen Rus ve Çeçen mafyasının takibinde bulunan İsmailov, can

* Mardan Palace'nın adı başlangıçta İstanbul-İstanbul olarak düşünülmesine rağmen patent kurulundan gerekli izin alınamamıştır.

– Geçelim bunları! Necdet akıllı adam. Alparslan Türkeş'in olduğu geceye neden gelsin ki?..

– Siz de biliyorsunuz ki, önceleri hep geliyordu. Hatta geçen yıl İstanbul Büyük Suadiye Otel'i'ne bile gelip program yapmıştı. Hatırlarsanız o gecede sizinle bahçe kısmında yan yana masalarda oturmuştuk.

– Artık bazı istisnalar hariç, öyle zannediyorum ki Necdet hiçbir milliyetçi etkinliğe gelmez. Bundan hiç şüphelen olmasın benim sevgili kardeşim.

– Berker Ağabey, neden böyle söylüyorsun? Yoksa bir bildiğin mi var?

– Tabii ki birşeyler biliyorum.

– Peki nedir?

– Necdet'in kendisine, bir karşılaştığınızda sor bakalım. Acaba mason mu, değil mi?

– Ağabey, nasıl olur böyle bir şey! Tokatlıoğlu'nun fanatik bir milliyetçi olduğunu en az benim kadar sen de biliyorsun?

– O öncedendi! Necdet küpü doldurduktan sonra yakın çevresini kırmamak adına göstermelik milliyetçiliğe oynuyor. Bu geceye çok önceden davet edildiği halde neden gelmedi biliyor musun? Türkeş cezaevinden on üç ay önce çıktığı için acaba bana da bir şey olur mu diye korkuyor.

– Ağabey, duyduklarım karşısında ne diyeceğimi bilemiyorum. Demek ki bazı şeyler görüldüğü gibi olmuyormuş?

– Bak kardeşim, bütün bu söylediklerimin hepsinin doğrulduğundan hiç şüphelen olmasın. Başta Alaeddin Yavaşca, Kutlu Pa-yaslı ve Necdet Tokatlıoğlu olmak üzere bunların hepsi de mason birader sıfatıyla tam bir üçlü eküri halindeler.

– Gerçekten şaşılacak bir durum.

– Hiç şaşırma! Az önce de hatırlattığım gibi, Necdet'in kendisine bir punduna getirip sor. Sana biraz ıkınıp sıkınsa da mason olduğunu söyleyecektir. Ha, bu arada itiraz ederse, hiç çekinmeden benim işinimi vermeyi de ihmal etme...

– Berker Ağabey, 1980 öncesi Kavacık'taki evinizde zaman zâman kaldığım günlerden itibaren beni gayet iyi tanıyorsun. Hayatımın hiçbir döneminde kimseden sözümü esirgemem. Bu nedenle Necdet Tokathoğlu'na ilk fırsatta bazı şeyleri açıklıkla soracağım. Masonlukla, milliyetçiliğin birarada yürüyemeyeceğini mutlaka anlaması gerekir. Yok anlamıyorum derse, yolu açık olsun.

– Haydi bakalım, durup dururken gereksiz yere üzülüp de bu mutlu gecemizi zehir etmeyelim.

– Ben de aynı düşüncedeyim. Size ve Sezercik kardeşime iyi akşamlar diliyorum.”

Duyduklarım karşısında kendimi toparlayabilmem için, o kalabalıkta otelin lobisine doğru yöneldikten sonra kısmen sakin bir köşeye çekilerek kafamı dinlemeye başladım. Ama yine de beynimdeki takıntılar beni fazlasıyla huzursuz etmeye yeterli oluyordu. Vaktin geçmek bilmediği anlarda darmadağın haldeki düşünce ufkumda fikir terapisi yapmaya çalışırken, bana söylenenlerin gerçek dışı olmasına ihtimal bile vermiyordum. Zira Berker İnanoğlu gibi hiç kimseden lafını esirgemeyen hâzırcevap bir insanın yalan söylemesi mümkün değildi. Üstelik mevcut konumu itibarıyla hayal mahsulü spekülasyonlara ihtiyacı da yoktu. Gerginliğin yarattığı karmaşık duygular içerisinde geceyarısına doğru evimin yolunu tuttuğumda, hâlâ kendimde değildim.

Aradan geçen birkaç ay sonra Necdet Tokatlıoğlu, Ankara sahnelerinde program yapmaya başlamıştı. Genellikle tercih ettiği üzere bu defa da Dedeman Oteli'nde kalıyordu. Aradaki mesafe çok yakın olduğu için, tıpkı eski günlerdeki gibi Uğur kahvesine de uğradığını işitiyordum. Nihayet Ağustos ayının ortalarında (öğleden sonra) otel resepsiyonuna uğrayarak, Tokatlıoğlu'yla görüşmek istediğimi söyledim. Gerçekleşen kısa bir telefon bağlantısı neticesinde mutabakata vardıktan sonra, iki kat üstteki roof'a çıkarak beklemeye **koyuldum**. Çok geçmeden üzerindeki yazlık spor kıyafetle odasından inen Necdet Bey'in neşeli görünümü, hayli dikkat çekiciydi. Karşılaşma seremonisini fazla uzatmaksızın birbirimizle kucaklaştıktan sonra, salonun en dibindeki masaya geçerek kişisel konulara dair sohbete koyulmuştuk. Tokatlıoğlu, o günlerde peş peşe yaptığı değerli bes-teler ve fevkalâde yorumlarından dolayı hiç abartısız herkesin ilgi odağı haline gelmiş bir sanatçıydı. Çaylar kahveler içilirken, bu yönünü hatırlattığım anlarda ona şunları söylerken gayet samimi duygular içerisindeydim:

“– Necdet Ağabey “**Şensiz Ankara**” adlı eseriniz gerçekten fırtına gibi esiyor. Neredeyse taraflı tarafsız herkesin dilinde...

– Sevgili kardeşim, bu işler biraz da şansa bağlı.

– Sizin gibi deneyimli ve popüler bir sanatçının şansa ihtiyacının olduğunu pek sanmıyorum.

– O halde halkın takdiri diyelim.

– Ağabey, kafamda kurguladığım konuya hemen girecek olursam 4 Mayıs'ta Bulvar Palas'taki geceye neden gelmediğinizi öncelikle sormam gerekir. Gerçi daha önceden rahatsızlığınızı beyan etmenize rağmen bu hususa dair başkaca sorunların olup olmadığını, mahsuru yoksa bizzat sizden öğrenebilir miyim?

– Senin için söylemiyorum ama, insanlar gerçekten alingan oluyorlar. Yıllar yılı milliyetçilerin neredeyse bütün gecelerine katıldığım halde bir seferliğine gelemeyişim hakkında olmadık şeyler söylenmekte! Ben bunları gerçekten hak etmiyorum.

– Sizin fedakârlıklarınızı inkâr eden yok ki! Ancak, son zamanlarda dünya görüşünüzle alakalı bazı anlamlar çıkaranların da dilini tutmak mümkün olmuyor.

– Kim ne derse desin, benim milliyetçiliğime asla toz konduramazlar. Kibar ve naif bir insan olmamdan dolayı yerli yersiz yaygara kopartıyorlar. Hakkımda laf üreten bu insanların aşağı yukarı hepsini biliyorum.

– Ağabey beni tanırsın, ne kadar seversem seveyim karşımdakinden sözümü esirgemem. Bir kere, sizin milliyetçiliğinizi kimse sorgulamıyor ki...

– Peki o zaman neyi sorguluyorlar?

– Zarif yönünüze öteden bu yana tanık olmama rağmen yine de alinganlık göstermeyeceğinize dair sizden söz almak istiyorum.

– Buna gerek yok! Çünkü ben, her zamanki Necdet'im.

– O halde son söyleyeceğimi hiç geciktirmeden başlangıçta deklare edeyim ki, duymak istedikleriniz sizin de merakınıza mu-cip olmasın.

– Neymiş bu kadar önemli mesele?

– Ağabey, siz gerçekten **mason musunuz?**

– Böyle hassas konulara neden girdiğini anlamış değilim. Yoksa seni dolduran birileri mi var?

– Bilinçli ve kolay inanmayan bir insan olarak, beni kimse dolduramaz. Uzun seneler milliyetçilik duygularını birlikte pay-laştığım ve ağabey dediğim size, bunları sormak hakkım değil mi?

– Her şeyi şimdi çok daha iyi anlıyorum.

– Neyi anlıyorsunuz?

– Bütün bunları Mete'nin veya Berker'in söylediğini...

– Bir kere masonluğunuza dair meseleleri uzun müddettir karıştırmadığım için, Mete Has'la hiç konuşmadık. Ama, tavır olarak biraz patavatsız davranışlar sergilese de Berker İnanoğlu her yerde söylüyor. Bende bazı şeyleri Bulvar Palas'taki Türkçüler gecesinde ilk kez kendisinden duydum. Peki, bütün bunlar yalan mı?

– Demek bütün bu hususları sormak için beni aradın?

– Necdet Ağabey, ben hayatımda ilk defa sizi aramıyorum ki! Ayrıca buraya, geçmişte bakanlar aracılığıyla ayarladığım programların diyet borcunu da sormaya gelmedim. Beni asıl huylandıran, toplum nezdindeki inançlı bir milliyetçinin nasıl mason olduğudur. Bunu bütün samimiyetinizle açıklarsanız, her şeyden önce sizi çok benimseyen milliyetçi insanlar topluluğunu fazlasıyla rahatlatırsınız.

– Peki, bütün bunlar Berker'i niye ilgilendiriyor?

– Siz de yakinen biliyorsunuz ki o, sanat camiasının içerisinde taviz vermeyecek kadar fanatik bir milliyetçidir.

– Yani bizler mezara kadar onun istediği dayatmacı çizgide mi kalalım istiyor?

– Öyle birşey zaten olamaz ve herkes fikrinde hürdür.

– Diyelim ki bir değişkenlik oldu. Biz milliyetçilikten feragat etmekle mi suçlanacağız?

– Anladığım kadarıyla masonluğa intisab etmiş gibi bir tutumunuz var? Ketumiyet açısından söyleyip söylememek tamamıyla sizin inisiyatifinize bağlıdır.

– Tabii ki her önüne gelene izah edecek halim yok! Ancak, bu hususta ısrarcı davrandığına göre senin gibi kıymetli bir kardeşimden bazı şeyleri saklamam gerekmiyor.

– O halde, duyduklarımın yalan olmadığını ihsas ediyorsunuz demektir.

– Evet, bir hatadır oldu işte!

– Ağabey, sizin gibi Türkçülüğün bahsi açıldığında gözyaşlarını tutamayan bir insan nasıl mason olabilir?

– O camia senin düşündüğün kadar kötü olmadığı gibi, benim milliyetçiliğime de engel teşkil etmiyor.

– Bana sorarsan, bu kabul edilemez bir durumdur.

– Sen öyle söylüyorsun ama, sanat camiası farklı bir dünya. Orada milliyetçilikle masonluğu birarada yaşayan bir çok insan var. Örneğin benim loca'ya girmeme ön ayak olan Haluk Kurdoğlu, üstadlığının yanında çok değerli bir vatanseverdir.

– Mademki konuyu açtık Bestekâr Dr. Alaeddin Yavaşca ve Kutlu Payaşlı'nın da sizinle aynı mahfilden oldukları söyleniyor. Peki bunlar doğru mu?

– Burada açık söylemem gerekirse, ben bu işte henüz birkaç yıllık kalfa (refik) seviyesindeyim. Alaeddin Ağabey ve Kutlu Bey çok eski üstad mason oldukları gibi, locaları da farklı...

– Ne kadar üzgün olsam da, bütün bunları bir daha gündeme getirmeyeceğime bütün kalbinizle inanabilirsiniz.

– Elbette, her şey her yerde konuşulmaz!

– Necdet Ağabey, son olarak şu kadarını da sorup konuyu tamamiyle kapatacağım. Acaba ünlü tiyatro sanatçıları Bozkurt Kuruç ve Tekin Akmansoy'la bir bağlantınız var mı?

– Sadece tanışırız o kadar. Bozkurt Kuruç tescilli bir mason olmasına rağmen Akmansoy'un* yalnızca Büyük Kulüp üyesi olduğunu bazı yakın dostlarımdan duydum.

– Ne söyleyebilirim ki, siz de dahil olmak üzere herkesin kendine ait bir bildiği mutlaka vardır?

– Şuna inanmanı istiyorum. Her ne kadar bir hatadır oldu desem de, masonlar arasında bana menfi davranan hiç kimse yok. İçlerinde milliyetçisi, sosyalisti ve ateisti olmasına rağmen loca toplantılarında herkes birbirine olağanüstü saygı gösteriyor.

– Yani demek istiyorsunuz ki mahfil ayrı, milliyetçilik ayrı!

– Elbette! Ben locadaki oturumlara ne kadar iştirak edersem edeyim, gerçek dünya görüşüme kimse mani olamaz.

– Peki bu tarz düşünceleriniz, size inanan milliyetçi camialar açısından şahsınıza matuf bir erozyon yaratmaz mı?

– Şimdilik bir şey söyleyemem. Bunu zamana bırakmak lazım.

– Necdet Ağabey, uzun sayılabilecek sohbetimizde yeterince üzüntü verdiğimin farkındayım. O nedenle fazla vaktinizi almaksızın sizden müsaade istiyorum.

– Bunların hiç mahsuru yok. Milliyetçi kardeşlerimin tertipleedikleri gecelere beni her zaman çağırabilirsiniz. Koşarak geleceğimden kimsenin şüphesi olmasın. Masonluk olayı, benim açımdan bir nevi teferruat sayılır. O nedenle Necdet Tokathoğlu'nun kalbinden gerçek dünya görüşünü kimseler söküp atamaz.”

Dedeman Otel'i'nden inip Akay Caddesi'nden bulvara doğru ilerlerken, son derece tuhaf duygular içerisindeydim. Masonlukla-milliyetçilik nasıl bağdaşır, diye kendi kendime sorular so-

* Tekin Akmansoy; üstad seviyesinde bir mason olmasının yanı sıra Büyük Kulüp-Cercle d'Orient (2008-2010) Disiplin Kurulu Yedek Üyesidir.

ruyordum. Demek ki yükselmenin ötesindeki bir takım tatminler uğruna en aklıbaşındaki güvenilir insanlar bile İsrail bağlantılı bu şer odağına girerek, eldiven giyip önlük takabiliyorlarmış. Necdet Tokatlıoğlu'na gelince; o tarihten itibaren bir daha zirvedeki şöhretini **yakalayamadı**. Devamlı surette düşüş trendinin içerisine girdiği gibi, çok değerli eserlerine rağmen toplum nezdinde sıradan sanatçı muamelesi görerek, adeta unutulmuşluğa terkedildi. Bilhassa milliyetçi çevreler, onu hiçbir etkinliklerine çağırmamalarının ötesinde kararlı tutumlarıyla yüz bile vermediler. Öyle anlaşıyor ki masonluk, her zaman her insanı beklenileri doğrultusunda ihya etmiyormuş. Sanatı ve anılarda iz bırakan ölümsüz besteleri hiçbir dönemde tartışma götürmeyen **Necdet Tokatlıoğlu,*** buna en büyük örnektir...

* Necdet Tokatlıoğlu; 30 Ocak 1933'te İzmir Güzelbahçe (Yelki)'de dünyaya geldi. Müzik hayatına 1948 senesinde İzmir Türk Musikisi Cemiyetinde başladı. 1952'de **İzmir Radyosu**'na **girdi**. 1954 yılında Ankara Radyosu'nda hem ud hem de ses sanatçısı olarak çalışmaya başladı. Burada Fahri Kopuz, Ruşen Kam, Suphi Ziya Özbekkan'dan nazariyat, Refik Ahmet Sevensil'den edebiyat, Mesude Çağlayan ve Saadet İkesus'dan şan dersleri aldı. **7 Ekim 1960**'ta Ankara Radyosu Müzik Yayınları Müdürü oldu. Kendi isteğiyle emekliye ayrıldığı 1981 yılına kadar radyoda solist, korist ve program şefi olarak görev yaptı. 1983'te masonluğa intisab eden Tokatlıoğlu, uzun sayılabilecek bir rahatsızlık döneminin ardından 27 Eylül 2008 tarihinde İstanbul'da vefat etti.

BÜLENT AKARCALI

1943 yılında İzmir’de doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini bu şehirde tamamladıktan sonra Orta Doğu Teknik Üniversitesi’ni iyi dereceyle bitirdi. 1965-1969 yılları arasında eğitim gördüğü Brüksel Üniversitesi Ekonomi İlimler Fakültesi’nde, İktisadi Analiz ve İktisadi Politika Masteri yaptı. Yurda döndükten sonra vatani görevini Ankara’da Topçu Teğmeni rütbesiyle tamamlayan Bülent Akarcalı, Oyak Yönetim Kurulu Başkan Danışmanı olarak iş hayatına atıldı. Bilahare Sanayi ve Ticaret Müşavirliği, Eti Büsküvi Genel Müdürü, İmtaş ve İttihad-ı Milli Sigorta Genel Müdürlüğü görevlerinde bulundu. İş hayatı oldukça dalgalı geçen Akarcalı, Brüksel’de iktisadi ve politik konular üzerinde ihtisas yapmasından dolayı hayat akışının her döneminde Parlamento’ya girmeyi ısrarla arzulamaktaydı. Bu nedenle sürekli fırsat kolluyordu. Yakın arkadaşları da onu, girişimlerinde başarılı olabilmesi adına ellerinden geldiğince desteklemekteydiler. Liberal dünya görüşünü benimsediği için, Demirel ve Özal gibi liderlere karşı fazlasıyla sempati duymaktaydı. Her defasında onlarla tanışmak istiyor, fakat bunda bir türlü başarılı olamıyordu. Zaman zaman eski siyasilerle temaslar kurarak onların bilgi ve tecrübelerinden istifade etmesi ise, geleceğe yönelik yatırımlarının en belirgin göstergesiydi. Tam Demirel’e yaklaşacağı günlerde 12 Eylül 1980 ihtilalinin olması, Akarcalı’nın hayal-

lerini bir anda yok edip atmıştı. İlk anlarda yaşanan olumsuz gelişmelere hayli üzüntü duysa da, daha sonraları kendini toparladığında herşeyi zamanın akışına bırakmayı en mantıklı davranış olarak görmekteydi. Nasıl olsa ihtilalciler yönetimin başında ebediyen kalmayacaklarına göre, günün birinde tüm dünyadaki örneklerinde görüldüğü gibi onların saltanatları da son bulacaktı. Bu durumlar genellikle Türkiye’de de böyle oluyordu. Askerler, vazgeçilemez bir Halâskâran Zabitan geleneği zihniyetiyle beğenmediklerini deviriyor, sonra da işin içinden çıkamayıp idarei maslahatı eskilere devrederek kışlalarına geri dönüyorlardı. Bakalım bu defa da mı öyle olacaktı? Gelişmelerin seyrini hep birlikte bekleyip görmek gerekirdi...

1983 ilkbaharına gelindiğinde ihtilalin bir numaralı adamı Kenan Evren ve maiyetindeki Milli Güvenlik Konseyi Üyeleri’nin siyasi partilerin kurulmalarına izin vermeleri, demokratik hayata dönüşümün izdüşümlerini çağrıştırmaktaydı. Çok geçmeden Milliyetçi Demokrasi Partisi ve Halkçı Parti’nin ardından Turgut Özal’ın kurduğu ANAP’ın da seçim çalışmalarına katılması, **Bülent Akarcalı**’yı fazlasıyla sevindirmişti. O kaos ortamında fırsatı kaçırmayıp, siyasette başarıya ulaşabilmesi adına en doğru tercihi yapmak zorunda olduğunun farkındaydı. Herhangi bir yasaklı durumu da bulunmadığına göre, veto edilmesi de sözkonusu değildi. Turgut Özal’ı daha önceleri hiç tanımayan Akarcalı, mason biraderleri tarafından referans gösterilince, biranda kendini kurucular kurulunun arasında bulmuştu. Gelişmelere inanmayışı şöyle dursun, sanki rüyada gibiydi. Daha da önemlisi; İzmirli olmasına rağmen İstanbul’dan milletvekili adayı gösterilmesi, onu öteden bu yana peşinde koştuğu hayallerine bir adım daha yaklaştırmıştı. Özal, düşünce yapısı itibariyle mason olmasa da bu türden insanları arasına katarak kar-

ma bir mozaik oluşturmak **istiyordu**. Buradaki asıl neden, oy kaygısıydı. Bilhassa masonik çevrelerden gelecek maddi manevi destekler onun için çok önemliydi. Seçim sathı mailinde kurnaz bir taktik izleyen Özal, dinci kesimin yanı sıra milliyetçilerle ve ılımlı sosyal demokratlara şirin görünerek kaleyi içerden **fethetmeye** başlamıştı. **Kenan Evren**'in anlamsız bir şekilde MDP Lideri Turgut Sunalp'a açıktan destek vermesi de, onun fazlasıyla işine geliyordu. Zira bu manadaki diktavari girişimler, demokrasi özlemi duyan insanlarımızın tepkilerini çekmekteydi. Partisinin kuruluş aşamasında koalisyon hesapları yapan Özal, hiç beklemediği bir anda **atağa kalkmıştı**. Önceleri kendisine şans vermeyenler, yavaş yavaş etrafında toparlanmaya başlamışlardı. Nihayet 1983 Kasımında yapılan genel seçimlerde tek başına iktidara gelen Anavatan Partisi, ihtilal kalıntılarının temizlenmesi adına yepyeni bir dönemi hayata geçirmiş oluyordu.

Kenan Evren'in Cumhurbaşkanı sıfatıyla seçimlerden bir ay sonra onaylamak lütfunda bulunduğu 45'nci Cumhuriyet Hükümeti'nde Başbakan Özal tarafından değerlendirmeye alınmayan Bülent Akarcalı, bilahare "**Sağlık Bakanlığı**"na getirildiğinde baştan sona şaşkınlık içerisindeydi. Çünkü, mesleki bakımdan kendisi doktor değildi ve böyle bir atamayı hiç beklemiyordu. Üstelik bugüne kadar sağlık kuruluşlarıyla da uzaktan yakından alakası olmamıştı. Bunun yanı sıra mecbur kalmadıkça kendi tedavisiyle bile yeterince ilgilenmeyen fobisel takıntılar içerisindeydi. Bahse konu sorunlar az veya çok herkeste vardır ama, Sağlık Bakanı'nda olması hiçbir zaman geçerli mazeret değildir. Aslında üst kurumlarda kişilerin liyakatlarına göre atama yapılmaması, **Türkiye**'nin ayrı bir kanayan **yarasıdır diyebiliriz**. Akarcalı iyi bir ekonomistti ama, onun ilk gençlik yıllarından bu yana iç geçirdiği Maliye Bakanlığı'nın başında ilerde KDV'nin

babası olarak anılacak olan ülkemizin en tanınmış üstadiazam-
larından **Vural Arıkan** vardı. **Özal**, tıpkı milletvekili seçimle-
rinde olduğu gibi kurduğu her iki kabinede de geniş yelpazeli bir
mozaik **oluşturmuştu**. Milliyetçi, sosyal demokrat, liberal ve
dinci üyelerin yanı sıra Devlet Bakanı Prof. Dr. Ali Bozer, Ma-
liye Bakanı Vural Arıkan, Turizm Bakanı Mükerrerem Taşçıoğlu,
Çevre Bakanı Doğanacan Akyürek ve Sağlık Bakanı Bülent Akar-
calı mason bakanlar olarak tanınmaktaydılar. Hepsisi de birbirle-
riyle yakın münasebetlerde bulunarak, atamalara yönelik geniş
kapsamlı koordinasyonlar oluşturuyorlardı. Özellikle bu beş ba-
kanlıkta üst düzey görevlere getirilenlerin çokları, tescilli ma-
sonluklarıyla dikkat çekmekteydiler. Sağlık Bakanlığı'ndaki bir
yıllık görevinin ardından (1987-1988) uzun müddet **Özal**'ın sağ
kolu **sıfatıyla ANAP Genel Başkan Yardımcılığı'nı yürüten**
Akarcalı, daha sonraki kabinelerde (1991) Turizm ve Tanıtma
Bakanlığı'na atanmıştı. Eşi ise, üstad seviyesinde mason bir dev-
let adamının hanımı olmasına rağmen fazla ön plana çıkmıyor-
du. Hatta Semra **Özal**'ın sosyal faaliyetler açısından işi magazin
boyutlarına döküp, hasbahçe şenlikleri tertiplediği papatyalı
arasında bile uzun süreli görüldüğü söylenemezdi. Aslında ma-
sonluk, temel yapısı itibariyle ihtişamı çağrıştırsa da bazıları bu
sistemin icaplarına uyacak diye bir zorunluluk yoktur. Böyle bir
davranışı da saygıyla karşılamak gerekir.

Bakanlık ve ANAP Genel Başkan Yardımcılığı'nın yanı sıra tamamı beş dönem olmak üzere (1983-2002) yılları arasında
İstanbul Milletvekili seçilen Bülent Akarcalı, partisi'nin **2002**
Kasım seçimlerinde baraj altına düşmesiyle çok sevdiği siyase-
te şartların gereği ara vermek durumunda kalmıştı. Tayyip Erdo-
ğan'ın **AKP**'sinden üstü kapalı teklifler gelmesine rağmen, ala-
cağı muhtemel tepkilerden **çekinti** duymasından dolayı fazla

renk vermemeye özen gösteriyordu. Aslında İstanbul Bilgi Üniversitesi Kurucusu ve Mütavelli Heyeti Üyesi olması nedeniyle zamanının büyük bölümünü burada geçirmekteydi. Ayrıca Kent- sel ve Kırsal Gelişme Vakfı Başkanı statüsüyle, çeşitli sosyal etkinliklere katılmasıyla da dikkat çekiyordu. Bütün bu aktivitelerin yanı sıra hayatının önemli bir parçası saydığı siyasete de kapılarını tamamiyle kapatmış değildi. Vakti saati geldiğinde son bir **atılım** daha yapmak niyetinde olduğunu, yakın dostlarına fısıltılar halinde ihsas etmeye çalışıyordu. Onun bu düşüncelerini anlamakta gecikmeyen **AKP**'nin politika kurtları yeniden kapısını aşındırmaya başladılar. Aralarında geçmişte **ANAP**'ta birlikte siyaset yaptıkları Cemil Çiçek ve Necati Çetinkaya gibi kıramayacağı samimi dostları da vardı. Üstelik Özal ve Yıldırım Akbulut dönemlerinde aynı kararnamelere imza atan kabine arkadaşlarıydılar. Hepsi de neredeyse çeyrek asırdır birbirlerinin ailelerini ve çocuklarını yakinen tanıyorlardı. Hâl böyle olunca, aralarında varacakları ihtimal dahilindeki mutabakatın uzaması bile sözkonusu değildi. **AKP** cephesine gelince; **Başbakan**'ın etrafındaki kurmaylarının **büyük çoğunluğu**, uzun zamandır **CHP**'nin elinden alınamayan **Çankaya Belediyesi**'ni Bülent Akarcalı'yla kotarmanın ince hesapları içerisindeydiler. Fakat, böyle bir şey neredeyse imkânsız gibiydi. Evet Çankaya Ankara'nın en elit ve en zengin semtiydi ama, bu seçkinci ilçe hiç tartışmasız **CHP**'nin kalesi konumundaydı. Mevcut şartlarda milliyetçi, liberal, dinci, mason veya rotaryen hangi aday gelirse gelsin hepsinin de şansı sifıra endeksliydi. Çünkü varlıklı ailelerle üst düzey bürokratların sosyal demokrasi, aşırı solcusu ve komünisti, başkent genelinde en çok bu lüks semtte varlıklarını sürdürmekteydiler. O nedenle fanatizm derecesinde bağlı oldukları **CHP**'den başka partilere kesinlikle hayat hakkı tanımıyorlardı.

Böyle bir ortamda Don Kişotluğa soyunan Bülent Akarcalı'nın da arzuladığı başarıya ulaşması, kelimenin tam anlamıyla dünyayı yeniden keşfetmekten farksız gibiydi.

Her on kişiden sekizinin solcu geçindiği bir semtte ben kendi milliyetçiliğimi anladım da yıllardır Çankaya'da oturduğum halde devasız kronikleşmenin zirve yaptığı bu yaman çelişkiyi bunca deneyimime rağmen bir türlü kavrayabilmiş değilim. Belediye başkan adaylığı henüz işin başlangıcında ümitsiz bir vakıya dönüşen Bülent Akarcalı'nın; köpeklerine kışın şatafatlı zıbınlar, yaz aylarında rengârenk bikiniler giydirip ultra lüks kliniklerde bakımlarını yaptırmalarının yanı sıra bu hayvancıkları marka çikolatalarla besleyen aristokrat sosyal demokratlardan oy istemesi, aklın alacağı işler değildir. Buradaki tezatsal manzaraların örneği dünyanın halkçı geçinen hiçbir ülkesinde olmadığı gibi, böylesine tuhaflık içeren abartılı solculuk yalnız ve yalnız Türkiye'de vardır. Bu örnekler İzmir'in Karşıyakası'nı, İstanbul'un Şişli ve Kadıköyü'nü de dahil edebiliriz. O nedenle bahse konu malum seçkinciler, kitlesel hükümranlıkları altındaki **lüks** semtlerdeki sandıklardan devamlı tulum çıkarmalarına rağmen ülke genelinde ise, Anadolu insanına her zaman ve her devirde uzaktan baktıları için altmış küsur yıldır iktidar olamıyorlar. Kendi fikrisabitleri doğrultusunda oturdukları katlarını, konaklarını, onun da ötesindeki sıradışı hayat süreçlerini Türkiye'nin tamamından ibaret saydıklarına göre, paylaşımdan uzak görünümsergileyen malum katı solculara Çankaya'nın ebedi yerel kamutayı yeter de artar bile! Çünkü onlar, çok partili sisteme geçildiği günden bu yana hep aynı teselliyle avunuyorlar...

Aslında Bülent Akarcalı'nın liberalliğinin ötesindeki tescilli masonluğu kendine kısmi avantajlar sağlasa da, parasının hesa-

bını bilmeyen kökten CHP'lilerle katı laikçi bürokratların kalesinde onun adaylığı, ölüye diş takmak gibi bir şeydir. Bunu, Ankara'yı İstanbul kadar bilemeyen Başbakan Tayyip Erdoğan da keşfedemedi. Nitekim keşfedemedi de... **Çankaya** denilen semt öyle bir yer ki, sabah akşam ağababalarının ve hanımefendilerinin kaprislerini çekip en ağır hizmetlerini gördükleri halde, kapıcıları bile **CHP'**ye* oy vermekten vazgeçmezler. Demek ki çektikleri onca eziyet ve horlanmaya rağmen, gerçekleri görmekten yoksun olan bu gariban insanlar da modaya uymuşlar. Solcuların yıllar yılı seçmenlerine anlatabilmek için fırtınalar estirdikleri hakça düzen bu ise, inanın ben sade bir Türk vatandaş olarak böyle ideolojilere kalbimi de gönlümü de çoktan kapatmış durumdayım. Zaten kulun kula, kulluk ettiği yerde hakkaniyet de olmaz. Bütün bunları söylerken, insana saygı duyan zengine ve şaibesiz kazanılmış sermayeye asla **karşı değilim**. Ancak istisnalar hariç böyle şeylerin Çankaya'da esamisi okunmuyorsa, CHP taşı da koysa burada bütün seçimleri kazanacak demektir. Esas itibarıyla geçmişten günümüze daima mazisiyle övünen bu partimiz alışlagelmiş dar başarılarıyla devletçi zihniyetin bölge temsilcisi olduğunu ispatlarken, Türkiye genelinde hep sınıfta kalıyor. Bu durumu yeterince çözemeyen yılların deneyimli politikacısı Bülent Akarcalı, bazı monşerist masonların da dolduruşlarına gelerek seçimi kazanacağına dair kendisi dahil, herkese ümit aşılamaya başlamıştı. Mevcut konumunu, kamuoyu önüne fazla çıkmayan eşiyle paylaşmasının yanı sıra kendisini ilgiyle izleyen basın mensuplarına AKP Genel Merkezi'nde tertiple ettiği toplantıda şöyle dile getiriyordu:

* CHP'ye Çankaya'da verilen yüksek oylar; seçim istatistiklerine göre üst düzey bürokratların yerleşim alanlarıyla, askeri lojmanların çevresindeki sandıklardan çıkmaktadır.

“Gerek Sayın Başbakan’ın gerekse bakan arkadaşların, en önemlisi Çankaya İlçe Teşkilatı’nın temayülünün de benim isimim üzerinde olması, bir siyasetçi olarak da beni hem gururlandırdı hem de bu şekilde bana yapılan başvuruyu kabul etmem yönünde en büyük ikna yolu oldu. Adaylık teklifi hem AK PARTİ Genel Başkan Yardımcısı Necati Çetinkaya, hem de Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek’ten geldi. Ayrıca bu arkadaşlarla geçmiş yıllarda beraber siyaset yaptık. Adaylığımın Çankaya olması ilgimi çekti. Siyasette iddianızın olması lâzım. Kolay başarımın da sonucu azdır. Kolay elde edilen kolay kaybedilir. Çankaya, Cumhuriyet’in kurulduğu yerdir, Cumhuriyet’in tüm kurumlarına sahip olan yerdir ve şimdiye kadar tüm başkanlarının olağanüstü çalışmalarına rağmen Çankaya bir Washington olamamıştır. Benim işte 20 yıl, milletvekilliği ve bakanlık yapmış birisi olarak, Cumhuriyet’in kurulmuş olduğu, dünyanın hemen hemen büyükelçiliklerinin, uluslararası kuruluşların bulunduğu bu seçkin ilçenin çok değişik statüye kavuşması hep kafamda olmuştur. İnşallah seçmen teveccüh gösterir ve bu yolda çalışırız.

Sayın Başbakan bizzat tebliğ etti. Cuma günü diğer aday arkadaşlarla birlikte aday açıklama töreni yapılacak. Tabii ki ilk müjdeyi eşime verdim. Siyaset ciddi fedakârlık isteyen bir meslek. Gecesi gündüzü yok. Öyle sanıyorum ki Çankaya’yı aydınlatacağız. Hepimize hayırlı olsun.”

Bülent Akarcalı’nın tıpkı acemi politikacılar gibi böylesine ümitvar olması, akıllara ziyan bir durumdur. Karşısındaki aday kariyer bakımından o kadar güçlü değildi ama, Çankayalıların kronikleşmiş **CHP sevdası** yüzünden ön ismini beğenmediği için bilbordlara dahi yazdırmayan **Haki Bülent Tanık**, başta

AKP'nin namzedi olmak üzere oy pusulasındaki bütün rakiplerini açık ara nakavt etmişti. 29 Mart 2009 yerel seçimlerinin ertesi günü Cinnah Caddesi'ne çıktığımda ne kadar süslü püslü hanımefendi ve kranta beyefendiler varsa, hepsi de ellerindeki CHP bayraklarıyla yeni Belediye Başkanı'nın etrafında sevgi çemberi oluşturmuyorlardı. İçlerinde bir tane Anadolu kadınına, tadımlık da olsa işçi kesiminden gözle görülür insana rastlamak mümkün değildi. Ama kendilerine sorarsanız; bu seçkinci elit insanlar, halksızlığa rağmen sözde halkı temsil ediyorlardı. İktidarın parasal nimetlerinin yanı sıra bütün masonluk* avantajlarını sonuna kadar kullandığı halde yılların deneyimli siyasetçisi **Bülent Akarcalı** bile Çankaya'lı aristokrat solcuların karşısında toz gibi üfürölüp gitmişti. Bundan sonraki ayrıcalık fırtınası hiç durmaksızın büyüyüp tufan olacağına göre **Ankara**'nın kalbi sayılan **Çankaya**, Türkiye gerçeklerinden kopmuş demektir. Bunun aksini söyleyen derin solcu siyasetçiler paylaşımcılığı öğrenmedikleri müddetçe, böylesine uçurum tezatları teşkil eden sorunlara asla ve asla çare bulunamaz...

* Bülent Akarcalı; üstad seviyesinde bir mason olmasının yanı sıra ilk gençlik yıllarından bu yana Rotary Kulüp üyesidir.

İLHAN KESİCİ

1948 yılında Sivas'ın Zara ilçesinde dünyaya gelen İlhan Kesici ilk, orta ve lise öğrenimini burada tamamladıktan sonra 1972'de Ortadoğu Teknik Üniversitesi Endüstri Mühendisliği bölümünden mezun oldu. Dört yıl süren yüksek lisans eğitimini aynı ünite de tamamlamasının ardından Devlet Demir Yollarında proje başmühendisi olarak göreve başladı. Bilahare daire başkan yardımcılığına kadar yükseldi. 1977 senesinde Süleyman Demirel'in, altı ay süren Başbakanlığı döneminde Devlet Planlama Teşkilatı'nda haberleşme sektörü uzmanlığına getirilen Kesici, bu görevini 1981'e kadar yürüttü. İhtilal zamanlarında pasifize edileceğini beklerken, tahminlerinin tam aksine Başbakan Bülend Ulusu'nun onayıyla DPT Kamu Yatırımları Daire Başkanlığı'na atandı. Çok doğal olarak bu sürpriz terfide, o devrin Başbakan Yardımcısı Turgut Özal'ın dahil bir hayli büyüktü. Aslında Özal, böylesine gelecek vaadeden gençleri darbecilerin baskılarından korumakla bir anlamda kendi siyasi geleceğinin yatırımlarını yapıyordu. O günlerin DPT'sinde genellikle takunyalı grubu diye tanımlanan milli görüşçülerin ağırlıkları olsa da, liberal eğilimli İlhan Kesici de onların arasında kaynayıp gitmekteydi. Zaman zaman milliyetçi söylemlerde bulunmasının yanı sıra göstermelik ibadet kandırmacalarıyla, takiiyeciliğin ağababasını yapıyordu. Aslında ara sıra alkol almasına rağmen bu yö-

nünü hissettirmemeye büyük özen göstermekteydi. Çünkü hedefinde, DPT Müsteşarlığı makamına oturmak gibi yüksek egoların dinmeyen hırsları vardı. O nedenle dinci gruplarla iyi geçinmekten başka çaresi yoktu. Bu duygular içerisinde her devirde yol almayı başaran Kesici, Özal'ın ikinci dönem kabinesinde (1987) Devlet Planlama Teşkilatı Müsteşar Müşavirliği görevine getirildi. Sosyal bir insan olarak tespih, seccade ve gülyağı gibi şeylerden hoşlanmasa da, odasındaki çekmecesinin bir gözünde bunları bulundurmaya ihmal etmiyordu. Namaz vakitlerinde herkeslerden önce gittiği DPT'nin mescidine adeta abone olmuş vaziyetteydi. Hafta sonlarında ise Korkut ve Yusuf Özal kardeşlerin devamlı mekânları sayılan çiftlik'teki Merkez Lokantası'nda boy göstermekten geri kalmıyordu. Hatta onlara yakın masalara rezervasyon yaptırıp, birkaç kelime de olsa konuşma fırsatı bulmaktaydı.

Bu arada siyasi yasaklı konumundaki Demirel'i de Güniz Sokaktaki evine sıklıkla uğrayarak ziyaret eden Kesici, politikadaki kartlarını çok yönlü oynamanın kurnazlığıyla işini şansa bırakmak istemiyordu. Üstelik henüz çiçeği burnunda mason olması da onun açısından ayrı bir şans sayılırdı. Zira Demirel'in, biraderlerine karşı en zor anlarında bile derin samimiyetler gösterdiği herkeslerin malumuydu. Mason baba, o günlerde eski müsteşarı **Turgut Özal**'a her ne kadar kırgın olsa da onun maiyetindeki liberal eğilimli bürokrat ve yöneticilerle periyodik aralıklarla politik görüşmeler yapmaktaydı. Bir müddet sonra siyasi yasağı kalktığında, bu durumlar adeta gövde gösterisini andıran şova dönüşmüştü. Öyle ki, eve gelen giden heyetlerin sayılarını kontrol etmek bile mümkün olmuyordu. Bilhassa Adalet Partileriyle ihtilal mağdurları, sanki yeni bir mucize yaratacakmış gibi yetmişine merdiven dayamak üzere olan Demirel'den hâlâ me-

det ummaktaydılar. İlhan Kesici de mesleki kariyerinde son kerteğe yaklaşmasına rağmen **DPT** Müsteşarlığı'na atanmayışından dolayı eski velinimetini Özal'a için için kızmaya başlamıştı. Aslında yumuşak kişiliğinden dolayı Demirel'i daha çok seviyor, her geçen gün ona karşı fazlasıyla yakınlık duyuyordu. Bu duygular içerisinde Sivaslı hemşehrilerini baba'yı desteklemele-ri gayesiyle sürekli Güniz Sokağa getirerek, gerek Demirel ailesinin gerekse kamuoyunun dikkatlerini çekmekteydi.

Zaman su gibi akıp giderken aradan geçen on bir yıl sonra yeniden siyasete soyunan Demirel, **Kasım 1991** seçimlerinde Doğru Yol Partisi Genel Başkanı sıfatıyla Isparta Milletvekili olarak Parlamento'ya girmişti. Hiç kuşkusuz, uzun müddet yaşadığı zorunlu inkitanın ardından deneyimsiz bir politikacının heyecanlı görünümünü sergilemekteydi. Bir süre sonra Erdal İnönü'nün SHP'siyle kurdukları koalisyon hükümeti 25 Kasım'da **güvenoyu** olarak görevine başlamıştı. Aldıkları karar gereğince Özal döneminin bürokratları üzerinde fazla rotasyon yapılmısa da, ister istemez birtakım değişikliklere gidiliyordu. Bu arada zor günlerinde daima yanında olan İlhan Kesici'yi öncelikli değerlendirmeye tabi tutan Demirel, ona ait Devlet Planlama Teşkilatı Müsteşarlığı kararname-**si**ni ivedilikle köşk'e göndermişti. Herkes haklı olarak bu yıldırım **atamanın** sonucunu bekliyordu. Çok geçmeden Cumhurbaşkanı Turgut Özal tarafından kararnamenin onaylanıp resmi gazetede yayınlanmasıyla; İlhan Kesici, DPT Müsteşarlığı'na getirilmesinin sevincini yakın dostlarıyla birlikte doyasıya paylaşmıştı. Başbakan'la koordineli çalışması nedeniyle kabinedeki bakanları takmıyor, yalnızca velinimetine **hesap** veriyordu. Bu arada Demirel'in kardeşleriyle de yakın münasebetler kurup birtakım özel görüşmelerde bulunmaya başlamıştı. Bilhassa Hacı Ali ve Şevket kar-

deşler, onu ailenin bir evlâdı gibi görmekteydiler. 1993 yılında Demirel'in Cumhurbaşkanı seçilmesiyle Kesici'nin popülaritesi daha da artmış vaziyetteydi. Parlamenterlerin yanı sıra bütün üst düzey bürokratlar onun etrafında dönüp, iltifatlar yağdırmaktan geri kalmıyorlardı. Ne var ki Başbakan Tansu Çiller'le yıldızları bir türlü barışmadığı için, birbirlerine daima mesafeli davranıyorlardı. Görev icabı karşılaştıkları bile görüşmeleri resmîyet kuralları çerçevesinden öteye gitmiyordu. Aslında Çiller, Kesici'yi DPT Müsteşarlığı'ndan almayı çoktan kafasına koymasına rağmen Demirel'le kişisel atamalardan dolayı aralarının açılması taraftarı değildi. Son zamanlarda araları her ne kadar limonî olsa da, biranda köprüleri yıkıp atmak istemiyordu.

Başbakan'ın bütün çekilmezliklerine rağmen DPT'de bildiğini okuyan Kesici, şahsına uygulanan yakın markaja fazla aldırış **etmemekteydi**. Kuruma peş peşe atanan **Çiller'in mutad** adamları, gözle görülür psikolojik rahatsızlıklar vermeye kalksalar da o, yine de dik duruş sergilemeye çalışıyordu. Ne var ki çok geçmeden gereken işlem yapılmış, Kesici'nin yaklaşık iki yıl süren Devlet Planlama Teşkilatı Müsteşarlığı (1991-1993) jet kararnameyle sona ermişti. Cumhurbaşkanı **Demirel**, devletin önemli kademelerindeki kendine yakın bürokratların hiçbir gerekçe gösterilmeksizin değiştirilmelerine ne kadar kızsalar da hırçın Çiller, kimselere aldırış etmeyip **aklına eseni yapıyordu**. Şahsına uygulanan kıyım neticesinde hükümetle olan bürokratik bağlantılarını tamamiyle kopartan Kesici, öteden bu yana ihmal ettiği özel meselelerine eğilim göstermeye başlamıştı. Kırk beş yaşını aşmasına rağmen hâlâ bir yuva kuramayışı aile yakınlarının da eleştirisi konusuydu. Kendisi de en kısa sürede bu eksikliğini gidermesi gerektiğinin idraki içerisindeydi. İlk gençlik dönemlerinde bazı gelip geçici gönül esintileri yaşadığı halde şim-

dilerde daha seçici **davranıp**, aklına yatan bir hanımefendiyle evlenmek istiyordu. Aslında gönlünden geçen farklı yapılarda gelin adayları olmasına rağmen içlerinden bir tanesi daha fazla dikkat çekmekteydi. O da, zaman zaman Güniz Sokağa gittiği günlerde göz aşinalığı yaşayıp içten içe sevdalandığı Demirel'in yeğeni Binhan'dı. Tesadüfî karşılaşmalarında birbirlerine yeterince açılmasalar da, kendiliğinden belirginleşen duygusal gelişmeler hayli ümitvar görünümsergilemekteydi. Çok geçmeden taraflar kalben anlaşmış olmalı ki, kısa sürede düğün hazırlıklarının yapılmasının ardından (1994) İlhan'la-Binhan seçkin davetlilerin görkemli kutlamaları eşliğinde dünya evine girmenin mutluluğunu yaşamışlardı. Artık bundan böyle Demirel ailesinin damadı olan Kesici; Şevket Bey'in sevgili kızının kocası, Egebank'ı hortumlayıp devlete milyonlarca lira zarar verdiren vurguncu Yahya Murat'ın eniştesi, Cumhurbaşkanı'nın da evlâdı maneviyesiydi. Buna bir anlamda mantık evliliği de diyebiliriz. Zaralı İlhan'ın bundan böyle politikada önünün açık olduğunu bilmek için fala bakmak gerekmiyordu. Nasıl olsa Demirel'in dudaklarının arasından çıkan bir çift söz, onun istediği yerden milletvekili seçilmesini sağladı. Ancak ortadaki yegâne handikap, köşk'le aralarındaki onulmaz gerginliği sürdüren Tansu Çiller'di. Mevcut şartlarda “B” planına geçilmesi kaçınılmaz bir durumdu. Nitekim öyle de olacaktı.

Aralık 1995'te yapılan genel seçimlerde **Demirel**'in isteği üzerine Mesut Yılmaz'ın genel başkanlığı'ndaki Anavatan Partisi'nden kontenjan adayı gösterilen İlhan Kesici, 20. Dönem Bursa Milletvekili olarak Parlamento'ya girdi. Buradaki esas gaye, onun şahsında Çiller yakın takibe alınarak bir şekilde DYP'deki liderliğinin sonunun hazırlanmasıydı. Böyle bir girişim, merkez sağdaki en hırslı rakibinin eksilmesi adına Mesut Yılmaz'ın

da işine gelmekteydi. Cumhurbaşkanlığı makamındaki Demirel ise, gizli lider olarak hazırladığı Kesici'ye sürekli taktikler veriyor, kendine yakın milletvekilleriyle Çiller ve ekibini zayıflatmaya çalışıyordu. Ne var ki, bu konuyla alakası olanların gösterdikleri bütün çabalara rağmen gelişmelerin istenilen düzeyde yol aldığı söylenemezdi. Özellikle **İlhan Kesici'nin**,* bir siyasi partiye genel başkanlık yapacak kapasitesinin bulunmadığını dünya âlem biliyordu. Üstelik tecrübesizliğinin yanı sıra diksiyona yönelik noksanlıkları ise, en belirgin handikapları arasındaydı. Tabiri caizse kırk çatallı ses tonundan dolayı söylediklerini kendisi bile anlamıyordu. 2002 seçimlerinin yaklaştığı günlerde ANAP'ın içinde esen fırtınalar Kesici'yi de etkilemiş durumdaydı. Nitekim harç bitip yapı paydos olunca AKP'ye karşı tarihi yenilgiye uğrayan ANAP ve DYP hiç beklemedikleri bir anda baraj altına düşmüşlerdi. Tansu Çiller'in şartların gereği siyaset sahnesinden çekilmesiyle, yeni genel başkan arayışlarına girilmesi ise peş peşe aday spekülasyonları doğurmuştu. Demirel'in 2000 Mayıs'ında Cumhurbaşkanlığı süresinin dolmasından dolayı ailenin damadı konumundaki Kesici'nin, fazla bir siyasi etkinliği de kalmamıştı. O nedenle gelişmeleri sessizlik içerisinde seyretmekten öteye gidemiyordu. Çok geçmeden **Mehmet Ağar**'ın DYP'ye genel başkan seçilmesiyle, bütün çatlak sesler kendiliğinden yok olup bitivermişti.

Aradan geçen zaman içerisinde yeni bir birleşim sürecinin sancılarını yaşayan DYP, ANAP'la aynı çatı altında biraraya gelmek gayesiyle adını **Demokrat Parti** olarak değiştirmek ka-

* İlhan Kesici; 1994 senesinde Refah Partisi'nin adayı Recep Tayyip Erdoğan'a karşı, Anavatan Partisi'nin Belediye Başkanı adayı olarak yerel seçimlere katılmış ve çok az farkla kaybetmişti.

rarı almıştı. Ancak, liderlerin kısır çekişmeleri neticesinde son anda birleşimden vazgeçilmiş, her iki parti de kaderleriyle baş-baş kalmışlardı. O günlerin kaosu ortamında gizli liderliğe oynama heveslerine kapılan İlhan Kesici, **Demirel**'in ısrarlı girişimlerine rağmen delegelerden yeterli ilgiyi görmediği için henüz işin başlangıcında nakavt olmuştu. Görüldüğü kadarıyla Mehmet Ağar'ın kendisini defterden silmesiyle, adeta vurgun yemiş gibiydi. Hayatının her döneminde liberal, mukaddesatçı, bazen de milliyetçi görünümsergileyen Kesici, sol partilere hiç yakınlık duymamıştı. Hatta bürokrasideki en parlak zamanlarında CHP'yi fazlasıyla eleştirenler arasında başı çekmekteydi. Ama bir insanın büyük lokma yiyip, büyük konuşmaması lâzımdı. Veya söylediklerinin arkasında durması gerekirdi. Demokrat Partiye lider olamayacağını anlayan sözde milliyetçi İlhan Kesici, tam bir reverans yaparak ömür boyu küfürler savurduğu **CHP**'nin kapısını çalarak Deniz Baykal'la sürpriz sayılabilecek bir görüşme yapmıştı. Çok geçmeden mutabakata da varmışlardı. Ancak Baykal'ın kurmayları, kendilerine geçmişte **hakaretler eden** böylesine tescilli bir mason'un teşkilatlardaki arkadaşlarına da zarar verebileceği düşüncesindeydiler. Daha da önemlisi oy kaybına uğramak bağlamında tereddütleri vardı. Bütün bu fevralara kulak asmayan Baykal, partisinin üst kurullarını adeta demir yumrukla yöneten genel sekreteri Önder Sav'ın da görüşlerini aldıktan sonra, İlhan Kesici'nin 22 Mayıs 2007 tarihinde genel merkez binasında yapılan abartılı bir törenle CHP saflarına katılmasını sağlamıştı. Demokrat Parti liderliğini elde edemeyişinin ardından Demirel'in hamiliğinde merkez sağda yeni bir parti kurmasına kesin gözüyle bakılan **Kesici**, CHP'den aldığı milletvekilliği ulufesinin garantisıyla hiç kuşkusuz dönemliğin dik alâsını sergilemiş oluyordu. Siyasette böyle tipler hep vardır

ama, Demirel ailesinin yükselme meraklısı damatlarının sağdan-sola jet geçiş yapmasının derin vukuatı, mason baba'nın ünlü sloganı olan **“Dün dündür, bugün bugündür”** çağrışımlarından daha da içler acısı bir menfaat manifestosudur. Bunun aksi-ni düşünmek, böyle uyanık **takiyyecilere** prim vermenin yanı sıra akla karayı birbirine karıştırmak demektir. Eh ne diyelim; kırkbeşinden sonra Demireller'in himayesine sığınan bu mason birader, şahsi çıkarlarına yönelik kulvar değiştirme metodlarında kendisini ne kadar mazur göstermeye çalışırsa çalışsın, böylesine akıl almaz pişkinliklerinden dolayı bilhassa toplum nezdindeki manevi aşağılanmaların travmasından hayatının hiçbir döneminde kurtulamaz...

2007 senesi 22 Temmuz seçimlerinde CHP listesinden İstanbul Milletvekili seçilen İlhan Kesici, utanıp sıkılmak şöyle dursun geçmişte kendisine oy veren sağ seçmenlerin tepkilerine aldırmış bile etmiyordu. Onun için tek geçerli şey, tıpkı manevi babası Demirel'de kırk küsur yıldır görüldüğü gibi devir devranın devam etmesi üzerineydi. Böylesine oportünist bir anlayış taşıyan kişi için mensubu bulunduğu partinin rengi de, dünya görüşü de hiç farketmiyordu. **Deniz Baykal**'ın kontenjanından **milletvekili** seçildiğine göre, **İlhan Kesici**'nin bundan böyle CHP'nin bayraktarlığını yapmasından doğal bir şey **olamazdı**. Nitekim çok geçmeden aşırı solcularla dostluk bağları tesis etmesi, onun döneklık adına gerçekleştirdiği büyük değişimlerin en belirgin izdüşümleridir. Bir zamanlar yanyana gelmekten bile çekinen fanatik Marksist **Mehmet Moğultay**'la geçmişin liberal sağcısı **İlhan Kesici**'nin masonik teşekkül **Büyük Kulüp**'te çalışma arkadaşları olmaları, kendilerine oy veren tertemiz Anadolu insanlarını kandırmaktan başka mana taşımaz. Üstelik bu siyaset cambazları'nın her ikisi de farklı dünya görüşlerine rağmen, yakın

çevrelerini kısıktandıracak kadar içli dışlı olmuşlardı. 2008'deki Büyük Kulüp yönetimi seçimlerinde Moğultay Denetim Kurulu Başkanlığı'na atanırken, Kesici de üyeliğe seçilmişti. İnsanın inanası gelmese de, siyasi kulvardaki amansız kavgalarına rağmen bu masonik teşekkülü hiçbir sorun çıkartmaksızın birlikte yönetmekteydiler. Bu arada denetici üye Necati Özgen Paşa da onlara olan desteklerini esirgemezken, emekli Orgeneral Çevik Bir'de Balotaj Kurulu Başkanı sıfatıyla sevgili biraderlerinin faaliyetlerine her yönüyle katkıda bulunmaktaydı. Yıllar önce DPT Müsteşarlığı günlerinde İlhan Kesici'yi dincilerin patentasında ki takunyahılar sınıfına sokanlar, şimdi onunla birlikte evveliyatı Ermeni asıllı Abraham Paşa'ya dayalı Büyük Kulüp-Cercle d'Orient'te aynı havayı teneffüs etmekte. Madem böylesine **masonik dostluklar** kuracaksınız da, önceleri neden gereksiz kavgalar yaptınız? diye sormazlar mı insana! Sormasına sorarlar da kimin kime şikayet edileceği bilinmeyen bir ülkede sağcı da olsa, solcu da olsa süreç her zaman ve her devirde masonların lehine işlemektedir. Vaziyetler bu ahvalde devam ettiği müddetçe, hangi parti iktidara gelirse gelsin böylesine maskaralıkları seyretmekten öteye gidemeyiz. Ancak günün birinde (politika cambazlarından arınmak adına) mevcut parlamenter sistemde olağanüstü radikal değişiklikler hayata geçirilirse, o zaman ne siyasi döne, ne mason ne de fason kalır. Hepsi de kendiliğinden yok olur gider. Bütün bunları yapmak için de oy kaygısını çağrıştıran laf ebeliği değil, cesaretli yaklaşımların dürüstlüğe yönelik kararlı atılımları gerekmektedir. Yoksa, lüks hayatlar yaşamak uğruna etrafımızı saran her devrin adamlarıyla, adeta tescilli birer menfaat şebekesi haline gelen mason biraderlerden ebediyen yakamızı kurtaramayız...

İLNUR ÇEVİK

27 Haziran 1952 yılında Ankara'da doğdu. İlkokula annesi gazeteci Nurten Çevik'in isteği üzerine Londra'da başlayıp, orta öğrenimini **TED** Ankara Koleji'nde tamamladı. 1973 yılında İngiltere Warwick Üniversitesi İşletme ve Bilgisayar Bölümünü bitirdi. Bilahare **Türkiye**'ye döndükten sonra **İngilizce** olarak yayınlanan **Türkish Daily News Gazetesi**'nde çalışma hayatına başladı. Bu arada ailesinden maddi manevi büyük destekler görmekteydi. 1984 yılında henüz otuz iki yaşındayken tirajına önemli katkılar sağladığı **Türkish Daily News Gazetesi**'nin Genel Yayın Müdürü oldu. Babası ve annesi başta olmak üzere ailece Demirel hayranıydılar. İlnur Çevik, gazetecilik kariyeri süresince İndra Gandhi, Muhammed Erşad, Hüsnü Mübarek ve Muammer Kaddafi ile röportajlar yaptı. Dünya liderleriyle buluşmalarında, sık sık Güniz Sokağa ziyaretine gittiği Demirel'in bu yöndeki katkıları, basın camiasının da dikkatlerinden kaçmıyordu. Henüz kırk yaşına bastığı günlerde çalıştığı gazetenin patronu olmayı başaran Çevik, bundan böyle yeni ufuklara doğru yelken açmaya başlamıştı. İlk gençlik yıllarından bu yana ilgi duyduğu masonların dünyası onu fazlasıyla cezbetmekteydi. Üstelik çok saygı duyduğu Mete Akyol, Can Pulak, Orhan Tokatlı, Haluk Cansın ve Yener Süsoy gibi basın camiasının tanınmış isimleri

de mensubu bulundukları locaların saygın biraderleriydiler. Ayrıca yakın çevresine girebilme şansına erişerek, **Demirel**'in huyunu suyunu kapmak da genç bir yayın yönetmeni gazeteci işin az işler **olamazdı**. Bu duygular içerisinde hayatının her döneminde etkisi altında kaldığı annesinin bilgileri doğrultusunda masonluk ailesine intisab eden **Çevik**, eldiven giyip önlük taktıktan sonra üstadıazamların bizzat katıldıkları tekris töreninde tedrisatı-ı rahleden geçmişti.

25 Kasım 1991'de siyasi yasaklı dönemlerinden sonra yeniden Başbakan olarak 49'uncu Cumhuriyet Hükümeti'ni kuran Demirel* zor günlerinde kader birliği yaptığı dostlarına son derece vefalı yaklaşımlar göstermekteydi. Bilhassa mason biraderlerini, kimselere aldırış etmeksizin açıktan kayırıyordu. Çünkü onları, siyasi geleceğinin yegâne güvencesi olarak görmekteydi. Mevcut koalisyon hükümeti **güvenoyu** aldığı günlerde Demirel'in özel danışmanlığına getirilen İlnur Çevik, 1991-1993 yılları arasında Başbakan'la birlikte ABD Başkanı George Bush, Alman Şansölyesi Helmut Kohl, Fransız Cumhurbaşkanı Francois Mitterand ve İngiltere Başbakanı John Major gibi önde gelen dünya liderleriyle yapılan görüşmelere katıldı. Bu dönemde Demirel adına Kuzey Irak'taki Kürt liderler arasında koordinasyon görevini yürüttü. Bilhassa Talabani'yle, kapısını çalmadan odasına girebilecek kadar samimi bir dostluk oluşturmuştu. Her ikisi de adeta birbirlerinin sırdaşı gibiydiler. Talabani, Irak Devlet Başkanı Saddam Hüseyin'den ne kadar çekinse de aile yakını gibi gördüğü **İlnur Çevik**'in sağladığı kolaylıklarla Türki-

* Süleyman Demirel; 49'uncu Cumhuriyet Hükümeti'ni Sosyal Demokrat Halkçı Parti (SHP) Genel Başkanı ve Dışişleri Bakanı Erdal İnönü ortaklığında kurmuştur.

ye'ye sorunsuz bir şekilde girip çıkmaktaydı. Daha da önemlisi; hiçbir resmi sıfatı olmadığı halde devlet yetkililerinin bilgileri doğrultusunda Ankara hastanelerinde rahatlıkla **tedavi** olabilmekteydi. Çok zaman Saddam korkusundan Irak sınırlarına tabutun içerisinde girebilen bu Peşmerge bozuntusu, İlnur dostunu zor günlerinin en büyük güvencesi olarak görüyordu. Hatta onu bir davet esnasında **can kardeşi** bile ilan etmişti. Basın dünyasının söz sahibi konumundaki saygın duayenleri, görev sınırlarını aşan bu gizemli gazeteciye ne kadar kızsalar da her seferinde Demirel'i karşılarında bulmaktaydılar. O nedenle gelecek korkusuna kapılıp, ister istemez **sessiz kalmayı** yeğliyorlardı. Başbakan'ın ortadoğu'dan sorumlu özel danışmanı etiketini taşıyan bu mason birader, kimseleri sallamaksızın başta Talabani, Barzani ve Neçirvan olmak üzere aklına kim gelirse Kürt liderlerin hepsiyle de **yakın** temaslar kurarak, ileriye yönelik ticari yatırımlar yapıyordu. Vatan evlâtları Güneydoğu ve Kuzey Irak sınırlarında PKK ile girdikleri çatışmalarda şehit düşerlerken o, hâlâ alacağı ihalelerin peşindeydi. Bu da yetmiyormuş gibi, Talabani'den aldığı yetkiye dayalı referanslarla Kürt bölgesindeki yerel yöneticilerle, Saddam sonrası Irak'ın imar projesinin mütealasını yapmaktaydılar. Gözü bir türlü doymayan İlnur Çevik, sektörel anlamda donanımlı bir firması olmadığı halde iş yapacağı şehir ve kasabaların adlarını da kendisi tespit ediyordu. Hiç utanıp sıkılmadan bağlantı kurduğu inşaata yönelik karmaşık işlerinde adı geçmişteki vurguncu meslektaşlarına rahmet okuturcasına, bir anda tüccar gazeteciye çıkmıştı. Başbakan Demirel de yeğenlerinden dolayı böyle atraksiyonlara şerbetli olduğundan, İlnur biraderine resmen göz yumuyordu.

2003 Nisanında Amerika'nın Irak'ı işgal etmesiyle bu ülkenin çeyrek asırlık lideri **Saddam Hüseyin** devrilmiş, rüyalarında görse inanamayacağı Peşmergelerin sözcüsü **Celal Talabani Cumhurbaşkanlığı**'na getirilmişti. Bir zamanlar gölgesine bile yaklaşmadığı Bağdat, ABD'nin güdümünde ona emanet edilmiş durumdaydı. Tabii ki bu arada tüccar gazeteci üstad mason İlnur Çevik'e de gün doğmuştu. Kürt liderler tarafından Erbil ve Süleymaniye'de acımasızca Türkmen katliamlarına girişilirken o, can dostu Talabani'nin sarayında keyif çatmaktaydı. Bir anlamda geçmişte Peşmerge kardeşlerine yaptığı yardımların karşılığını alabilmek için, avını bekleyen taziye gibi fırsat kolluyordu. Bu arada başta sevgili eşi olmak üzere aile yakınlarıyla beş çocuğu da, kukla Cumhurbaşkanı'nın misafiri olarak Bağdat'ın birbirinden güzel konaklarında üst düzey devlet yetkilisi statüsünde ağırlandırmaktaydılar. Çok geçmeden "**Çevikler İnşaat Şirketi**"ni kuran İlnur birader, imar konuları hakkında uzaktan yakından bilgisi olmadığı halde Talabani ve Barzani'den ilk etapta tam 250 milyon dolarlık ihale almıştı. Bu akıllara durgunluk veren rakam, ortadoğu'da sayısız konutlar yapan yılların Tepe Grubu ve diğer büyük firmaların yöneticilerini bile şaşırtmış durumdaydı. Böyle bir haksızlığa isyan etseler de ellerinden bir şey gelmiyordu. Çünkü iktidar mührü Tikritli Saddam'da değil, Peşmergelerin hamisi Talabani'deydi.

İlnur Çevik'in başta Süleymaniye, Dohuk ve Erbil'de Talabani'nin yanı sıra Barzani'den aldığı muazzam ihaleler, Irak'ta olduğu kadar Türkiye'de de geniş yankılar uyandırmaya başlamıştı. Taraflı tarafsız herkes, Mehmetçik'in kanı üzerinden Kürt liderlerle ticaret yapan bu tüccar gazeteciyi eleştirmektedir. Hayatında bir gün bile inşaatçılık yapmadığı halde havaalanı, okul

ve kongre saraylarının yapımını tamamıyla o almıştı. Türk askeri Kuzey Irak sınır bölgesinde elde silah nöbet tutarken, İlnur birader buralarda dokunulmazlığını ilan ederek resmen **saltanat** sürüyordu. Bu arada bol paranın tatlı getirisiyle İngilizce-Türkish Daily News'ın* yanı sıra günlük olarak **The New Anatolian Gazetesi**'ni de çıkarmaya başlamıştı. İşlerinin çok boyutlu olması nedeniyle bir ayağı Irak, bir ayağı ise Türkiye'deydi. Aslında Erbil ve diğer bölgelerdeki inşaatlarında çalışan 1200 kişinin yanında, gazeteciliğin göstermelik getirisi, hiç tartışmasız fiğüran sayılırdı. Ancak, kısa süre sonra proje üreten teknik elemanlarla işçilerin maaşlarının zamanında ödenmeyişi birtakım huzursuzluklara neden olmaya başlamıştı. İlnur Çevik, her defasında yerel yöneticilerden düzenli para alamayışından şikayetçiydi. Kuzey Irak'taki Kürt bölgesinin yetkilileri ise, dolar bazında sürekli kaynak sağlanmasına rağmen temeli atılan yerlerde fazla ilerleme kaydedilemeyişiinden rahatsızdılar. İş restleşmeye kadar gidince, inşaatlar neredeyse durma noktasına gelmişti. Bu şartlarda gerek Türk çalışanlar, gerekse Iraklı kontrollerler firma sahiplerini hiç durmaksızın tehdit etmekteydiler. Ne var ki **İlnur Çevik**'in, Talabani'nin yakın **dostu olması** ellerini kollarını bağlamaktaydı. Çok isteseler de bağırıp çağırmaktan başka bir şey yapamıyorlardı. Peşmerge Cumhurbaşkanı, Mehmetçik'in kanı üzerinden ticaret yapan bu tüccar gazeteciyi kendi halkının işlerini aksattığını yakinen gözlemlediği halde resmen koruyordu. Çünkü, her iki kumaz birbirlerinin açık yönlerini gayet iyi bilmekteydiler. O nedenle kişiliklerine matuf sorun çıkarmak anlamında herhangi bir düşünceleri yoktu. Ancak, Çevikler

* İlnur Çevik, İngilizce yayınlanan Turkish Daily News Gazetesi'ni 2005 yılında Doğan Grubuna satmıştır.

İnşaatın çalışanlarına olan borçları eskiye oranla ı gibi büyü-
yünce bu rahatsızlığa ne Talabani, ne de Barzani bir türlü çare
bulamıyorlardı. Fırna sahiplerinin muhtelif aralıklarla yaptıkla-
rı küçük çaplı ödemeler de, dev boyutlara ulaşan sıkıntılara su-
ni çözüm olmaktan öteye gidemiyordu. Irak'taki işçilerin okla-
rı savaş bölgesinin olumsuz şartlarında aylardır karın tokluğuna
alışırlarken, Türkiye'deki ailelerine para gönderememenin üzü-
tüsünü yaşamaktaydılar. Bir anda hepsi de, haklarını gasp etme-
yi alışkanlık haline getiren patronları tarafından sefalete terk edil-
mişlerdi. Hatta içlerinde, barınmak mecburiyetinde bırakıldıkla-
rı baraka bozuntusu iptidai evlerde intihara kalkışanlar bile var-
dı. O kaosu günlerde apar topar Ankara'ya dönen İlnur Çevik,
günü kurtarmak adına yaptığı basın toplantısında şunları söyle-
mekle yetiniyordu:

*“Bölgede bugüne kadar 250 milyon dolarlık iş aldık. Tala-
bani'nin en has adamlarından biriyim. Barzani ile ilişkimizi kıs-
kanan yerel yöneticiler oldu. Bu yüzden işler çıkmaza girdi.
Irak'ta inşaatlarda çalışan 1200 personelin maaşlarını, vergi ve
SSK primlerini de ödeyememiş durumdayız. Süleymaniye'deki
havaalanı inşaatını bitirdikten sonra Erbil'de aldığımız 500 ko-
nutun yüzde 15'ini, yine Erbil'de 504 konutun yüzde 57'sini, Er-
bil Kongre Merkezi inşaatının yüzde 47'sini ve Dohuk Üniversi-
tesi'nin yurtlarının inşaatlarının da yüzde 34'ünü bitirdik. Büt-
tün bunlardan kaynaklanan yaklaşık 80 milyon dolarlık alacağı-
mızı ise vermiyorlar. Talabani ve Barzani'den yardım isteğim
sonuçsuz kaldı. Akabinde Dışişleri Bakanlığı'ndan destek iste-
dim. Şu anda Irak'taki işleri eşim yürütüyor. Konuyu Yerel Böl-
ge Yönetim Başkanı Neçirvan Barzani'ye aktardık. Büyük inşaa-
t şirketleri de alacaklı. Örneğin Tepe Grubu'nun 18 milyon do-*

lar alacağı ödenmiyor. Süleymaniye Talabani, Erbil ve Dohuk ise Barzani'ye bağlı ekiplerin kontrolünde. Talabani bölgesinde fazla sıkıntı yaşanmıyor. Ancak, Barzani bölgesinde maalesef yerel düzeyde sorunları aşamıyoruz."

İlnur Çevik bu sözlerinin ardından 2007 senesi sonlarında sessiz sedasız geriye çekilip Irak'taki inşaatları tamamlamadan bırakarak, resmen iflas ettiğini açıklamıştı. İşçilerin ağlayıp sızlayıp feryad figan etmeleri, hep boşunaydı. Bir anlamda kaderleriyle başbaşa kalmış durumdaydılar. Irak'taki yerel yöneticiler, Çevikler İnşaata hakedişlerinden daha fazla ödeme yaptıklarını söyleyerek, çalışanları kesinlikle muhatap almıyorlardı. Bu şartlarda perişanları oynayan Türk işçileri, büyük zorluklara katlanıp aç ve sefil bir şekilde parasız pulsuz yurda dönmektedirler. İlnur Çevik'e gelince; Talabani'nin can dostu olduğunu kendi ifadesiyle açıklayan bir insanın 80 milyon dolarlık alacağının üzerine çizgi atılması asla inandırıcı olamaz. Esas itibarıyla bu hayali iflas senaryolarını da kimseler yutmuyor. Böylesine müflis görünüm sergileyen bir insan, hâlâ Irak denilen devletin kukla Cumhurbaşkanı'nın sarayı'nda en hatırlı misafir olarak ağırlandı orada günlerce kalabiliyorsa, aile boyu ürettikleri samsasyonel kurgular kandırmacadan öteye gidemez. Hiç tartışmasız burada olan, ekmeğinin derdine düşmüş gariban Türk işçilerine olmuştur. Son zamanlarda Çankaya caddelerini beraberindeki masonik avaneleriyle birlikte adımlayan İlnur Çevik, görüldüğü kadarıyla gayet mutlu bir insan portresi çizmekte! Başkent gecelerinin cemiyet hayatındaki sıradışı yaşam tarzına dikkatle bakıldığında, hiç de iflas etmiş gibi görünmüyor. Gittiği lüks mekânlarda su gibi paralar harcayıp, bonkörlük salvolarını devam ettirmesi de işin cabası...

Yaklaşık beş yıl süren Irak macerasından sonra şahsına ait The New Anatolian Gazetesi'ni kapatan İlnur Çevik, Talabani ve Barzani'yle yaptığı akçeli işlerden dolayı bir hayli itibar kaybetmiş vaziyetteydi. Mevcut konumu itibariyle mason dostları, zorunlu olarak ondan uzak kalmayı tercih etmekteydiler. Menfi tutumlarının sebebi ise **“Türklere, bir Kürt kedisini bile teslim etmem”** diyen Talabani'nin sırdaşı olmasından kaynaklanmaktaydı. Bazı samimi biraderleri ahde vefa gösterecekler de bu durum, tüccar gazetecinin yeni arayışlara yönelmesine kifayet etmiyordu. Ama yine de kesinkes pes etmiş değildi. Cin fikirlerinin kurnazlığıyla, nasıl olsa birilerini ikna edip kafa kola alacağına bütün içtenliğiyle **inanıyordu**. Mason ve liberal dünya görüşünden dolayı hayatının her döneminde dinci çevrelere şaşı bakan Çevik, hiç beklenmedik bir anda onlarla flört etmeye başlamıştı. Onun bu hallerini görenler, gözlerine inanamıyorlardı. Çok geçmeden **Kanal 7 Televizyonu**'nda her hafta kendi hazırlayıp sunduğu **“Başkent Kulisi”** adlı programı yayınlamaya başlayınca, insanların hayretleri bir kat daha artmış vaziyetteydi. Taraflı tarafsız bütün vatandaşlar **“Dönekliğin bu kadarına pes doğrusu”** demektedirler. Bu tarz sert eleştirileri yapanlar, çok geçmeden yağmurdan kaçayım derken doluya tutulmuşlardı. İlnur Çevik'in Zaman Gazetesi'ndeki **“Ters Açı”** köşesinde mukaddesatçı yazılarını gördüklerinde, bir kez daha şaşkınlıklarını gizleyememişlerdi. Bilhassa Fethullah Hoca grubunun destekleyicileri, fazla renk vermeseler de son derece üzgün ve kırgındılar. Bütün bunlar akıl alacak gibi olmasa da, her devrin adamı tüccar gazetecinin Zaman'daki köşe yazarlığı doğru kere doğruydı. Hiç kuşkusuz, sapla saman birbirine karışmış durumdaydı. Demek ki **ticari menfaatler**, bir yerleri memnun etmek adı-

na böylesine sürpriz transferlere fazlasıyla cevaz vermekteydi. Olayların akışına gerçekçi açıdan baktığımızda; Zaman Gazetesi, Bilderbergçi Fehmi Kuru'dan sonra İlnur Çevik'in şahsında bilerek veya bilmeyerek ikinci bir mason üstadını daha nüvesinde barındırmış oluyordu. Tabii ki bu bir tercih meselesidir. İsteyen yönetici ilkelerini gözardı ederek kendi kadrosuna mason'u da davet etse fason'un da elini eteğini öpse, buna kimse karışamaz. Demokrasiyle idare edilen ülkelerde herkesin ve her kurumun hür iradesini kullanmaya yasaların öngördüğü çerçevede hakkı vardır. Ve olacaktır da! Özellikle basın dünyasında öteden bu yana süregelen böylesine tuhaf gelişmeleri fazla yadırgamak gerekmez. Zira Türkiye şartlarında, içerisinde mason olmayan yazılı ve görsel medya kuruluşu neredeyse yok denilecek kadar azdır. Hiç tartışmasız, Babıali'nin temel felsefesi itibariyle matbuata dayalı format, belirgin bir şekilde masonik düzen üzerine kurulmuştur. O nedenle alan da memnun, bilgisini satan da memnunsal, bizlere beğenmediklerimiz hakkında sitemlerimizi iletmekten başka söz düşmez. Ancak İlnur Çevik'in, masonluk başta olmak üzere bu dünyada bütün renklere büründüğünü söylemek de hakkaniyeti sağlamak açısından, kişiliğine matuf tespitlerin en doğrusudur kanaatindeyim...

KAYNAKÇA

ÖZEL GÖRÜŞMELER

Sinan Aygün, Ankara Ticaret Odası Başkanı.

Abdülkadir Erdil, Ankara Barosu-Avukatlarından.

Hulki Özgören, Karaman (Eski) Ticaret Odası Başkanı.

Ergun Dağcıoğlu, AKP Tokat Milletvekili.

Necdet Tokatlıoğlu, Türk Sanat Müziği Sanatçısı.

Operatör Dr. Suat Erat.

Cenk Koray, Televizyon Programcısı.

Berker İnanoğlu, Film Prodüktörü.

Sinan Aydın Aygün'ün, Ankara Vadisi Hoşgörü Locası'ndaki 1994 Senesine Ait Kayıtlı Masonluk Belgesi.

Faruk Süren'in, Süryaniliği'ne Dair İstanbul Nüfus İdaresi Kayıtları.

Tahincioğlu Ailesine Dair Mardin, Diyarbakır ve İstanbul Nüfus Müdürlükleri Kayıtları.

Bilgin Ailesinin Sırp Kökenli Olduklarına Dair Vakıflar Genel Müdürlüğü ve İzmir Nüfus İdaresi Arşiv Dokümanları.

İshak Pinhas'ın 1924 (1340) Senesi Çorlu Nüfus Müdürlüğü'ndeki Arşiv Bilgileri.

Turhan Çömez'e Ait 2002-2007 Türkiye Büyük Millet Meclisi Özlük Dosyası Kayıtları.

Kemal Derviş'e Ait (2002-2005) Türkiye Büyük millet Meclisi Özlük Dosyası Kayıtları.

Cem Boyner'in, Bilderberg Üye Listesindeki Toplantılara Katılım Tarihlerine Ait Bilgiler.

Gabriel Esmersoy ve Aile Bireylerine Dair Bergama Nüfus Müdürlüğü Arşiv Bilgileri.

Ali Avni Balkaner'in, Devlet Güvenlik Mahkemesi ve İstanbul 8. Ağır Ceza Mahkemesi Tutanakları.

Ali Avni Balkaner'e Ait Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu (Arşiv Kayıt) Dokümanları.

Gazi Erçel'in, Bilderberg Üye Listesindeki Toplantılara Katılım Tarihlerine Ait Bilgiler.

Şarık Tara Hakkında, EDUPLUS G. Liderlik Zirvesine Ait Yazılı Dokümanlar.

Bedrettin Dalan'a Ait (1991-1995) Türkiye Büyük Millet Meclisi Özlük Dosyası Kayıtları.

Mustafa Koç'un, Bilderberg Üye ve Temsilciler Listesindeki Toplantılara Katılım Tarihlerine Ait Bilgiler.

Mehmet Haberal'a, Türkiye Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Büyük Locası Üstadı Haluk Sanver'in 15 Aralık 2000'de Göndermiş Bulunduğu Yazılı Dokümanlar.

Selçuk Yaşar'ın, 1975 Yılında Altınyunus Tesislerinde Bilderbergçileri Karşıladığına Dair Yazılı Dokümanlar.

Doğan Hızlan'ın, Tescilli Masonluk Kayıt Bilgileri.

İlhan Kesici'nin, Büyük Kulüp Cercle d'Orient'a Ait Kayıt Dokümanları ve Denetleme Kurulu Üyelik Listesi.

Bülent Akarcalı'ya Ait (1983-2002) Türkiye Büyük Millet Meclisi Özlük Dosyası Kayıtları.

Telman İsmailov'un, Sefarad Yahudiliği'ne Dair Bakü Nüfus Dairesi Arşiv Kayıtları.

POPÜLER MASONLAR

ATO BAŞKANI

SİNAN AYGÜN'ÜN MASONLUK BELGESİ

Adı : SİNAN AYDIN
Name

Soyadı : AYGÜN
Surname

Derecesi : ENTERED APPRENTICE
Degree

Locası : HOŞGÖRÜ-101
Lodge

Vadisi : ANKARA
Valley of

İstanbul, : November 18, 1994

Bir sene için muteberdir.
Valid for one year.

No. 94/154

HÜR ve KABUL EDİLMİŞ
MASONLAR
BÜYÜK LOCASI
TÜRKİYE

- Hayata sıfırdan başlayıp, 1994 senesinde Ankara Vadisi "Hoşgörü Locası"na kabul olunduktan sonra, kısa zamanda servetine servet katarak tanınmış ve popüler şahsiyetler kategorisine girme başarısı gösteren **Ankara Ticaret Odası Başkanı** (sözde milliyetçi) **Sinan Aydın Aygün**'ün yıllar yılı adeta bir sır gibi sakladığı masonluk belgesidir...

kültür-sanat
yayınları

ISBN: 978-975-8997-16-9

9 789758 997169